philip pullman

Rubinul din fum

seria sally lockhart

Cuprins

Philip Pullman
RUBINUL DIN FUM

Traducere din limba engleză:
ADRIANA RĂDULESCU
PHILIP PULLAMN *The Ruby in the Smoke*
Editura RAO,
2010

Pentru Marina și Sonia

Câteva informații de

INTERES ISTORIC

1872

Charles Edward Cotton, în vârstă de șapte ani, moare pe 12 iulie, aparent de „febră gastrică”, dar se descoperă mai târziu că avea un nivel ridicat de arsenic în corp. În anul următor, mama sa vitregă Mary Ann Cotton va fi acuzată că l-a ucis și va fi spânzurată. Deși condamnată numai pentru această crimă, ea este suspectată că a mai ucis cel puțin alte treisprezece persoane, inclusiv pe unii dintre soții și copiii ei.

Primul meci internațional oficial de fotbal se joacă pe 30 noiembrie între Anglia și Scoția în Glasgow, în vestul Terenului de Crichet al Scoției. Este urmărit de 4000 de persoane și se înregistrează scorul de 0–0.

Reforma din 1872 introduce votul secret. Alegătorii (numai bărbați, încă) pot acum să voteze în secret, fără a mai fi intimidați de angajatori și de proprietari fără scrupule.

O reformă a parcurilor și grădinilor desemnează colțul nord-estic din Hyde drept „colțul oratorilor”, o zonă unde oricine are ceva de spus poate ține discursuri publice.

O brigantină britanică, *Dei Gratia,* descoperă o navă, *Mary Celeste,* plutind în Atlantic. Când urcă la bordul ei, britanicii descoperă că toată lumea dispăruse de pe navă – căpitanul, familia lui și echipajul său format din paisprezece oameni – deși nava este în stare perfectă și încărcată cu provizii. Nu este nicio urmă de violență sau conflict. *Mary Celeste* plecase din portul York spre Genova, pe 5 noiembrie.

CAPITOLUL UNU

Cele Șapte Binecuvântări

Într-o după-amiază friguroasă la începutul lui octombrie 1872, o trăsură frumoasă trase în fața birourilor Lockhart și Selby, Agenți de Voiaj, în inima financiară a Londrei, iar o tânără coborî și-i plăti birjarului.

Avea cam șaisprezece ani – era singură și neobișnuit de drăguță. Era zveltă, palidă și îmbrăcată în doliu, cu o bonetă neagră sub care își aranjă o buclă de păr blond, pe care vântul o desprinsese. Avea niște ochi neobișnuit de întunecați pentru cineva atât de blond. Numele ei era Sally Lockhart; iar în cincisprezece minute urma să omoare un om.

Se uită la clădire, în sus, un moment, urcă cele trei trepte și intră. În fața ei se întindea un coridor mohorât. Pe dreapta lui se afla biroul unui portar, iar înăuntru un bărbat stătea și citea o revista în fața focului. Fata bătu în geam, iar bărbatul se ridică de pe scaun cu un aer vinovat, lăsând revista jos.

— Îmi cer scuze, domnișoară, spuse el. Nu v-am văzut intrând.

— Am venit la domnul Selby, zise ea. Dar nu mă așteaptă.

— Numele, vă rog, domnișoară.

— Numele meu este Lockhart. Tatăl meu a fost… domnul Lockhart.

Bărbatul deveni dintr-odată mai prietenos.

— Domnișoara Sally, nu-i așa? Ați mai fost aici, domnișoara!

— Da? Îmi pare rău, nu-mi amintesc…

— A fost cel puțin cu zece ani în urmă. Ați stat lângă foc, ați mâncat turtă dulce și mi-ați povestit totul despre poneiul dumneavoastră. Ați uitat deja? Măi să fie… Mi-a părut tare rău să aud de tatăl dumneavoastră, domnișoară. A fost îngrozitor, să se scufunde nava astfel. Era un adevărat gentleman, domnișoară.

— Da… Mulțumesc. Tatăl meu este parțial motivul pentru care am venit. Domnul Selby este în birou? Mă poate primi?

— Păi, mă tem că nu este, domnișoară. E în porturile din India de Est, cu treburi. Dar e domnul Higgs aici – secretarul companiei, domnișoară. Va fi încântat să stea de vorba cu dumneavoastră.

— Mulțumesc. Atunci o să merg la el.

Portarul sună clopoțelul și apăru un băiețel care arăta ca întruparea subită a mizeriei a aerului din Cheapside. Haina îi

era ruptă în trei locuri, gulerul de la cămașă îi atârna, iar părul arăta de parcă ar fi fost folosit pentru un experiment legat de puterile electricității.

— Ce vrei? spuse băiatul, al cărui nume era Jim.

— Vezi cum te porți, spuse portarul. Du-o pe domnișoara la domnul Higgs și fii atent. Dumneaei este domnișoara Lockhart.

Ochii ageri ai băiatului o priviră un moment, apoi se îndreptară din nou cu suspiciune spre portar.

— Mi-ai luat revista. Te-am văzut cum ai ascuns-o când a venit bătrânul Higgs, mai devreme.

— Nu ți-am luat-o, spuse portarul neconvingător. Du-te și fă ce ți-am spus!

— O s-o iau înapoi, zise băiatul. Așteaptă numai. Nu-mi furi proprietatea. Hai, adăugă către Sally și se retrase.

— Vă rog să-l iertați, domnișoară Lockhart, spuse portarul. Nu a fost prins când era suficient de tânăr pentru a fi îmblânzit.

— Nu mă deranjează, zise Sally. Mulțumesc. O să îmi iau rămas-bun înainte de a pleca.

Băiatul o aștepta în capătul treptelor.

— Șeful era cumva tatăl tău? întrebă el în timp ce urcau.

— Da, zise ea, intenționând să spună mai mult, dar negăsind cuvintele.

— Era un tip de treabă.

Era un gest de simpatie, se gândi ea și se simți recunoscătoare.

— Cunoști pe cineva cu numele de Marchbanks? zise ea. Lucrează vreun domn Marchbanks aici?

— Nu, nu am auzit niciodată numele ăsta.

— Sau… ai auzit de…

Erau aproape de capătul treptelor, și fata se opri pentru a pune întrebarea:

— Ai auzit vreodată de Cele Șapte Binecuvântări?

— Ce?

— Te rog, stărui ea, este important.

— Nu, nu am auzit, spuse el. Sună a cârciumă sau cam așa ceva. Ce e?

— E numai ceva de care am auzit. Nu-i nimic. Uită de asta, te rog, spuse ea și începu să urce din nou. Unde-l găsesc pe domnul Higgs?

— Aci, răspunse el, bătând furtunos la o ușă cu lambriuri.

Fără a mai aștepta să i se răspundă, o deschise și strigă:

— O domnișoară a venit să-l vadă pe domnul Higgs. Se numește Lockhart.

Fata intră, iar ușa se închise în spatele ei. Aerul din cameră era îmbâcsit de fum de țigară și atmosfera dominată de piele lustruită mahon, călimări aurii și sertare cu mânere de bronz. Un bărbat corpolent încerca să ruleze o hartă mare de perete în partea opusă a camerei. Se vedea că face un efort. Capul îi lucea, ghetele îi luceau, sigiliul masonic de pe lanțul din aur masiv al ceasului de pe burtă scânteia, iar fața îi era lucioasă de la căldură și roșie de la anii în care băuse vin și mâncase bine. Termină cu harta și se uită în sus. Expresia feței îi deveni solemnă și pioasă.

— Domnișoara Lockhart? Fiica lui Matthew Lockhart?

— Da, zise Sally.

Bărbatul își desfăcu brațele.

— Draga mea domnișoară Lockhart, spuse el, nu pot decât să vă spun cât de rău ne-a părut tuturor de pierderea pe care ați suferit-o. Un om bun, un angajator generos, un domn creștin, un soldat galant, o... aaa, o mare pierdere, o pierdere tristă și tragică.

Fata înclină capul.

— Sunteți foarte amabil, zise ea. Dar pot să vă rog ceva?

— Draga mea! Devenise expansiv și amabil. Trase un scaun pentru ea și se așeză cu spatele lui lat la foc, purtându-se ca un unchi. Voi face tot ce-mi stă-n putere, te asigur!

— Păi, nu vreau să faceți tot, e mai simplu de atât – e doar... Ei bine, tata a vorbit vreodată de un domn Marchbanks? Cunoașteți pe cineva cu numele acesta?

Bărbatul păru să se gândească foarte bine.

— Marchbanks, zise el. Marchbanks... e negustorul unui vas din Rotherhithe – se scrie Mar-jo-ri-banks, să știi. El să fie? Nu-mi amintesc ca tatăl tău să fi făcut vreodată afaceri cu el, totuși.

— S-ar putea ca el să fie, spuse Sally. Îi știți adresa?

— Tasmania Wharf, cred, spuse domnul Higgs.

— Mulțumesc. Și mai era ceva. Pare prostesc... nu ar trebui să vă deranjez cu asta de fapt, dar...

— Dragă domnișoară Lockhart! Orice poate fi făcut va fi făcut. Spune-mi numai cum te pot ajuta.

— Ei bine, ați auzit vreodată de *Cele Șapte Binecuvântări?*

Apoi se întâmplă ceva extraordinar.

Domnul Higgs era un bărbat mare, bine hrănit, după cum am mai remarcat; deci poate că nu atât cuvintele lui Sally, cât anii în care fumase trabucuri cubaneze și mâncase mult îl făcură să nu mai aibă aer și să se încovoaie ducându-și mâna la inimă. Făcu un pas, apoi întunericul îi invadă fața, mâinile i se

agățară de vestă și se prăbuși pe covorul turcesc. Unul dintre picioare lovi și se contractă de cinci ori în mod hidos. Ochiul deschis îi era lipit de piciorul sculptat în formă de gheară al scaunului pe care stătea Sally.

Fata nu se mișcă. Nici nu țipă sau leșină; singura ei mișcare fu aceea de a-și retrage marginea rochiei care îi atingea țeasta lucioasă și de a respira adânc, de mai multe ori, cu ochii închiși. Tatăl ei o învățase acest lucru ca remediu împotriva panicii. O învățase bine, funcționă.

Când se calmă din nou, se ridică încet și se îndepărtă de cadavru. Mintea îi era învolburată, dar mâinile, observă ea, nu îi tremurau. „Bun, se gândi ea. Când sunt înspăimântată pot să mă bazez pe mâinile mele!" Descoperirea o încântă în mod absurd; apoi auzi o voce puternică pe coridor.

— Samuel Selby, Agent de Voiaj. Ai înțeles? zise vocea.

— Nu e domnul Lockhart? spuse o altă voce, mai timidă.

— Nu e niciun domn Lockhart. Domnul Lockhart zace la câteva sute de metri adâncime în marea din sudul Chinei, blestemat să fie! Vreau să spun, odihnească-i-se sufletul în pace! Pictează-l, m-ai auzit? Pictează-l! Și nu-mi place verdele. Un galben vesel pentru mine, cu linii. Ondulate peste tot. Cu stil. Ai înțeles?

— Da, domnule Selby, veni replica.

Se deschise ușa și intră bărbatul cu prima voce. Era un bărbat scund, îndesat, cu un smoc de păr de culoarea paielor și mustăți care nu se potriveau cu roșul puternic din obraji. Se uită în jur și nu văzu trupul domnului Higgs, ascuns lui de biroul mare de mahon. În schimb, ochii lui mici, fioroși se opriră asupra lui Sally.

— Cine ești? întrebă el. Cine ți-a dat voie să intri?

— Portarul, spuse ea.

— Cum te numești? Ce vrei?

— Sunt Sally Lockhart. Dar…

— Lockhart?

Bărbatul fluieră încet.

— Domnule Selby, eu…

— Unde este Higgs? El poate să se ocupe de tine. Higgs! Vino încoace!

— Domnule Selby, e *mort*…

Bărbatul tăcu și se uită în direcția în care arăta Sally, apoi se duse de partea cealaltă a biroului.

— Ce-i asta? Când s-a întâmplat?

— Acum un moment. Vorbeam și dintr-odată… a căzut. Poate din cauza inimii… Domnule Selby, pot să iau loc?

— O, te rog. Prostul naibii! Nu tu, el. De ce n-a putut să aibă bunul-simț să moară pe propria podea? Presupun că e mort? Te-ai uitat?

— Nu cred că mai trăiește.

Domnul Selby ridică trupul și se uită în ochii mortului, care se holbau la el în mod neplăcut. Sally nu zise nimic.

— Mort de-a binelea, spuse domnul Selby. Acum trebuie să chem poliția, presupun. La naiba! De ce ai venit de fapt? Au împachetat toate lucrurile tatălui tău și le-au trimis avocatului. Nu e nimic pentru tine aici.

Ceva o făcu pe Sally să fie prudentă. Scoase o batistă și-și șterse ochii.

— Eu… eu voiam numai să văd biroul tatei, spuse ea.

Domnul Selby mormăi suspicios, deschise ușa și strigă în josul scărilor la portar să cheme poliția. Un funcționar care trecea pe lângă ușa deschisă cu un braț plin de cărți mari se uită înăuntru, întinzând gâtul. Sally se ridică.

— Pot pleca acum?

— Nu prea, zise domnul Selby. Ești martor, asta ești. Va trebui să ți se ia numele și adresa și să iei parte la anchetă. De ce ai vrut să vezi biroul, oricum?

Sally se smiorcăi tare și își șterse ochii și mai teatral. Se întreba dacă ar putea să scoată și o lacrimă. Voia să plece și să se gândească; și începea să se teamă de curiozitatea omulețului acestuia fioros. Dacă menționarea Celor Șapte Binecuvântări îl ucisese într-adevăr pe domnul Higgs, nu voia să riște reacția domnului Selby.

Dar plânsul se dovedi o idee bună. Domnul Selby nu era suficient de subtil ca să bănuiască adevărul, așa că o trimise din cameră în silă.

— Of, du-te și stai în camera portarului, spuse el nerăbdător. Polițistul va vrea să vorbească oricum cu tine, dar nu are rost să mai stai și să te smiorcăi pe-aici. Haide, du-te jos!

Fata plecă. Pe palier se adunaseră vreo trei funcționari care se holbau foarte curioși.

În camera portarului îl găsi pe băiatul care-și voia înapoi revista din spatele tejghelei.

— E-n regulă, spuse el. Nu o să te dau de gol. Am auzit că tu l-ai omorât pe bătrânul Higgs, dar n-o să le spun.

— Nu l-am omorât eu! zise ea.

— Ba sigur că l-ai omorât. Am ascultat la ușă.

— Ai ascultat! E-ngrozitor!

— Nu am vrut. M-am simțit brusc obosit, așa că m-am

sprijinit de ușă, și cumva cuvintele păreau să țâșnească în afară, spuse el cu un rânjet. A murit de frică, bătrânul Higgs. Izbit de frică. Indiferent ce erau Cele Șapte Binecuvântări, el o știa foarte bine. Mai bine ai grijă pe cine întrebi despre asta.

Sally se așeză pe scaunul portarului.

— Pur și simplu nu știu ce să fac, zise ea.

— Ce să faci în legătură cu ce?

Fata se uită la ochii lui strălucitori și la fața hotărâtă și simți că poate avea încredere în el.

— Uite, spuse ea. A sosit în dimineața aceasta. Deschise geanta și scoase o scrisoare mototolită. A fost pusă în Singapore. E ultimul loc în care a ajuns tata înainte ca nava să se scufunde… Dar nu e scrisul lui. Nu știu de la cine este.

Jim o deschise. Scria:

SALLY FEREȘTE-TE DE CELE ȘAPTE BINECUVÂNTĂRI
MARCHBANKS TE VA AJUTA
CHATTUM
AI GRIJĂ DRAGA MEA

— La naiba, spuse el. Să-ți spun ceva, nu știe să scrie corect.

— Te referi la numele meu?

— Cum te cheamă?

— Sally.

— Nu. Acesta. Arătă spre cuvântul CHATTUM.

— Ce ar trebui să fie? îl știi?

— C-H-A-T-H-A-M, desigur. Chatham, în Kent.

— Bănuiesc că ar putea să fie asta.

— Iar acest Marchbanks locuiește acolo. De asta l-a scris, pun pariu. Hei, zise el, văzând că Sally se uita în sus, nu trebuie să-ți faci probleme pentru bătrânul Higgs. Pentru că, dacă nu i-ai fi spus tu, ar fi făcut-o altcineva la un moment dat. Era vinovat de ceva. Sigur sută la sută. Și bătrânul Selby la fel. Nu i-ai spus nimic, nu?

Fata dădu din cap că nu.

— Numai ție. Dar nici măcar nu-ți știu numele.

— Jim Taylor. Și dacă vrei să mă găsești, stau în Fortune Buildings nr. 13, Clerkenwell. O să te ajut.

— Serios?

— Sigur.

— Păi, dacă… Dacă auzi ceva, scrie-mi la domnul Temple, în Lincoln’s Inn.

Se deschise ușa și intră portarul.

— Sunteți bine, domnișoară? întrebă el. Ce lucru îngrozitor

– tu, zise el, uitându-se la Jim, nu te mai strecura aici. Polițistul vrea să vină un medic care să certifice decesul. Du-te, fuga, caută un medic!

Jim îi făcu repede cu ochiul lui Sally și plecă. Portarul se duse direct spre tejghea și înjură când nu găsi nimic.

— Netrebnicule! murmură el. Trebuia să mă gândesc. Să vă servesc cu o ceașcă de ceai, domnișoară? Cred că domnul Selby nu s-a gândit la asta, nu-i așa?

— Nu, mulțumesc. Ar trebui să plec. Probabil că mătușa își face griji… Vrea polițistul să-mi vorbească?

— Bănuiesc că va vrea în curând. Va cobori când va vrea să vorbească cu dumneavoastră… Ce… aa… cum de domnul Higgs…

— Vorbeam despre tata, spuse Sally, și dintr-odată…

— Inimă slabă, spuse portarul. Fratelui meu i s-a-ntâmplat la fel de Crăciunul trecut. A cinat bine și a aprins o țigară, apoi a căzut cu fața în jos într-un bol cu nuci. Oh, îmi cer scuze, domnișoară. Nu vreau să continui cu asta.

Sally clătină din cap. Polițistul veni îndată, îi luă numele și adresa și apoi plecă. Fata mai rămase un minut-două cu bătrânul portar, dar, amintindu-și de avertismentul lui Jim, nu-i spuse nimic despre scrisoarea din Indiile de Est. Din păcate, pentru că poate ar fi avut ceva de spus.

Așa că intenția lui Sally nu era să omoare – în ciuda armei pe care o purta în geantă. Adevărata cauză a morții domnului Higgs, scrisoarea, sosise în dimineața respectivă, adusă de un avocat la casa din Peveril Square, Islington, unde locuia Sally. Casa aparținea unei rude îndepărtate de-a tatei, o văduvă posacă pe nume Rees; Sally locuia acolo din august și nu-i plăcea. Dar nu avea de ales. Doamna Rees era singura ei rudă în viață.

Tatăl ei murise cu trei luni înainte, când brigantina *Lavinia* se scufundase în Marea Chinei de Sud. Acesta plecase pentru a cerceta niște discrepanțe ciudate între rapoartele de la agenții companiei din Orientul îndepărtat – ceva ce trebuia investigat la fața locului și nu putea fi verificat din Londra. O avertizase înainte de a pleca de faptul că ar putea fi periculos.

— Vreau să vorbesc cu omul nostru din Singapore, spusese el. E un olandez care se numește Van Eeden. Știu că e de încredere. Dacă se întâmplă să nu mă întorc, el va putea să-ți spună de ce.

— Nu poți să trimiți pe altcineva?

— Nu. E firma mea și trebuie să mă duc eu însumi.

— Dar, tată, *trebuie* să te întorci!

— Desigur. Dar trebuie să fii pregătită pentru... pentru orice. Știu că o să fii curajoasă. Păstrează praful de pușcă uscat și gândește-te la mama ta...

Mama lui Sally murise în timpul Răscoalei Indiene, cu cincisprezece ani în urmă – împușcată în inimă de un soldat indian în același timp în care un glonț din pistolul ei îl omora. Sally avea câteva luni – era unicul lor copil. Mama ei fusese o tânără romantică furtunoasă, care călărea ca un cazac, trăgea cu pistolul ca un campion și fuma (spre uimirea regimentului fascinat) țigări mici de foi dintr-o cutiuță de fildeș. Era stângace, și de asta ținea pistolul în mâna stângă și pe Sally cu dreapta, și de asta glonțul o lovise în inimă și nu nimerise copilul; dar îi zgâriase brațul mic și-i lăsase o cicatrice. Sally nu și-o amintea pe mama ei, dar o iubea. Și de atunci fusese crescută de tatăl ei – lucru ciudat în ochii unora; dar, la urma urmei, modul în care căpitanul Matthew Lockhart renunțase la cariera militară pentru a deveni agent de voiaj era destul de ciudat în sine. Domnul Lockhart îi dădea el însuși lecții fiicei sale seara și o lăsa să facă ce voia în timpul zilei. Drept rezultat, nu avea deloc cunoștințe de literatură engleză, franceză, istorie, artă și muzică, dar avea o bază solidă în ceea ce privește principiile tacticii militare și contabilității, cunoștințe bune în domeniul afacerilor la bursă și al limbilor hinduse. Mai mult decât atât, călărea bine (deși poneiului ei nu-i plăcea stilul cazac); iar când împlinise paisprezece ani, tatăl ei îi adusese un pistol belgian pe care îl purta cu ea peste tot și o învățase să tragă cu el. Acum era aproape la fel de bună ca mama sa la trasul cu arma. Era singuratică, dar perfect fericită; singura supărare a copilăriei ei era Coșmarul.

Acesta o vizita o dată sau de două ori pe an. Simțea că se sufocă într-o căldură insuportabilă – era întuneric beznă și undeva, în apropiere, vocea unui bărbat țipa într-o agonie îngrozitoare. Apoi, din întuneric apărea o licărire, ca o lumânare ținută de cineva care se îndrepta în grabă spre ea, iar o altă voce striga; „Uită-te! Uită-te la el! Doamne Sfinte, privește!” Dar nu voia să privească. Era ultimul lucru din lume pe care voia să îl facă și atunci se trezea, transpirată toată, sufocată și plângând de frică. Tatăl venea la ea alergând și o calma, apoi adormea imediat la loc; dar îi trebuia o zi sau două ca să se liniștească.

Apoi fusese călătoria tatălui ei și săptămânile în care au fost despărțiți, iar în cele din urmă telegrama care-i anunța moartea lui. Avocatul tatălui ei, domnul Temple, se ocupase

imediat de toate. Casa din Norwood fusese închisă, servitorii plătiți, poneiul vândut. Părea a fi un fel de neconcordanță în testamentul tatălui ei sau în tutela pe care acesta o stabilise, și Sally urma să fie mai săracă decât ar fi crezut oricine. Fu dată în grija verișoarei tatălui ei, doamna Rees, și acolo locuise până în dimineața aceasta, când sosise scrisoarea.

Se gândise, înainte de a o deschide, că era de la domnul Van Eeden. Dar hârtia era ruptă, iar scrisul neîndemânatic, ca al unui copil; un om de afaceri european nu ar scrie, cu siguranță, așa. În plus, nu era semnată. Se dusese la biroul tatălui ei în speranța că cineva de acolo va ști ce înseamnă. Și aflase că cineva știa.

Se întoarse la Peveril Square (nu considera acest loc ca fiind acasă) cu omnibuzul care costa trei pence și se pregăti să dea ochii cu doamna Rees.

Nu i se dăduse o cheie de la casă. Aceasta era una dintre modalitățile prin care doamna Rees o făcea să se simtă nedorită: trebuia să sune de fiecare dată când voia să intre, iar servitoarea care îi dădea drumul în casă o făcea de fiecare dată cu aerul că a fost întreruptă de la o sarcină mai importantă.

— Doamna Rees e în sufragerie, domnișoară, zise ea afectată. A spus că trebuie să mergeți să discutați imediat ce intrați.

Sally o găsi pe doamnă așezată lângă un foc slab, citind dintr-un volum de rugăciuni de-al soțului ei. Nu ridică ochii când intră Sally, iar aceasta se uită disprețuitor la părul ei de un roșcat decolorat și la pielea albă ca de mort. Doamna Rees nu avea încă cincizeci de ani, dar aflase devreme că rolul de tiran bătrân i se potrivea bine și-l juca permanent. Se purta de parcă ar fi avut șaptezeci de ani; în viața ei nu mișcase un deget, nici nu avusese vreun gând bun față de ceilalți și se bucura de prezența lui Sally numai pentru prilejul pe care i-l dădea de a o teroriza. Sally stătea lângă foc și aștepta, iar în cele din urmă vorbi:

— Îmi pare rău că am întârziat, doamnă Rees, dar…

— Oh, mătușă Caroline, mătușă Caroline, spuse doamna iritată. Avocatul meu mi-a spus că sunt mătușa ta. Nu mă așteptam, nu am vrut eu asta, dar nu voi da înapoi acum.

Avea o voce miorlăită și spartă, se gândi Sally; și vorbea atât de rar…

— Servitoarea mi-a spus că vreți să vorbiți cu mine, mătușă Caroline.

— M-am aplecat fără prea mare succes asupra subiectului

viitorul tău. Intenționezi să rămâi pentru totdeauna în grija mea, asta mă întrebam. Sau ar fi de-ajuns cinci ani? Sau zece? Încerc numai să stabilesc mersul lucrurilor. E clar că nu ai perspective, Veronica. Mă întrebam dacă te-ai gândit la asta? Care sunt talentele tale?

Sally ura numele de Veronica, dar doamna Rees spusese că Sally era nume de servitoare și refuza să-l folosească. Stătea mută acum, neputând să se gândească la un răspuns politicos, și observă că încep să-i tremure mâinile.

— Domnișoara Lockhart dorește să comunice cu mine numai prin intermediul gândurilor, Ellen, îi spuse doamna Rees servitoarei, care stătea pioasă lângă ușă, cu mâinile împreunate și ochii mari, inocenți. Se presupune că ar trebui să o înțeleg fără ajutorul limbajului. Educația mea, vai, nu m-a pregătit pentru asemenea sarcină, în zilele noastre foloseam cuvintele foarte frecvent între noi. Vorbeam când ni se vorbea, de exemplu.

— Mă tem că nu am talente, mătușă Caroline, spuse Sally încet.

— Niciunul în afară de modestie, vrei să spui? Sau modestia este primul dintr-o listă lungă? Cu siguranță, un domn excelent cum a fost tatăl tău nu te-ar fi lăsat nepregătită pentru viață?

Sally clătină din cap neajutorată. Moartea domnului Higgs, iar acum asta…

— Mă gândeam eu, spuse doamna Rees, triumfătoare. Deci chiar și posibilitatea modestă de a deveni guvernantă e absentă în cazul tău. Va trebui să ne gândim totuși la ceva mai modest. Poate una dintre prietenele mele – domnișoara Tullet sau doamna Ringwood – va putea, din milă, să-ți găsească un loc de domnișoară de companie. O să pun întrebări. Ellen, poți să aduci ceaiul.

Servitoarea se înclină și plecă. Sally se așeză cu inima grea, cu perspectiva unei alte seri de sarcasm și răutăți înaintea ei și cu conștiința misterului și a pericolului de afară.

CAPITOLUL DOI

Pânza de păianjen

Trecură câteva zile. Sally trebuia să ia parte la o anchetă; doamna Rees aranjase (din cea mai pură întâmplare) o vizită la prietena ei, domnișoara Tullet, în acea dimineață și găsi inconvenientul supărător. Sally răspunse la întrebările judecătorului destul de sincer; vorbea cu domnul Higgs despre tatăl său, spuse ea, când acesta muri brusc. Nimeni nu o cercetă atent. Își dădu seama că, dacă se prefăcea slabă și înspăimântată și se ștergea cu batista la ochi, putea să ocolească tot felul de întrebări presante. Nu-i plăcea deloc acest lucru, dar nu avea alte arme – în afară de pistol. Iar acesta nu-i era de niciun folos în fața unui inamic pe care nu-l putea vedea.

Nimeni nu păru surprins de moartea domnului Higgs. Se dădu verdictul de moarte din cauze naturale; analiza medicală dezvăluise o slăbiciune a inimii, iar cazul fu închis în mai puțin de o jumătate de oră. Sally se întoarse la Islington; viața reintră în normal.

Dar era o diferență. Fără să știe, scuturase marginea unei pânze, iar păianjenul din mijlocul ei se trezise. Acum, în timp ce ea nu știa nimic (în timp ce stătea, de fapt în sufrageria neconfortabilă a domnișoarei Tullet și le asculta pe aceasta și pe doamna Rees discutând ca două pisici despre defectele ei) aveau loc trei evenimente, fiecare dintre acestea scuturând încă puțin pânza și întorcând ochii reci ai păianjenului spre Londra și spre Sally.

Primul, un domn dintr-o casă rece citea ziarul.

Al doilea – cineva bătrân – cum să-i spunem? Înainte de a o cunoaște mai bine, să lăsăm să plutească asupra ei îndoiala și să o numim doamnă – o doamnă bătrână și un avocat luau ceaiul împreună.

Al treilea, un marinar ajunse în circumstanțe nefericite la țărmul docurilor din India de Est și începu să caute o locuință.

Domnul cu pricina (servitorii lui, în zilele în care îi avea pe toți, îl numeau maior) locuia pe coastă, într-o casă ce dădea spre o întindere de pământ inundat la flux, mlăștinos la reflux și întotdeauna sterp. În casă nu se aflau decât cele absolut necesare vieții, deoarece averea maiorului suferise crunt. Era acum pe cale de dispariție. În această după-amiază, maiorul stătea la fereastra dinspre golf a sufrageriei lui friguroase.

Camera avea vedere spre nord, spre apa sălbatică și mohorâtă; așa cenușie și rece cum era, imaginea mării îl atrăgea constant spre această parte a casei, pentru a privi valurile și navele care se zăreau în depărtare. Dar în acest moment nu se uita spre mare; citea un ziar pe care i-l împrumutase ultima servitoare rămasă – o bucătăreasă care se ocupa și de curățenie, atât de bețivă și de necinstită încât nimeni altcineva nu ar mai fi angajat-o.

Întorcea paginile una după alta, ținând ziarul în lumina tot mai slabă a apusului, ca pentru a amâna până în ultimul moment aprinderea costisitoare a lămpilor. Ochii lui examinau coloanele fără vreun interes sau speranță – până când observă povestea de pe o pagină din interior, care îl făcu să sară brusc în picioare.

Paragraful care-l interesa cel mai mult era acesta:

> Singurul martor al acestui eveniment trist este domnișoara Veronica Lockhart, fiica răposatului domn Matthew Lockhart, fost partener al firmei. Moartea domnului Lockhart în naufragiul brigantinei *Lavinia* a fost relatată în paginile ziarului nostru, în august.

Bărbatul citi de două ori și se frecă la ochi, apoi se ridică și se apucă să scrie o scrisoare.

Dincolo de Turnul Londrei, între docurile din St. Katharine și Shadwell New Basin se află zona cunoscută sub numele de Wapping: un district plin de docuri și depozite, de case închiriate și alei bântuite de șobolani, de străzi înguste unde singurele uși sunt cele de la etajul unu, urcate pe grinzi brute, sfori și scripeți. Pereții de cărămidă de la parter și mașinăria brută de deasupra dau locului aerul unor temnițe hidoase dintr-un coșmar, în timp ce lumina încețoșată de mizeria din aer pare să vină de foarte departe – ca printr-o fereastră înaltă cu gratii.

Dintre toate colțurile murdare din Wapping niciunul nu era mai mizerabil decât Hangman's Wharf[1]. Nu mai funcționa ca un chei, deși îi rămăsese numele; acum consta dintr-un șir de case și magazine ca niște crescătorii de iepuri, camerele lor din spate atârnând în sensul propriu al cuvântului deasupra râului: un magazin de lumânări, o cămătărie, o plăcintărie, o cârciumă numită Marchizul de Granby și o pensiune.

Pensiune este în zona estică un cuvânt care acoperă multe orori. În cel mai rău caz înseamnă o cameră plină de umezeală

și de duhori, cu o funie întinsă peste mijloc. Cei duși acolo din cauza băuturii sau a sărăciei pot să plătească un penny pentru privilegiul de a fi aruncați peste funie, pentru a nu sta pe podea în timp ce dorm. În cel mai bun caz, înseamnă un loc curat, decent unde se schimbă așternuturile cât de des își amintesc proprietarii. Casele Holland reprezentau ceva intermediar. Acolo, un pat pentru o noapte te costa trei pence, un pat numai pentru tine patru pence, o cameră personală șase pence, un mic dejun, un penny. Nu erai niciodată singur la Casele Holland. Dacă puricii îți disprețuiau carnea, ploșnițele nu erau snoabe; luau câte o mușcătură din oricine.

În această casă veni Jeremiah Blyth, un avocat solid din Hoxton. Afacerea anterioară cu proprietarul fusese tranzacționată în altă parte; aceasta era prima lui vizită la Hangman's Wharf.

Ciocăniturile lui aduseră o copilă la ușă – o copilă a cărui singură trăsătură părea să fie în aceea după-amiază posomorâtă cei doi ochi enormi, întunecați. Deschise puțin ușa și șopti:

— Da, domnule?

— Domnul Jeremiah Blyth, spuse vizitatorul. Doamna Holland mă așteaptă.

Copila deschise ușa larg pentru ca vizitatorul să intre, apoi păru să dispară în întunericul din hol.

Domnul Blyth intră și, apăsându-și ușor cu degetele pălăria pe cap, se uită la gravura prăfuită a morții lui Nelson și încercă să nu ghicească originea petelor de pe tavan.

În curând, intră târșâindu-și picioarele, precedată de un miros de varză fiartă și pisică bătrână, proprietara casei. Era o bătrână ofilită, cu obrajii lăsați, buzele mușcate și ochi scânteietori, îi întinse o mână ca o gheară vizitatorului și vorbi, dar putea tot atât de bine să vorbească în turcă, atât de puțin înțelese domnul Blyth.

— Îmi cer scuze, doamnă! Nu prea am înțeles…

Ea croncăni și-l conduse într-un salon micuț, unde mirosul de pisica bătrână se înteți. Odată ușa închisă, femeia deschise o cutiuță de tinichea de pe sobă și scoase un set de dinți falși, așezându-i în gura ridată și plescăindu-și buzele peste ei. Erau prea mari pentru ea și arătau cu adevărat oribil.

— Așa e mai bine, spuse ea. Întotdeauna eu uit dinții acasă. Bietul soț meu, ai lui erau. Fildeș adevărat. Făcuți pentru el în Est acum douăzeci și cinci de ani. Uite la lucrare!

Își dezveli colții maronii și gingiile cenușii într-un rânjet ca de animal. Domnul Blyth făcu un pas înapoi.

— Și când a murit, bietul miel, continuă ea, dinții s-a dus în

mormânt cu el, că s-a stins, că s-a dus prea repede. Holera, asta a fost. S-a dus într-un weekend, bietul. Dar i-am smuls din gură înainte ca ei să închidă capacul peste el. O să-i port ani de zile, m-am gândit.

Domnul Blyth înghiți în sec.

— Ia loc acolo, spuse ea. Fă-te comod! Adelaide!

Copila se materializă. Nu avea cum, se gândi domnul Blyth, să aibă mai mult de nouă ani și conform legii trebuia să fie la școală, pentru că noile școli fuseseră înființate abia cu doi ani în urmă, iar educația era obligatorie pentru copiii sub treisprezece ani. Însă conștiința domnului Blyth era la el de fantomatică precum copila – mult prea lipsită de substanță pentru a pune întrebări, ce să mai vorbim despre proteste. Astfel, atât conștiința lui, cât și copila rămaseră tăcuți în timp ce doamna Holland dădu indicații în legătură cu ceaiul; apoi dispărură din nou.

Întorcându-se spre vizitatorul ei, doamna Holland se aplecă înainte, îl bătu pe genunchi și spuse:

— Ei bine, ai actele, nu-i așa? Nu fi timid, domnule Blyth. Deschide valiza și las-o pe bătrână să vadă secretul.

— Exact, exact, spuse avocatul. Deși de fapt nu este, desigur, niciun secret, aranjamentul nostru fiind făcut în termeni perfect legali…

Vocea domnului Blyth avea obiceiul de a se estompa mai degrabă decât de a se opri la sfârșitul unui discurs; părea a sugera că era deschis unei propuneri alternative care putea fi făcută în ultimul moment. Doamna Holland dădea viguros din cap.

— Așa este, zise ea. Totul drept și pe tavă. Niciun fel de șarlatanie, nu accept așa ceva. Continuă, deci, domnule Blyth.

Domnul Blyth deschise valiza de piele și scoase niște hârtii.

— Am mers la Swaleness miercurea trecută, zise el, și am asigurat înțelegerea cu domnul în termenii pe care i-am discutat la ultima întâlnire…

Făcu o pauză pentru a o lăsa pe Adelaide să intre în cameră cu o tavă cu ceai. Fata o puse pe o măsuță prăfuită, îi făcu o reverență doamnei Holland și plecă fără un cuvânt. În timp ce doamna Holland turna ceai în cești, domnul Blyth reluă.

— Termenii… pentru a fi siguri. Articolul respectiv va fi, depozitat la Hammond și Whitgrove, banca de pe strada Winchester.

— Articolul respectiv? Nu fi timid, domnule Blyth. Spune-l!

Bărbatul părea a fi deosebit de îndurerat că trebuia să nuntească ceva atât de clar. Coborî vocea, se aplecă în față în

scaun și se uită în jur înainte de a vorbi:

— Aaa… Rubinul va fi depozitat la banca Hammond și Whitgrove și va rămâne acolo până la moartea domnului; după care, conform termenilor testamentului la care am fost martori eu și aa… doamna Thorpe…

— Cine e ea? O vecină?

— O servitoare, doamnă. Nu e chiar de încredere; bea, din câte am înțeles, dar semnătura ei este, desigur, valabilă. Mda, Rubinul va rămâne, după cum spuneam, la Hammond și Whitgrove până la moartea domnului; după care va deveni proprietatea dumneavoastră…

— Și e legal, nu-i așa?

— Perfect, doamnă Holland…

— Nu-i nicio mică șmecherie? Nicio surpriză de ultimă oră?

— Nimic de acest fel, doamnă. Am aici o copie a documentului, semnată de domnul respectiv. Asigură, după cum vedeți, pentru orice… aa… eventualitate…

Femeia luă hârtia de la el și o cercetă cu nerăbdare.

— Îmi pare în ordine, zise ea. Foarte bine, domnule Blyth. Sunt o femeie cinstită. Ai făcută o treabă bună. O să te plătesc. Care-i costul?

— Costul, doamnă? O… a… desigur. Secretarul meu pregătește nota de plată în acest moment, doamnă Holland. O să am grijă să fie trimisă în timp util…

Mai rămase încă un sfert de oră, apoi plecă. După ce Adelaide îl conduse la ușă, fără a face mai mult zgomot decât o fantomă, doamna Holland stătu o vreme în salon, citind încă o dată documentul pe care i-l adusese avocatul. Apoi își puse dinții în cutie după ce-i spălă în ceașcă, își luă pe ea mantia și plecă să vadă unde se afla Hammond și Whitgrove pe strada Winchester.

Cea de-a treia cunoștință a noastră se numea Matthew Bedwell. Fusese matelot secund pe o navă din Orientul îndepărtat, dar asta cam cu un an înainte. În momentul de față, era într-o stare deplorabilă.

Rătăcea prin labirintul de străzi întunecate din spatele docurilor din India de Vest, cu un rucsac pe umăr, o jachetă subțire pe care o strângea bine pe el, împotriva frigului, neavând energia să caute o haină mai călduroasă pe care s-o pună pe el.

Avea o bucată de hârtie în buzunar cu o adresă pe ea. Din când în când, o scotea și verifica numele străzii pe care se afla, apoi o punea la loc și mergea mai departe. Oricine l-ar fi văzut

ar fi zis că e beat; dar nu mirosea deloc a alcool în jurul lui, iar discursul său era desluşit şi mişcările nu-i erau stângace. Un observator mai plin de compasiune l-ar fi considerat bolnav sau îndurerat, iar acesta ar fi fost pe-aproape. Dar, dacă cineva ar fi privit în mintea lui şi ar fi observat haosul care domnea în acel loc întunecat, ar fi considerat remarcabil faptul că reuşea să mai meargă. Avea două idei fixe în conştiinţă: una care-l făcuse să meargă douăzeci de mii de kilometri până-n Londra şi alta care luptase la fiecare pas împotriva primei.

Apoi cea de-a doua idee a învins-o aproape pe prima.

Bedwell trecea pe o alee pe Limehouse – un spaţiu îngust, pietruit, cu cărămizile negre de mizerie şi umede –, când observă o uşă deschisă şi un bărbat ghemuit pe trepte, nemişcat. Bătrânul era chinez. Se uita la Bedwell şi, când marinarul trecu pe lângă el, saltă capul puţin şi întrebă:

— Vrei un fum?

Bedwell simţi cum fiecare celulă din trup i se îndreaptă spre uşă. Ezită şi închise ochii, apoi spuse:

— Nu, nu vreau.

— E bun, o ţigară, spuse chinezul.

— Nu, nu, repetă Bedwell şi se sili să meargă mai departe şi să iasă de pe alee. Îşi mai consultă o dată bucata de hârtie, merse iar câţiva metri înainte de a o face din nou. Încet, dar sigur, îşi făcu drum prin Limehouse şi Shadwell până ajunse în Wapping. Cercetă din nou hârtiuţa, apoi făcu o pauză. Lumina slăbea; îi mai rămăsese puţină vlagă. În apropiere se afla un bar care-l atrase ca pe-o molie cu lumina sa gălbuie ce înveselea strada ştearsă.

Îşi cumpără un pahar de rachiu şi-l sorbi ca pe un medicament – neplăcut, dar necesar. Nu, îşi zise, nu putea să meargă mai departe în noaptea aceasta.

— Am nevoie de un loc în care să înnoptez, îi zise el chelneriţei. E vreunul prin apropiere?

— La două case mai încolo, spuse chelneriţa. Pensiunea doamnei Holland, dar…

— E bine, spuse Bedwell. Holland. Doamna Holland. O să ţin minte.

Îşi puse din nou rucsacul pe umăr.

— Eşti bine, dragule? întrebă chelneriţa. Nu arăţi grozav. Mai ia un rachiu, haide!

Bărbatul dădu din cap în mod automat şi ieşi.

Adelaide îi răspunse la uşă şi-l conduse tăcută într-o cameră din spatele casei, deasupra râului. Pereţii erau umezi, patul murdar, dar el nu observă nimic. Adelaide îi dădu un muc de

lumânare și-l lăsă singur; și, imediat ce fu închisă ușa, căzu în genunchi și desfăcu rucsacul. În următoarele minute, mâinile sale tremurânde fură ocupate, apoi se așeză pe pat, trase puternic aer în piept și simți cum totul se dizolvă în uitare. În curând, se pierdu într-un somn adânc. Nimic nu-l mai trezi în următoarele douăzeci și patru de ore. Se simțea în siguranță.

Dar aproape că cedase în Limehouse; chinezul, fumul… Un bârlog unde se fumează opiu, desigur. Iar Bedwell era un sclav al drogului atotputernic.

Dormi și, ceva foarte important pentru Sally, dormi cu el.

CAPITOLUL TREI

Domnul din Kent

Trei nopți mai târziu, Sally avu din nou Coșmarul. Și nu era coșmar totuși, simțea cum protestează, era prea real…

Căldura îngrozitoare.

Nu putea să se miște – era legată de mâini și de picioare în întuneric…

Pași.

Iar țipetele începură atât de brusc și atât de aproape de ea! Țipete nesfârșite…

Lumina. Licărind spre ea. O față în spatele ei… două fețe… cearceafuri albe cu guri oribile, deschise… nimic altceva…

Voci din întuneric: „Uită-te! Uită-te la el! Doamne…”

Apoi se trezi.

Sau, mai degrabă, ieși la suprafață ca un înotător care se teme că se va îneca. Se auzi suspinând și respirând greu și-și aminti: „Nu e tata, ești singură. Trebuie să te descurci fără el. Trebuie să fii puternică”.

Cu un efort enorm se opri din plâns. Dădu la o parte așternuturile sufocante și lăsă aerul rece al nopții să o cuprindă. Se acoperi din nou numai după ce se simți bine, tremurând odată trecută fierbințeala Coșmarului, dar îi luă mult timp să adoarmă din nou.

În dimineața următoare, sosi o nouă scrisoare. Dispăru de lângă doamna Rees imediat ce termină cu micul dejun și deschise scrisoarea la ea în dormitor. Îi fusese trimisă de avocat, ca și prima, dar ștampila era britanică de data aceasta, iar scrisul – îngrijit. Scoase coala ieftină de hârtie și se ridică brusc.

Casa Foreland
Swaleness
Kent
10 octombrie, 1872

Dragă domnișoară Lockhart,

Nu ne-am întâlnit – nu mi-ați auzit niciodată numele – și numai împrejurarea că acum mulți ani l-am cunoscut bine pe tatăl dumneavoastră îmi poate scuza faptul că vă scriu. Am citit în ziar despre întâmplarea

nefericită din Cheapside și mi-am amintit că domnul Temple din Lincoln's Inn era avocatul tatălui dumneavoastră. Sper că această scrisoare va ajunge la dumneavoastră, înțeleg că tatăl dumneavoastră nu mai este; vă rog să primiți condoleanțele mele profunde.

Dar moartea sa și anumite circumstanțe din afacerile mele recente fac necesară o discuție cu dumneavoastră. Nu pot spune la momentul actual mai mult de trei lucruri: primul are legătură cu asediul de la Lucknow; al doilea, un obiect de o valoare inestimabilă este implicat și, în cele din urmă, viața vă poate fi periclitată.

Vă rog, domnișoară Lockhart, aveți grijă și țineți seama de acest avertisment. În numele prieteniei mele cu tatăl dumneavoastră – de dragul propriei vieți – veniți cât puteți de repede să aflați ce am să vă spun. Din anumite motive nu pot veni eu la dumneavoastră. Permiteți-mi să mă semnez așa cum am fost, fără cunoștința dumneavoastră, de-a lungul vieții dumneavoastră: și anume,

Bunul dumneavoastră prieten,
George Marchbanks

Sally citi de două ori scrisoarea, uimită peste măsură. Dacă tatăl ei și domnul Marchbanks au fost prieteni, ea de ce nu auzise de el înainte de scrisoarea din Orientul îndepărtat?

Cele Șapte Binecuvântări…

Desigur! Probabil că știe ce a descoperit tatăl ei. Tatăl ei îi scrisese lui, știind că va fi în siguranță scrisoarea la el.

Avea puțini bani în geantă. Își puse mantia, coborî în liniște și plecă din casă.

Stătea în tren simțindu-se de parcă era la începutul unei campanii militare. Era sigură că tatăl ei plănuise totul cu calm, creând linii de comunicare și legături puternice și făcând alianțe; ei bine, trebuie să facă și ea la fel.

Domnul Marchbanks afirma că este unul dintre aliați. Și va putea măcar să îi spună ceva, nimic nu era mai rău decât să nu știi ce amenințare planează asupra ta…

Privi cum marginea cenușie a orașului lasă locul peisajului cenușiu de țară și se uită spre marea din stânga ei. Nu erau niciodată mai puțin de cinci sau șase nave care lunecau prin estuarul Tamisei mânate de un vânt din est sau scoțând fum și

înaintând cu greutate în jos, direct în ghearele lui.

Orașul Swaleness nu era foarte mare. Hotărî să nu ia trăsura din stație, ci să-și păstreze banii și să meargă pe jos, pentru că aflase de la hamal că Foreland House era aproape – nu mai mult de un kilometru și jumătate; pe faleză și apoi pe lângă râu, așa spusese. Porni imediat la drum. Orașul era mohorât și rece, iar râul era de fapt un pârâu mâlos care-și tăia drum printre bălțile sărate înainte de a intra în linia îndepărtată de cenușiu care era marea. Scena era dezolantă, nu se vedea decât o singură persoană.

Acesta era un fotograf. Își așezase aparatul, alături de camera întunecată, portabilă pe care toți fotografii erau nevoiți să le utilizeze în zilele acelea, exact în centrul aleii înguste, lângă râu. Părea a fi un tânăr binevoitor și, cum nu se vedea nici urmă de casă, hotărî să-l întrebe de drum.

— Ești a doua persoană care trece pe lângă mine și merge în direcția aceea, zise el. Casa e într-acolo – o clădire lungă și scundă.

Arătă spre un crâng cu copaci pipernициți, cam la o jumătate de kilometru distanță.

— Cine era cealaltă persoană? întrebă Sally.

— O bătrână care arăta ca una dintre vrăjitoarele din *Macbeth,* zise el.

Sally nu prinse gluma și, văzând că e uimită, tânărul continuă:

— Ridată, nu știi… și hidoasă, și așa mai departe.

— O, înțeleg, zise ea.

— Cartea mea de vizită, spuse tânărul. Scoase bucata albă de carton de niciunde, asemenea unui scamator. Scria „Frederick Garland, artist fotograf” și dădea o adresă din Londra. Sally se uită la el din nou găsindu-l plăcut; avea o față mucalită, părul de culoarea spicelor, aspru și zbârlit, expresia feței vioaie și inteligentă.

— Iertați-mă că vă întreb, zise ea, dar ce fotografiați?

— Peisajul, spuse el. Nu prea e cine știe ce peisaj, nu-i așa? Am vrut ceva mohorât, înțelegi? Experimentez cu o nouă combinație de substanțe. Cred că va putea să surprindă mai bine o astfel de lumină decât lucrurile obișnuite.

— Colodiu, spuse ea.

— Ai dreptate. Ești fotograf?

— Nu, dar tata era interesat… În fine, trebuie să plec. Mulțumesc, domnule Garland.

Tânărul îi zâmbi vesel și se întoarse la camera lui.

Drumul coti, urmând țărmul noroios al râului, și o duse în

cele din urmă în spatele crângului. Acolo, așa cum îi descrisese fotograful, se afla casa – tencuiala cădea de pe ea, și de pe acoperiș lipseau câteva țigle; iar grădina era și ea plină de buruieni și dezordonată. Nu văzuse niciodată un loc mai trist ca acesta. Tremură ușor.

Păși pe veranda mică și tocmai se pregătea să sune, când se deschise ușa și ieși un bărbat.

Puse degetul la buze și închise ușa, având mare grijă să nu facă niciun zgomot.

— Vă rog, șopti el. Nu scoateți niciun sunet. Pe-aici, repede…

Sally îl urmă uimită, în timp ce o conducea rapid spre o verandă închisă cu sticlă. Bărbatul închise ușa în urma ei, ascultă cu atenție și apoi întinse mâna.

— Domnișoară Lockhart, spuse el. Sunt maiorul Marchbanks.

Fata dădu mâna cu el. Era în vârstă, bănuia ea, în jur de șaizeci de ani; era palid, iar hainele atârnau, largi, pe el. Ochii îi erau negri și frumoși, deși afundați în orbite. Vocea îi părea cunoscută într-un mod ciudat, iar privirea îi era atât de intensă încât o speria; până când își dădu seama că și el era speriat: mult mai mult decât ea.

— Scrisoarea dumneavoastră a sosit în dimineața aceasta, zise ea. V-a scris tata ca să vă spună să vă întâlniți cu mine?

— Nu…

Bărbatul părea surprins.

— Atunci, expresia „Cele Șapte Binecuvântări” înseamnă ceva pentru dumneavoastră?

Nu avu niciun efect. Maiorul Marchbanks nu schiță niciun gest.

— Îmi pare rău, spuse el. Ai venit aici ca să mă întrebi asta? Îmi pare rău. El… tatăl tău…

Sally îi spuse repede despre ultima călătorie a tatălui ei și despre scrisoarea din Orient, și despre moartea domnului Higgs. Bărbatul își duse mâna la frunte; părea cu totul uimit și lovit de ce auzea.

Pe verandă era o tablă mică de joc și un scaun de lemn. Îi oferi scaunul și apoi vorbi în șoaptă:

— Am un dușman, domnișoară Lockhart, și acum e și dușmanul tău. E o femeie – e, e cu adevărat malefică. E în casă acum, din cauza asta trebuie să ne ascundem aici și de asta trebuie să pleci cât mai repede. Tatăl tău…

— Dar de ce? Ce i-am făcut? Cine este?

— Te rog, nu pot să-ți explic acum. O voi face, crede-mă. Nu

știu nimic legat de cauza morții tatălui tău – nimic legat de Cele Șapte Binecuvântări, nimic despre Marea de Sud a Chinei, nimic despre comerțul maritim. El nu avea de unde să știe despre răul care s-a abătut asupra mea și care acum… nu te pot ajuta. Nu pot să fac nimic. Și-a pus încrederea în cine nu trebuia din nou.

— Din nou?

Văzu cum o urmă de nefericire disperată îi traversă fața. Era privirea unui om fără speranță, și acest lucru o sperie.

Sally nu se putea gândi decât la scrisoarea din Orient.

— Ai locuit vreodată în Chatham? întrebă ea.

— Da, acum mult timp. Dar te rog… nu e timp. Ia asta…

Deschise un sertar de la masă și scoase un pachet învelit în hârtie maronie. Era lung cam de cincisprezece centimetri, legat cu sfoară și sigilat cu ceară.

— Asta îți va spune tot. Poate că, de vreme ce el nu ți-a spus nimic, nici eu n-ar trebui s-o fac… O să ai un șoc când o să citești. Te rog, fii pregătită! Dar viața îți este în pericol fie că o știi sau nu și cel puțin o să știi de ce.

Sally luă pachetul. Mâinile îi tremurau puternic; bărbatul văzu acest lucru și pentru un moment ciudat i le luă în mâinile lui și-și aplecă capul asupra lor.

Apoi se deschise o ușă.

Bărbatul sări deoparte, cenușiu la față, și de după ușă se uită înăuntru o femeie de vârstă mijlocie.

— Domnule maior… e în grădină, zise ea. În grădină.

Părea la fel de nefericită ca și el și emana un miros puternic de băutură. Maiorul Marchbanks îi făcu semn lui Sally.

— Pe ușă, spuse el. Mulțumesc, doamnă Thorpe. Repede…

Femeia se dădu cu greutate la o parte și încercă să zâmbească în timp ce Sally se strecură pe lângă ea. Maiorul o conduse repede prin casă, iar Sally observă camerele goale, podelele goale, ecourile, umezeala și mizeria. Frica lui era molipsitoare.

— Vă rog, zise ea când ajunseră la ușa principală, cine e dușmanul acesta? Nu știu nimic! Trebuie să-mi spuneți măcar numele ei…

— O cheamă doamna Holland, șopti el, deschizând ușa puțin. Se uită prin deschizătură. Te rog… te implor, pleacă acum! Ai venit pe jos? Ești tânără, puternică, rapidă – nu mai aștepta. Du-te direct în oraș. Of, îmi pare rău… Iartă-mă! Iartă-mă!

Cuvintele acestea erau spuse atât de intens, cu un suspin în voce…

Și ea ieși, iar el închise ușa. La nici zece minute după ce sosise, pleca din nou. Se uită la zidul gol și scorojit al casei și se gândi: o urmărea oare dușmanul acesta?

Porni pe aleea plină de buruieni, pe lângă crângul cu copaci întunecați și înapoi pe cărarea spre râu. Venea fluxul; un șuvoi vâscos agita marginile țărmului mâlos. Nu era nici urmă de fotograf, din nefericire. Peisajul era complet gol.

Mergea grăbită, conștientă de pachetul din geantă. La jumătatea distanței se opri și se uită înapoi. Nu știa ce o face să se uite înapoi, dar văzu o siluetă micuță ce ocolea copacii – o femeie îmbrăcată în negru. O femeie în vârstă. Era prea departe ca să vadă bine, dar venea în grabă spre Sally. Forma ei neagră era singurul element plin de semnificație din sălbăticia aceea cenușie.

Sally își continuă drumul grăbită până când ajunse la strada principală și se uită din nou înapoi. Era ca și cum silueta mică și neagră venea odată cu fluxul; nu era prea departe în urmă și părea să câștige teren. Unde se putea ascunde Sally?

Drumul spre oraș cotea ușor, îndepărtându-se de mare, și se gândi că, dacă ar fi să o ia pe un drum lăturalnic când nu era văzută, putea…

Apoi văzu ceva și mai bun. Fotograful stătea la malul mării, lângă cortul lui mic, consultând un fel de instrument. Se uită înapoi: silueta era ascunsă de capătul teraselor caselor de la malul mării. Alergă spre fotograf, care o privi surprins, apoi zâmbi larg, încântat.

— Tu, zise el.

— Te rog, zise ea, vrei să mă ajuți?

— Desigur. Bucuros. Ce pot face?

— Sunt urmărită. Femeia aia bătrână… mă urmărește. E periculoasă. Nu știu ce să fac.

Ochii lui scânteiară de plăcere.

— În cort, spuse el, ridicând clapa. Nu te mișca, să nu răstorni lucrurile. Nu te speria de miros.

Ea făcu ce i se spuse, iar tânărul lăsă clapa și o închise. Mirosul era îngrozitor – ceva ca niște săruri. Era întuneric total.

— Nu vorbi, zise el încet. O să-ți spun după ce trece. Măi să fie, vine încoace! Trece strada. Vine spre noi…

Sally stătea nemișcată, ascultând țipetele pescărușilor, tropăitul cailor și huruitul roților unei căruțe care trecea pe stradă, apoi sunetul ascuțit de pași rapizi făcuți de o pereche de ghete cu tocuri. Se opri la numai un metru.

— Mă scuzați, domnule, zise o voce, o voce bătrână care

părea că gâfâie și că țăcăne într-un mod ciudat.

— Mmm? Ce este? Vocea lui Garland se auzea înfundat. Așteptați un moment! Compun o poză. Nu pot să ies de sub pătură până nu e gata… Gata… se auzi mai clar. Ei bine, doamnă?

— Ați văzut o tânără trecând pe-aici, domnule? O fată îmbrăcată în negru?

— Da. Era al naibii de grăbită. O fată remarcabil de drăguță, blondă – aceea este?

— Mă gândeam eu că un tânăr bine ca dumneata o va observa, domnule! Da, ea este. Ai văzut încotro a luat-o?

— De fapt, chiar m-a întrebat care e drumul spre Swan. Spunea că vrea să prindă trăsura spre Ramsgate. I-am spus că are zece minute la dispoziție.

— Swan, domnule? Unde este?

Tânărul îi dădu indicații, iar femeia îi mulțumi și plecă.

— Nu te mișca, îi spuse el în șoaptă. Nu a dat colțul încă. Mă tem că va trebui să stai printre mirosurile astea o vreme.

— Mulțumesc, zise ea, deși nu trebuia să încerci să mă flatezi.

— Oh, măi să fie! Bine. Îmi retrag cuvintele. Ești aproape la fel de urâtă ca ea. Ce se întâmplă de fapt?

— Pur și simplu nu știu. Sunt amestecată în ceva oribil. Nu-ți pot spune ce anume…

— Șșt!

— Un bărbat gras cu un câine, zise el. A trecut.

— Se mai vede bătrâna?

— Nu, a dispărut. Spre Ramsgate, să sperăm.

— Pot să ies?

Tânărul desfăcu clapa și o ținu deschisă.

— Mulțumesc, spuse ea. Pot să îți plătesc pentru folosirea cortului?

Tânărul făcu ochii mari. Un moment, păru gata să râdă, dar refuză politicos. Simți cum începe să roșească; nu trebuia să-i ofere bani. Se întoarse repede.

— Nu pleca, zise el. Nici măcar nu-ți știu numele. Plata asta o cer.

— Sally Lockhart, spuse ea, pornind spre mare. Îmi pare rău, nu am vrut să te insult, dar…

— Nu mă simt deloc ofensat. Dar nu poți să plătești pentru orice, înțelegi? Ce o să faci acum?

Sally se simți ca un copil. Nu era o senzație care îi plăcea.

— Mă întorc la Londra, zise ea. Sper să o pot evita. La revedere!

— Ai nevoie de un tovarăș? Aproape că am terminat aici, oricum, iar dacă bătrâna aceea e periculoasă…

— Nu, mulțumesc. Trebuie să plec.

Sally se îndepărtă. I-ar fi plăcut compania lui, dar nu ar fi admis-o niciodată. Simți cumva că pretextul neajutorării, care mergea atât de bine cu ceilalți bărbați, nu l-ar păcăli nici măcar un moment. De asta se oferise să plătească; voia să fie la egalitate cu el. Dar și asta fusese greșit. Se simțea de parcă nu știa nimic și nu putea să facă nimic cum trebuie; și se simțea foarte singură.

CAPITOLUL PATRU

Revolta

Nu se vedea nici urmă de femeia în vârstă la gară. Singurii pasageri erau un pastor și soția lui, trei sau patru soldați și o mamă cu doi copii. Sally găsi fără greutate un compartiment gol.

Așteptă până când trenul plecă din gară, apoi desfăcu pachetul. Nodurile fuseseră îngropate cu grijă în ceară, și Sally își rupse o unghie încercând să o curețe.

În cele din urmă, îl desfăcu; și descoperi o carte.

Arăta ca un fel de jurnal. Era destul de gros, iar paginile erau pline cu un scris mic. Avea coperte de carton, dar se dezlipea și o întreagă secțiune se desprinse în mâna ei. O puse cu grijă la loc și începu să citească.

Prima pagină anunța titlul: *Povestirea evenimentelor din Lucknow și Agrapur, 1856–1857, cu descrierea dispariției Rubinului din Agrapur și rolul jucat de copila cunoscută sub numele de Sally Lockhart.*

Se opri și citi din nou. Ea însăși! Și un rubin… Mii de întrebări i se ridicară în minte ca muștele deranjate de la un festin și-i umplură capul de confuzie. Închise ochii și așteptă starea de calm, apoi îi deschise și citi mai departe.

În 1856, eu, George Arthur Marchbanks, serveam în Infanteria Ușoară a Ducelui de Cornwall, la Agrapur, în Oudh. La câteva luni înainte de începerea revoltei, am avut ocazia să vizitez maharajahul din Agrapur în compania a trei ofițeri, și anume colonelul Brandon, maiorul Park și căpitanul Lockhart.

Vizita era de ochii lumii una privată, cu scopul de a practica sport. De fapt însă scopul nostru principal era acela de a purta discuții politice secrete cu maharajahul. Conținutul acestor discuții nu este important pentru această relatare cu excepția faptului că au contribuit la suspiciunea pe care o facțiune a supușilor săi o avea față de el – o suspiciune care, după cum voi arăta, i-a pecetluit soarta sa în timpul evenimentelor din anul următor.

În cea de-a doua seară a vizitei noastre la Agrapur, maharajahul a dat un banchet în onoarea noastră. Fie că avea sau nu intenția de a ne impresiona cu bogățiile sale, acesta a fost cu siguranță, efectul; pentru că niciodată nu văzusem o asemenea etalare de splendori ca aceea pe care am văzut-o în acea seară.

Sala banchetului era susținută de stâlpi de marmură splendid sculptați, ornamentați din belșug cu frunze de aur și cu capitelurile în formă de flori de lotus, acoperiți cu dărnicie cu câte o frunză de

aur. Podeaua pe care călcam era împodobită cu lapislazuli și onix; în colț, era o fântână ce susura apă cu miros de trandafir, iar muzicienii de la curtea maharajahului cântau melodiile lor languroase de după un paravan de mahon sculptat. Farfuriile erau din aur masiv, dar piesa cea mai de preț era Rubinul, de dimensiune și o splendoare incomparabile, care strălucea la gâtul maharajahului.

Acesta era faimosul Rubin din Agrapur, despre care auzisem multe. Nu mă puteam abține să nu mă uit la el – mărturisesc că ceva din adâncimile și frumusețea lui, ceva din focul lichid, roșu ca sângele care părea că-l umple, m-a fascinat și mi-a reținut atenția, așa că m-am uitat mai mult decât era politicos; maharajahul mi-a observat curiozitatea și ne-a spus povestea pietrei.

Rubinul a fost descoperit în Burma cu șase secole înainte și a fost dat drept tribut lui Balban, regele din Delhi, de la care s-a transmis casei princiare din Agrapur. De-a lungul secolelor, a fost pierdut, furat, vândut, dat drept răscumpărare de nenumărate ori și s-a întors întotdeauna la deținătorii lui de origine regală; i se datorau prea multe morți pentru a le enumera – crime, sinucideri, execuții, iar o dată a dus la un război în care populația unei întregi provincii a fost trecută prin sabie. Cu mai puțin de cincizeci de ani în urmă, a fost furat de un aventurier francez. Acesta, bietul amărât, a crezut că poate scăpa de închisoare dacă îl înghite, dar în zadar: a fost tăiat cât era încă în viață, și piatra i-a fost scoasă caldă din burtă.

Ochii maharajahului i-au întâlnit pe ai mei în timp ce povestea toate acestea.

— Ai vrea să-l cercetezi, domnule maior? a întrebat el. Ține-l în lumină și uită-te înăuntru. Dar ai grijă să nu cazi!

Mi l-a dat, iar eu am făcut cum mi-a propus. Când lumina lămpii a căzut pe piatră, s-a petrecut un fenomen ciudat: strălucirea roșie din centru a părut să facă vârtejuri și să se despartă asemenea fumului, dezvăluind o serie de terase și abisuri, un peisaj fantastic de cheiuri, vârfuri și abisuri înfricoșătoare a căror adâncime era imposibil de aflat. Nu mai citisem decât o dată despre un astfel de peisaj, iar aceasta într-o lucrare despre iluzii și orori legate de dependența de opiu.

Efectul acestei priveliști extraordinare a fost ceea ce prevăzuse maharajahul. M-am legănat, brusc cuprins de amețeală. Căpitanul Lockhart m-a apucat de braț, iar maharajahul și-a luat piatra înapoi, râzând, și s-a trecut peste incident cu o glumă.

Vizita noastră a luat sfârșit la scurt timp după aceasta. Nu l-am mai văzut pe maharajah decât cam la un an după, și aceasta s-a întâmplat în timpul evenimentului îngrozitor ce reprezintă punctul

culminant al acestei povestiri – un eveniment care mi-a adus mai multă rușine și nefericire decât mi-am imaginat vreodată că ar fi posibil. Fie ca Dumnezeu (dacă există un Dumnezeu, și nu o infinitate de demoni batjocoritori) să mă ajute să uit; și sper ca asta să se întâmple cât mai curând!

Anul care a urmat după ce am văzut piatra pentru prima dată a fost o perioadă de rău-augur și semne rele – semne ale furtunii teribile care avea să se abată asupra noastră sub forma Revoltei și semne pe care nu am fost capabili să le înțelegem. Nu mă voi preocupa de prezentarea ororilor și sălbăticiei Revoltei în sine. Alții mai elocvenți decât mine au spus povestea acestui timp, cu faptele sale eroice strălucind ca niște faruri printre scene de un carnagiu hidos; e de-ajuns să spunem că, în vreme ce alții nu au supraviețuit, eu am reușit și la fel au reușit și alți trei, asupra destinelor cărora Rubinul continuă să joace un rol important.

Trec acum la asediul Lucknow-ului, nu cu mult înainte de scoaterea lui de sub asediu de către Havelock și Outram.

Regimentul meu își avea garnizoana în oraș și…

Sally se uita în sus. Trenul oprise într-o stație – văzu un semn pe care scria CHATHAM. Închise cartea, capul fiindu-i plin de imagini ciudate: un banchet aurit, morți hidoase și o piatră care te droga precum opiul… „Alți trei” supraviețuiseră, spunea maiorul; ea și tatăl ei, se gândi fata dintr-odată. Și al treilea?

Deschise din nou cartea – numai pentru a o închide repede când se deschise ușa de la vagon, și un bărbat intră.

Era îmbrăcat vesel, într-un costum de tweed deschis la culoare, cu un ac țipător la cravată. Ridică pălăria în fața lui Sally înainte de a se așeza.

— Bună ziua, domnișoară, spuse el.

— Bună ziua.

Sally se uită pe fereastra opusă. Nu voia conversație și era ceva în legătură cu zâmbetul familiar al acestui bărbat, care ei nu-i plăcea. Fetele din clasa lui Sally nu călătoreau singure; faptul părea ciudat și invita la un gen greșit de atenție.

Trenul plecă din stație pufăind, iar bărbatul scoase un pachet cu sendvișuri și începu să mănânce. Nu o mai băgă în seamă. Sally stătu nemișcată, uitându-se pe fereastră, spre mlaștinile orașului și catargele navelor din docurile și șantierele navale din dreapta.

Timpul trecu. În cele din urmă, trenul trase în gara London Bridge[2], sub o boltă de sticlă întunecată, iar sunetul făcut de motor se schimbă în timp ce aburul șuiera printre strigătele

hamalilor și zdrăngănitul trăsurilor hurducate. Sally se ridică și se frecă la ochi. Adormise.

Ușa de la compartiment se legăna deschisă.

Bărbatul plecase și dusă era și cartea. O furase și dispăruse.

CAPITOLUL CINCI

Ceremonia fumului

Sări în picioare și alergă spre ușă, dar peronul era aglomerat și singurele lucruri pe care și le amintea despre bărbatul respectiv erau costumul de tweed și pălăria – și erau zeci de bărbați îmbrăcați așa…

Se întoarse în compartiment. Geanta îi era în colțul în care o pusese. Se aplecă să o ia și apoi observă, pe podea, sub marginea scaunului, câteva foi.

Cartea se desfăcea… probabil foile căzuseră cât timp dormea, iar hoțul nu le observase!

Majoritatea erau goale, dar pe una dintre ele erau câteva rânduri scrise, continuate de pe o foaie anterioară. Scria:

> …un loc întunecat, sub o frânghie înnodată. Trei lumini roșii strălucesc tare pe loc atunci când luna luminează apa. Ia-l. Este al tău, pentru că eu ți-l dăruiesc și conform legilor englezești. *Antequam haec legis, mortuus ero; utinam ex animo hominum tam celeriter memoria mea discedat.*

Sally, care nu știa boabă de latină, împacheta hârtia și o puse în geantă, apoi, bolnavă de dezamăgire, plecă spre casa doamnei Rees.

Între timp, în Wapping, avea loc o ceremonie sinistră.

O dată pe zi, din ordinele doamnei Holland, Adelaide îi ducea un bol de supă domnului de la etajul doi. Doamna Holland descoperise foarte repede pofta lui Matthew Bedwell și, cum întotdeauna profita de oportunități, simți cum curiozitatea ei veninoasă crește.

Pentru că oaspetele ei avea de povestit lucruri foarte interesante. Delira, transpirând de durere și urlând la viziunile care veneau către el dinspre pereții murdari. Doamna Holland asculta cu răbdare; îi dădea un pic din drog; asculta din nou și-i mai dădea opiu în schimbul detaliilor despre lucrurile pe care le spunea în timpul nebuniei. Încetul cu încetul, povestea ieși la iveală și doamna Holland își dădu seama că stătea pe o avere.

Povestea lui Bedwell avea legătură cu afacerile lui Lockhart și Selby, agenți de voiaj. Doamna Holland ciuli urechile când auzi numele de Lockhart; avea propriile interese în acea

familie, iar coincidența o uimi. Dar, pe măsură ce povestea se dezvălui, își dădu seama că acesta era un unghi cu totul nou: pierderea brigantinei *Lavinia,* moartea proprietarului, profitul deosebit de mare al firmei din comerțul cu China, sute de alte lucruri. Doamna Holland, deși nu era o femeie credincioasă, binecuvânta mâna Providenței.

În ceea ce-l privește pe Bedwell, acesta era prea neajutorat ca să se miște. Doamna Holland nu era sigură dacă a extras toate cunoștințele din creierul lui – de asta îl ținea în viață, dacă se putea spune că trăiește. Imediat ce hotăra că avea nevoie de dormitorul din spate pentru alte scopuri, Moartea și Bedwell, care se petrecuseră în Marea Chinei, puteau să se întâlnească în Tamisa. O adresă convenabilă: Hangman's Wharf.

Așa că acum, Adelaide, după ce puse o supă unsuroasă într-un bol, tăie neîndemânatic o felie de pâine și urcă treptele spre dormitorul din spate. Era liniște înăuntru, speră că dormea. Descuie ușa și-și ținu respirația, urând aerul greu, rânced și frigul umed care o izbea când intra.

Domnul zăcea pe saltea, cu o pătură aspră ridicată până la gât, dar nu dormea. Ochii lui o urmară în timp ce-i punea bolul pe un scaun din apropiere.

— Adelaide, șopti el.

— Da, domnule.

— Ce ai acolo?

— Supă, domnule. Doamna Holland spune că trebuie să o mâncați pentru că vă va face bine.

— Ai o pipă să-mi dai?

— După supă, domnule.

Nu se uita la el. Amândoi vorbeau în șoaptă. Bărbatul se ridică într-un cot, apoi cu greu în șezut, iar ea se dădu înapoi, spre perete, de parcă nu ar fi avut substanță, de parcă ar fi fost o umbră. Numai ochii ei imenși păreau vii.

— Adu-o încoace, zise el.

Fata îi aduse bolul și-i fărâmiță pâinea în el, apoi stătu lângă peretele îndepărtat în timp ce acesta mânca. Dar bărbatul nu avea deloc poftă de mâncare; după ce luă două linguri o împinse la o parte.

— Nu mai vreau, zise el. Nu-i bună deloc. Unde-i pipa?

— Trebuie să o mâncați, domnule, altfel doamna Holland o să mă omoare, zise Adelaide. Vă rog…

— Mănânc-o tu. Ți-ar prinde bine niște hrană, spuse el. Haide, Adelaide, pipa, fetițo!

Adelaide deschise fără tragere de inimă dulapul, care,

alături de scaun și de pat, era singura mobilă din cameră, și scoase o pipă lungă, grea, îmbinată în trei locuri. Bărbatul se uită atent cum Adelaide o asambla, o așeză lângă el pe pat și tăie o bucățică de cauciuc maroniu dintr-o bucată mai mare din dulap.

— Stați jos, îi zise ea. Vă adoarme repede. Trebuie să stați întins, altfel cădeți.

El făcu ce-i zise fata, întinzându-se încet pe o parte. Lumina cenușie și rece a înserării, luptându-se să pătrundă prin mizeria ferestrei mici, dădea scenei culoarea sumbră a unei gravuri. O insectă se târa letargică pe perna mizerabilă, în timp ce Adelaide punea un chibrit aprins peste bucata de opiu. Trecu opiul, transformat într-un ac pe deasupra flăcării până când începu să clocotească și să iasă fum. Bedwell inhală, iar Adelaide ținu opiul deasupra bolului, și fumul dulce se scurse în pipă.

Când nu mai scoase fum, aprinse un alt chibrit și repetă procesul. Ura să facă asta. Ura ceea ce-i făcea lui, pentru că o ducea cu gândul la faptul că sub fiecare chip uman se afla fața unui idiot neajutorat, care salivează și privește fix.

— Mai mult, mormăi el.

— Nu mai e mai mult, șopti ea.

— Haide, Adelaide, se smiorcăi el. Mai vreau!

— Încă o dată, atunci.

Aprinse din nou un chibrit; opiul bolborosi și fumegă din nou. Fumul se scurgea în bol ca un râu care dispare în adâncuri. Adelaide scutură chibritul și-l aruncă alături de celelalte pe podea.

Bărbatul oftă adânc. Fumul era atât de puternic în cameră acum încât o amețea.

— Știi că nu am putere să mă ridic și să plec? zise el.

— Nu, domnule, șopti ea.

Se întâmpla ceva ciudat cu vocea lui când era în transa de opiu: Își pierdea asprimea și devenea rafinată, chiar blândă.

— Însă mă gândesc la asta. Zi și noapte. Of, Adelaide… Cele Șapte Binecuvântări! Nu, nu! Duhurilor… diavolilor… lăsați-mă!

Începea să delireze. Adelaide stătea cât putea de departe de el; nu îndrăznea să plece de teamă că doamna Holland o va întreba ce-a spus domnul și se temea să rămână, pentru că vorbele lui îi dădeau coșmaruri. Cele Șapte Binecuvântări – expresia asta o spusese de două ori în ultima vreme, și de fiecare dată, cu groază.

Se opri la jumătatea frazei. Expresia i se schimbă brusc și

deveni lucid și încrezător.

— Lockhart, zise el. Îmi amintesc acum. Adelaide, ești aici?

— Da, domnule, șopti ea.

— Un bărbat pe nume Lockhart… m-a rugat să-i găsesc fata. O fată pe nume Sally. Am un mesaj pentru ea. Foarte important… Poți s-o găsești pentru mine?

— Nu știu, domnule.

— Londra e mare. Poate nu poți.

— Aș putea să încerc, domnule.

— Bravo! Oh, Doamne, ce fac? continuă el, neajutorat. Uită-te la mine! Slab ca un bebeluș… Ce ar spune fratele meu?

— Aveți un frate, domnule?

Lumina se stinsese aproape; fata arăta ca o mamă la patul copilului bolnav, văzută prin fumul de opiu. Se întinse și-i șterse fața cu cârpa murdară, iar el o luă de mână, recunoscător.

— Un om bun, murmură el. Geamănul meu. Identic. Același trup, dar spiritul lui e numai lumină, Adelaide, în timp ce al meu e corupție și întuneric. E cleric. Reverendul Nicholas Bedwell… Tu ai frați sau surori?

— Nu, domnule, nu am.

— Mama ta trăiește? Tatăl?

— Nu am mamă. Dar am tată. E sergent la recrutare.

Era o minciună. Tatăl lui Adelaide nu-i fusese cunoscut nici mamei ei, care dispăruse la puțin timp după ce o născuse; dar Adelaide inventase un tată și-l formase după imaginea celui mai galant și splendid bărbat pe care-l văzuse în scurta ei viață. Unul dintre acele personaje mândre, cu pălărie elegantă și un pahar în mână, îi făcuse odată cu ochiul în timp ce stătea cu prietenii lui în fața unei cârciumi și râdea tare la o glumă de prost gust. Nu auzise gluma. Nu reținuse decât imaginea de splendoare eroică, masculină, care căzuse brusc asupra vieții ei ca o rază de soare. Faptul că îi făcuse cu ochiul zămislise un tată pentru propria fiică.

— Oameni buni, murmură Bedwell. Oameni buni.

Ochii i se închiseră.

— Culcați-vă, domnule, șopti ea.

— Nu-i spune, Adelaide. Nu-i spune despre… ceea ce am spus. E o femeie rea.

— Da, domnule…

Apoi începu să delireze din nou, iar camera se umplu de fantome și demoni chinezi, și viziuni ale torturii și extazului otrăvit, iar dedesubt se căscau abisuri amenințătoare. Adelaide stătea în întuneric, îl ținea de mână și se gândea.

CAPITOLUL ȘASE

Mesaje

De la moartea domnului Higgs, viața la birou devenise plictisitoare. Cearta între portar și Jim, băiatul bun la toate, se sfârșise, portarul rămânând fără ascunzișuri, iar Jim fără reviste; nu avea nimic mai bun de făcut, de fapt, în acea dimineață, decât să arunce cu bucățele de hârtie în portretul reginei Victoria așezat deasupra șemineului din camera portarului.

Când sosi Adelaide și bătu în geam, Jim nici nu o observă la început. Era preocupat să-și îmbunătățească ținta. Bătrânul deschise fereastra și zise:

— Da? Ce vrei?

— Domnișoara Lockhart, șopti Adelaide.

— Domnișoara Lockhart? zise portarul. Ești sigură?

Ea dădu din cap.

— Ce vrei de la ea? întrebă Jim.

— Nu te interesează pe tine, zise bărbatul.

Jim îi aruncă o bucată de hârtie în cap și se feri de lovitura slabă dată drept răspuns.

— Dacă ai un mesaj pentru domnișoara Lockhart, spune-mi mie, zise el. Vino aici un pic.

O luă pe Adelaide în capul scărilor, unde nu îi putea auzi portarul.

— Cum te cheamă? o întrebă el.

— Adelaide.

— Ce vrei de la domnișoara Lockhart?

— Nu știu.

— Păi, cine te-a trimis?

— Un domn.

Jim se aplecă mai aproape ca să audă ce spune, devenind conștient de parfumul Casei Holland din hainele ei și de cel de copil murdar din jurul ei. Dar nu era mofturos și-și amintise ceva important.

— Ai auzit vreodată, zise el, de ceva numit Cele Șapte Binecuvântări?

În noaptea următoare, întrebase despre aceasta pe tot felul de oameni, în afară de domnul Selby, și primise același răspuns: nu, nu auziseră.

Dar ea auzise. Era înspăimântată. Părea că intră la apă în propria haină, iar ochii-i deveniră mai întunecați decât oricând.

— Ce e cu asta? șopti ea.
— Ai auzit, nu-i așa?
Ea încuviință din cap.
— Ei bine, ce e? continuă el. E important.
— Nu știu.
— Unde ai auzit de asta?
Ea strâmbă gura și se uită în altă parte. Doi funcționari ieșiră din birou în capătul treptelor și-i văzură.
— Hei, spuse unul dintre ei. Ia te uită cum face curte tânărul Jim!
— Cine-i iubita ta, Jim? strigă celălalt.
Jim se uită spre ei și scoase un șuvoi de cuvinte care ar fi putut sa umfle pânzele unei nave de luptă. Nu avea deloc respect pentru funcționari; erau o formă foarte joasă de viață.
— Măi să fie, spuse primul funcționar, când Jim făcu o pauză ca să respire. Câtă elocvență!
— Ceea ce admir eu cel mai mult e modul în care le spune, zise celălalt. Pasiunea inumană pe care o pune în discurs.
— Inuman, acesta este cuvântul.
— Tacă-ți fleanca, Skidmore, și schimbă-ți fața! zise Jim. Nu am timp de pierdut ascultându-te pe tine. Hei, îi spuse el lui Adelaide, hai afară!
Jim o luă pe Adelaide de mână și o trase după el pe coridor și apoi în stradă, în fluierăturile din ce în ce mai puternice și rânjetele celor doi funcționari.
— Nu-i băga în seamă. Ascultă, trebuie să-mi spui despre Cele Șapte Binecuvântări. Aici a murit cineva din cauza asta.
Îi spuse ce se întâmplase. Fata nu se uită în sus, dar făcu ochii mari.
— Trebuie să o găsesc pe domnișoara Lockhart, pentru că așa a zis el, spuse fata când Jim termină de vorbit. Numai că nu trebuie să-i spun doamnei Holland, m-ar omorî.
— Atunci spune-mi naibii ce a zis, haide!
Adelaide îi spuse, oprindu-se din timp în timp; pentru că nu avea fluența lui Jim și era atât de neobișnuită să fie ascultată încât nu prea știa cât de tare să vorbească. Jim fu nevoit să o pună să repete cam tot.
— Bun, zise el în final. O s-o aduc pe domnișoara Lockhart, iar tu o să vorbești cu ea. E bine?
— Nu pot, zise ea. Nu pot să ies decât când doamna Holland mă trimite. O să mă omoare.
— Sigur că n-o să te omoare, ce naiba! Va trebui să vii, altfel…
— *Nu pot,* spuse ea. A omorât-o pe ultima fată pe care a

avut-o. I-a scos toate oasele. Ea mi-a spus.

— Păi, atunci cum o s-o găsești pe domnișoara Lockhart?

— Nu știu.

— La naiba! Uite cum facem: O să trec în fiecare noapte prin Wapping în drum spre casă și ne întâlnim undeva ca să-mi spui ce s-a întâmplat. Unde vrei să ne întâlnim?

Adelaide se uită în jos, strâmbându-și gura, gândindu-se.

— La Treptele Vechi, spuse ea.

— Bine. La Treptele Vechi, în fiecare seară, la 18.30.

— Trebuie să plec acum, spuse ea.

— Nu uita, strigă el. 18.30!

Dar Adelaide dispăruse.

——*——

13, Fortune Buildings
Chandler's Row
Clerkenwell
Vineri, 25 octombrie, 1872

Domnișoara S. Lockhart
Peveril Square nr. 9
Islington

Dragă domnișoară Lockhart,

Vreau să vă informez că am descoperit ceva despre Cele Șapte (7) Binecuvântări. Un anume domn Bedwell, aflat în prezent în Pensiunea Holland, Hangman's Wharf, Wapping, a luat opiu și a vorbit despre dumneavoastră. A vorbit, de asemenea, despre Cele Șapte Binecuvântări, dar nu știu ce înseamnă. Proprietara, doamna Holland, nu e de încredere. Dacă puteți veni la estrada pentru fanfară din Grădinile Clerkenwell mâine, la 14.30, o să vă spun mai multe.

Sper să rămân
Servitorul dumneavoastră umil
J. Taylor Esquire (Jim).

Astfel scrise Jim după cele mai bune modele de corespondență funcționărească. Puse scrisoarea vineri, considerând că (fiind, la urma urmei, secolul al XIX-lea) va fi livrată în aceeași zi, iar ziua de mâine a lui Sally va fi aceeași

cu a lui.

Pensiunea Holland
Hangman's Wharf
Wapping
25 octombrie 1872

Domnului Samuel Selby, Esquire,
Lockhart și Selby
Cheapside
Londra

Dragă Domnule Selby

Am onoarea să reprezint un domn care are anumite informații legate de afacerile dumneavoastră din Orient, acest domn dorește să se știe că va publica totul în ziare dacă nu se ajunge la un acord. Pentru a vă convinge în legătură cu ceea ce știe, m-a rugat să vă menționez brigantina *Lavinia* și un anume marinar Ah Ling. În speranța că această propunere este convenabilă pentru dumneavoastră și că această scrisoare ajunge la dumneavoastră,

A dumneavoastră,
M. Holland
(doamna)

P.S. Un răspuns rapid va fi apreciat de toată lumea.

Astfel scrise doamna Holland la întoarcerea de la Swaleness (cu mâna goală, dar satisfăcută).

Sally stătea sub adăpostul inadecvat de lângă un tei aproape gol din Grădinile Clerkenwell și-l aștepta pe Jim. Ploaia îi udase deja mantia și pălăria și se prelingea acum în jos pe gât. Pentru a ieși îi încălcase dorința doamnei Rees; era îngrozită de primirea de care urma să aibă parte la întoarcere.

Dar nu fu nevoită să aștepte mult. Jim veni imediat alergând, chiar mai ud decât era ea, și o trase spre estrada goală aflată pe un petic de iarbă udă leoarcă.

— Aici, zise el, ridicând o tăblie desprinsă din interiorul scenei. Băiatul se cufundă în întuneric asemenea unui dihor. Sally îl urmă mai cu grijă prin tunelele de scaune pliante și

ajunse într-un loc ca o grotă unde Jim aprindea deja un muc de lumânare.

Se așeză în fața lui. Podeaua era prăfuită, dar uscată, iar ploaia bătea în scena de deasupra în timp ce Jim așeza cu grijă lumânarea între ei.

— Ei bine, zise el. Vrei să auzi sau nu?

— Sigur că vreau!

Jim repetă tot ceea ce-i spusese Adelaide, dar mai colorat. Se pricepea să vorbească; îl învățaseră bine revistele.

— Ce crezi de asta? zise el când ajunse la sfârșit.

— Jim, cu siguranță așa stau lucrurile! Doamna Holland a femeia de care mi-a vorbit maiorul Marchbanks. Ieri, în Kent…

Îi spuse ce s-a întâmplat.

— Un rubin, zise el, uimit peste măsură.

— Dar nu văd cum se leagă cu restul. Vreau să spun, maiorul Marchbanks nu a auzit niciodată despre Cele Șapte Binecuvântări.

— Iar fata asta, Adelaide, nu a zis nimic de niciun rubin. Poate ca sunt două mistere, nu unul. Poate că nu au nicio legătură.

— Dar e o legătură, spuse Sally. Eu.

— Și doamna Holland.

Făcură o pauză.

— Trebuie să vorbesc cu el, spuse Sally.

— Nu se poate. Nu atâta timp cât e în mâinile doamnei Holland. Of! Am uitat. Are un frate care e reverend. Îl cheamă Nicholas, sunt frați gemeni.

— Reverendul Nicholas Bedwell, zise Sally. Mă întreb dacă am putea să-l găsim. Poate ar putea să-și ia fratele de-acolo…

— E sclavul opiului, spuse Jim. Iar Adelaide spune că îi e groază de chinezi în viziunile lui și țipă.

Tăcură un moment.

— Aș vrea să nu fi pierdut cartea, spuse Sally.

— Nu ai pierdut-o. Ea a aranjat să-ți fie furată.

— Ea? Dar era un bărbat. A urcat din Chatham.

— De ce ar vrea cineva o carte veche dacă nu știe ce se află în ea? Sigur că e mâna ei.

Sally clipi. De ce nu făcuse ea legătura asta? Dar, odată ce o spusese Jim, era evidentă.

— Deci cartea e la ea, spuse Sally. Jim, o să înnebunesc! De ce naiba o vrea?

— Ești mai mult decât înceată, spuse el aspru. Vrea rubinul ăla. Ce scrie pe bucata aia de hârtie pe care a uitat-o în urmă?

Sally i-o arătă.

— Iată. „Ia-l” scrie aici. L-a ascuns undeva, departe de ea, și-ți spune ție unde se află. Și să-ți spun ceva: dacă vrea Rubinul, se va întoarce după asta.

În seara următoare, în bucătăria de la Pensiunea Holland, unde o plită murdară de fier scotea o lumină slabă, se aflau trei persoane. Una dintre cele trei persoane era Adelaide, iar aceasta nu se pune la socoteală; stătea într-un colț, nebăgată în seamă. Doamna Holland era la masă, întorcea paginile manuscrisului maiorului Marchbanks; iar a treia persoană era un oaspete, așezat într-un fotoliu lângă plită, sorbind dintr-o ceașcă de ceai și ștergându-și sprânceana. Purta un costum țipător, în carouri. Pe cap avea un melon maro și un ac sclipitor la cravată.

Doamna Holland își îndesă dinții la loc și vorbi.

— Bună treabă, domnule Hopkins, zise ea. Foarte bine.

— Al naibii de ușoară, spuse oaspetele modest. A adormit. Tot ce am avut de făcut a fost să i-o ridic din poală.

— Foarte drăguț! Nu vrei o altă slujbă?

— Desigur, doamnă H. Întotdeauna sunt gata să vă fac un serviciu.

— E un avocat în Hoxton. Îl cheamă Blyth. A făcut ceva pentru mine săptămâna trecută, numai că n-a ieșit bine pentru că n-a fost atent. De asta a trebuit să mă duc în Kent, să rezolv treburile.

— O, spuse bărbatul, interesat. Vreți să-l fac să înțeleagă că v-a enervat, nu-i așa?

— Cam așa ceva, domnule Hopkins.

— Păi, cred că aș putea să mă descurc, spuse el liniștitor, suflând în ceașcă. Sunt curios, aveați nevoie de cartea asta?

— Nu eu, spuse doamna Holland. Știu povestea asta pe dinafară.

— A? zise domnul Hopkins cu grijă.

— Dar tânăra aceea ar fi găsit-o interesantă. Aș putea spune că, dacă citea asta, ar fi fost un adevărat dezastru. Mi-ar zădărnici toate planurile.

— Serios?

— Deci cred că ar fi mai bine dacă ar avea un accident.

Liniște. Bărbatul se mișcă incomod în scaun.

— Ei bine, spuse el. Nu prea știu dacă vreau să mă implic în asta, doamnă Holland.

— Iar eu nu sunt prea sigură că ai de ales, domnule Hopkins, spuse ea, răsfoind cartea. Vai de mine, paginile astea se desprind. Sper că nu ai pierdut vreuna.

— Nu înțeleg, doamnă H. Nu prea am de ales în legătură cu ce?

Dar femeia nu mai asculta. Se încruntase; citi ultima pagină a cărții, se întoarse, frunzări restul cărții, citi din nou, scutură cartea și-n cele din urmă o aruncă înjurând. Domnul Hopkins se dădu înapoi, agitat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Al naibii papițoi mieros! Paiață ce ești! Ai pierdut cea mai importantă pagină din toată cartea asta nenorocita.

— Parcă spuneai că o știi pe toată pe dinafară, doamnă.

Femeia o aruncă spre el.

— Citește asta, dacă poți! Citește!

Împunse cu degetul ei îmbătrânit și bătătorit spre ultimul paragraf din carte. Bărbatul citi cu voce tare.

— „Prin urmare, am retras Rubinul din bancă. E ultima șansă pe care o am să mă salvez pe mine și ceva din viața mea ruinată. Testamentul pe care l-am făcut sub îndrumarea acelei femei a fost anulat; avocatul ei a uitat să prevadă o modalitate de a încălca contractul semnat. Voi muri fără testament. Dar vreau ca tu să ai piatra. O voi ascunde și, ca să fiu și mai sigur, o să ascund locul printr-un cifru. Se află în…"

Nu mai era altceva. Se opri și se uită la ea.

— Da, domnule Hopkins, spuse ea zâmbind. Vezi ce-ai făcut?

Bărbatul începu să tremure.

— Nu era în carte, doamnă, jur!

— Am spus ceva despre un accident, nu-i așa?

El înghiți în sec.

— Ei bine, după cum am spus, eu…

— O, o să-i înscenezi un mic accident. O să faci asta cu siguranță, domnule Hopkins. O singură privire la ziarul de mâine și o să faci tot ce vreau.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Așteaptă și o să vezi, zise ea. O să iei foaia aia – o are probabil pe undeva –, apoi o să-i vii de hac.

— Nu, spuse el mâhnit.

— O, ba da, domnule Hopkins. Poți să mă crezi pe cuvânt.

CAPITOLUL ȘAPTE

Situația financiară

Nu-i luă mult domnului Hopkins să găsească povestea în ziar. Părea că sare spre el din pagină, acompaniată de sonerii de alarmă, lidere de poliție și zăngănitul cătușelor.

MOARTEA MISTERIOASĂ A MAIORULUI ÎN REZERVĂ.

MENAJERA VORBEȘTE DESPRE UN BĂRBAT ÎMBRĂCAT ÎN COSTUM ÎN CAROURI

UN SUPRAVIEȚUITOR AL REVOLTEI

Poliția din Kent a fost alertată în această dimineață în legătură cu moartea misterioasă a Maiorului George Marchbanks, din Foreland House, Swaleness. Trupul lui a fost descoperit de menajeră, doamna Thorpe, în biblioteca locuinței sale izolate. Se pare că a fost împușcat. În apropiere, s-a găsit un pistol gol.

Maiorul ducea o viață retrasă, menajera era singura lui servitoare. Conform unei declarații făcute de directorul Poliției din Kent, Hewitt, poliția urmărește un bărbat îmbrăcat cu un costum în carouri, cu un melon pe cap și un ac cu diamant. Acest bărbat l-a vizitat pe maiorul Marchbanks în dimineața morții sale, când se crede că a avut loc o altercație.

Maiorul Marchbanks era văduv, fără familie. A servit în India mulți ani…

Domnul Hopkins, copleșit de furie, trebui să se așeze ca să-și recapete suflul.

„Rac bătrân, murmură el. Păianjen. Scorpie bătrână, ai calculat tot. O să…”

Dar era prins, și o știa. Dacă nu făcea ce-i spusese doamna Holland, fabrica ea niște dovezi izbitoare care l-ar fi trimis la închisoare pentru o crimă pe care n-o comisese. Oftă din greu și plecă imediat să se schimbe într-un costum de serj, de un albastru-închis, întrebându-se care era jocul doamnei Holland. Dacă prețul era crima, care era oare premiul?

Servitoarea doamnei Rees, Ellen, o ura pe Sally și nu știa de

ce. La baza acestei uri erau invidia și ciuda, iar aceste sentimente îi erau atât de neplăcute încât, atunci când i se oferi justificarea antipatiei sale, o primi imediat fără a o examina prea îndeaproape.

Această justificare îi fu oferită de domnul Hopkins. Doamna Holland găsise adresa lui Sally cu ajutorul funcționarului avocatului, iar abilitatea domnului Hopkins făcu tot restul. I se prezentă lui Ellen ca detectiv de poliție și-i spuse că Sally era o hoață care furase niște scrisori – o problemă delicată – o familie foarte de sus – cea mai mică urmă de scandal – cea mai nobilă din ținut etc. Toate acestea, desigur, nu înseamnă nimic, dar erau genul de lucruri care umpleau paginile revistelor pe care le citea Ellen, iar aceasta înghiți totul imediat.

Conversația lor avu loc pe trepte. Ellen se lăsă repede convinsă că datoria ei față de stăpână și față de țară consta în a-i da voie domnului Hopkins să intre în casă după ce toată lumea se dusese la culcare. Prin urmare, spre miezul nopții, deschise ușa de la bucătărie, iar domnul Hopkins, întărit cu o cantitate însemnată de rachiu merse sus, spre ușa de la camera lui Sally. Avea ceva experiență în astfel de treburi, deși prefera să golească buzunare, o îndeletnicire bărbătească în accepția lui. Făcându-i semn servitoarei să meargă la culcare și să-l lase să-și facă treaba, se așeză pe palier și așteptă până când fu sigur că Sally doarme. O sticluță argintie stătea de pază alături de el; făcuse două călătorii spre buzele sale și se întorsese mai ușoară, înainte să decidă că e timpul să acționeze.

Apăsă clanța de la ușă și o deschise nu mai mult de douăzeci de centimetri. Mai mult de-atât, îi spusese Ellen, scârțâia. În lumina slabă, filtrată de perdelele subțiri ale unei lămpi cu gaz de afară, reuși să vadă cam toată camera. Stătu aproape nemișcat timp de două minute, având grijă în special cu podeaua; nu era nimic mai rău decât o margine deșirată de covor sau un articol de îmbrăcăminte scăpat pe jos din grabă.

Singurul sunet din cameră era respirația liniștită a lui Sally. Din când în când, se mai auzea zgomotul câte unei trăsuri pe drum, dar în rest nimic nu spărgea liniștea.

Apoi se mișcă. Știa unde-și ținea Sally hârtiile; Ellen fusese foarte generoasă cu informațiile. Hopkins goli geanta lui Sally pe covor, găsind-o mai grea decât se așteptase. Apoi dădu de pistol.

Își ținu răsuflarea un moment, gândindu-se că a intrat în camera greșită. Dar Sally dormea la niciun metru de el... Luă arma și-i testă echilibrul.

— Frumusețe mică, spuse el încet. Ești a mea!

O puse în buzunar alături de bucata de hârtie, apoi se uită în jur. Să caute prin toate sertarele? Dar ar putea să fie pline de hârtii, și ce ar face atunci? La urma urmei, dintre toate lucrurile prostești pe care-i poți cere unui om să le fure, bucățica asta nenorocită de hârtie le întrecea pe toate. Dar pistolul merita să-l iei.

Nu avea de gând s-o omoare pe Sally pentru el. Bărbatul se uită în jos, spre ea. „Drăguță fată, se gândi el. Doar o copilă. Va fi păcat când doamna Holland va pune mâna pe ea. Dar poate să-și aranjeze singură accidentele; nu intru în jocul ăsta."

Plecă la fel de silențios cum venise și absolut nimeni nu-l auzi plecând.

Dar nu ajunse departe.

În timp ce dădea colțul pe una dintre străzile întunecate în spate la Holborn, un braț îl luă de gât, un picior îl făcu să cadă și un genunchi foarte greu îi apăsă pe stomac. Fusese prea brusc; iar cuțitul care i se strecură printre coaste era rece, mult prea rece și-i înghețǎ imediat inima; și nu avu timp să se gândească decât: „Nu în mocirlă... haina mea cea nouă... noroiul..."

Mâinile-i sfâșiară haina cea nouă și-i căutară prin buzunare. Un ceas și un lanț, o sticluță de argint, o monedă de aur și niște mărunțiș; un ac de diamant la cravată, câteva bucăți de hârtie. Și asta ce era? O armă? O voce râse ușor, iar pașii se îndepărtară.

Iar acum ploua. Fragmente mici de angoasă mai fluturau încă în creierul lui Henry Hopkins; dar nu trecu mult timp până se transformară într-o uitare nedumerită pe măsură ce sângele care le susținea se scurse din gaura pieptului lui, iar viața i se amestecă rapid cu apa murdară din baltă și pătrunse în canale și apoi în întuneric.

——*——

— O, spuse doamna Rees la micul dejun, dragul nostru oaspete a coborât. Și ciudat de devreme pentru că pâinea prăjită nu a ajuns încă. De obicei, toate sunt reci când ajungi tu. Dar avem șuncă... vrei șuncă? Și ai planuri să o lași pe farfurie cum ai făcut ieri cu rinichii, cred că ai putea să îi iei de pe farfurie dacă...

— Mătușă Caroline, am fost jefuită, spuse Sally.

Femeia se uită la ea cu o surpriză intensă și sălbatică.

— Nu înțeleg, spuse ea.

— A intrat cineva la mine în cameră și mi-a furat ceva.

Multe lucruri.

— Ai auzit, Ellen? îi spuse doamna Rees servitoarei, care tocmai adusese pâinea prăjită. Domnișoara Lockhart afirmă că a fost jefuită la mine în casă. Și-i învinuiește pe servitori? Îi învinuiești pe servitori, domnișoară Lockhart?

Întrebarea fusese pusă pe un ton atât de furios încât Sally aproape că începu să tremure.

— Nu știu cine e de vină! Dar când m-am trezit, mi-am găsit geanta răsturnată pe podea și mai multe lucruri lipsă. Și…

Doamna Rees se înroșise. Sally nu văzuse niciodată pe cineva atât de furios; crezu că femeia a înnebunit de tot și se dădu înapoi un pas, speriată.

— Vezi, Ellen, vezi, ne mulțumește pentru ospitalitate pretinzând că a fost victima unui jaf! Spune-mi Ellen s-a intrat prin efracție în casă? Sunt ferestre sparte și urme de pași? Sunt alte camere deranjate? Spune-mi, copilă! Nu vreau să mai aștept nicio clipă răspunsul. Spune-mi imediat!

— Nu, doamnă, spuse servitoarea încet, plină de respect, fără a se uita la Sally. Vă asigur, doamnă Rees. Totul e la locul lui, doamnă.

— Măcar pot să am încredere în tine, Ellen. Atunci spune-mi, domnișoară, întorcându-se spre Sally – fața i se schimonosi asemenea unei măști tribale, cu ochii ieșiți din orbite și buzele ca de hârtie ridicate în sus într-un rânjet –, spune-mi de ce hoții ăștia care nu au intrat în casă te-au ales pe tine să-ți acorde atenția lor imaginară? Ce ai tu și și-ar dori toată lumea să aibă?

— Niște hârtii, spuse Sally, care tremura acum toată.

Nu înțelegea, doamna Rees părea scoasă din minți.

— Niște hârtii? Niște hârtii? Nenorocito -*hârtii* –, vreau să văd camera. Vreau s-o văd. Nu, Ellen, pot să mă ridic fără ajutor. Nu sunt atât de bătrână încât toată lumea să profite de slăbiciunea mea. Dă-te din calea mea, fată, la o parte din calea mea!

Țipa încontinuu la Sally care, buimăcită, rămăsese între masă și ușă. Ellen, îngrijorată, se dădu repede la o parte. Doamna Rees se clătină în sus, pe trepte. La ușa lui Sally, se opri, așteptând să-i fie deschisă, și Ellen fu acolo și-i deschise ușa, Ellen care-i dădu brațul când intră, Ellen, care-i aruncă pentru prima dată o privire ușor triumfătoare lui Sally, care le urma.

Doamna Rees se uită în jur. Cuverturile de pat erau adunate în dezordine, cămașa de noapte a lui Sally era jumătate pe podea, jumătate pe marginea patului, iar două dintre dulapuri

erau deschise, cu hainele îngrămădite în grabă în ele. Grămada mică de lucruri de lângă geanta lui Sally, pe podea: o poșetă, o monedă sau două, o batistă, un jurnal de buzunar, de-abia se observau. Sally văzu că nu era nicio speranță înainte ca doamna Rees să scoată un cuvânt.

— Ei bine? zise ea. Ei bine, domnișoară?

— Cred că m-am înșelat, spuse Sally. Îmi cer iertare, mătușă Caroline.

Vorbi aproape serios, pentru că tocmai îi venise o idee: ceva cu totul nou. Se opri ca să adune lucrurile de pe podea și se trezi zâmbind.

— De ce râzi, domnișoară? De ce zâmbești în modul acesta insolent? Nu vreau să se râdă de mine.

Sally nu zise nimic, dar începu să-și împacheteze hainele și să le așeze frumos pe pat.

— Ce faci? Răspunde-mi! Răspunde-mi imediat, obraznico!

— O să plec, spuse Sally.

— Ce? Ce-ai spus?

— O să plec, doamnă Rees. Nu pot să mai stau aici – nu mai pot și n-o s-o mai fac.

Și doamna, și servitoarea își ținură respirația și se dădură la o parte în timp ce Sally se îndrepta hotărâtă spre ușă.

— O să trimit după lucrurile mele, zise ea. Sper că veți avea bunătatea de a mi le trimite când vă voi anunța în legătură cu noua mea adresă. La revedere!

Și plecă.

Și se trezi, odată aflată pe pavajul de afară, că nu prea știe ce să facă.

Își dăduse foc la valiză, era sigură de asta. Nu mai putea să se întoarcă la doamna Rees; dar unde putea să se ducă altundeva? Merse încet, ieși din Peveril Square și trecu pe lângă o agenție de presă; ceea ce-i dădu o idee. Cu aproape ultimii ei bani – trei pence – cumpără un exemplar din *The Times* și se așeză să-l citească lângă o biserică. O singură pagină o interesa, și nu era vorba despre cea care conținea anunțuri pentru guvernante.

După ce făcu unele însemnări pe marginea ziarului, merse direct spre biroul domnului Temple, în Lincoln's Inn. Era o dimineață frumoasă, după burnița din noaptea care trecuse, iar soarele o înviora.

Secretarul domnului Temple o introduse. Avocatul era foarte ocupat, cu adevărat ocupat, dar putea să discute cu ea cinci minute. Domnul Temple, chel și înalt, se ridică să dea

mâna cu ea.

— Câți bani am, domnule Temple? spuse ea, după ce se salutară.

Avocatul luă o carte mare și scrise niște numere.

— Patru sute cincizeci de lire în 25% acțiuni la Bursă; o sută optzeci de acțiuni ordinare la Compania de Cale Ferată din Londra și Calea Ferată din Est; două sute de acțiuni preferențiale la Compania Regală de Navigație… sigur vrei să știi toate astea?

— Totul, vă rog!

Urmărea în ziar în timp ce citea.

Avocatul continuă. Nu era o listă lungă.

— Iar venitul, concluziona el, este în cifre rotunde…

— Cam patruzeci de lire pe an, zise ea.

— De unde ai știut?

— L-am calculat în timp ce citeați lista.

— Doamne!

— Și am o măsură de control asupra banilor mei?

— Într-o mare măsură. Prea mare, după părerea mea. Am încercat să-l conving pe tatăl dumitale să se răzgândească, dar nu am reușit, așa că am scris testamentul așa cum mi-a cerut.

— Deci e bine că nu ați reușit. Domnule Temple, aș vrea să vindeți trei sute de lire din acțiunile de la Bursă și să cumpărați în mod egal de la următoarele companii: Marea Companie de Cale Ferată Occidentală, Compania de Gaz, Lumină și Cocs și C.H. Parsons Ltd.

Avocatului îi căzu falca, dar notă instrucțiunile.

— Mai departe, spuse ea, acele acțiuni preferențiale de la Compania Regală de Navigație, vindeți-le, vă rog, și cumpărați acțiuni ordinare la P&O. Asta ar trebui să crească venitul puțin peste cincizeci. O să analizez din nou situația într-o lună sau două când… când o să am timp. Bănuiesc că i se plătesc niște bani pentru mine doamnei Rees…

— Doamna Rees a fost plătită… Întoarse pagina. O sută de lire la moartea tatălui dumitale. A fost moștenire, desigur, nu plata serviciilor care urmau să fie îndeplinite. Curatorii – dintre care unul sunt eu – au ajuns la o înțelegere prin care venitul din depozit să fie plătit pentru dumneata doamnei Rees cât timp rămâi sub acoperișul ei.

— Am înțeles, spuse Sally.

Femeia asta primise toți banii lui Sally și o acuza că trăiește din mila ei.

— Ei bine, continuă ea, am discutat cu doamna Rees și va fi mai bine dacă venitul îmi va fi plătit direct de acum înainte.

Ați putea aranja să-mi fie plătit în contul meu de la sucursala Strand a Băncii Londrei și Midlandului.

Domnul Temple se uită vizibil încurcat. Oftă și notă, dar nu spuse nimic.

— Și, în cele din urmă, domnule Temple, îmi puteți da niște bani acum? Nu ați menționat un cont curent, dar trebuie să fie unul.

Avocatul întoarse o pagină din registru.

— Conține douăzeci și una de lire, șase șilingi și nouă pence, spuse el. Cât doriți să retrageți?

— Douăzeci de lire, vă rog!

Avocatul deschise o cutie și numără banii în aur.

— Domnișoară Lockhart, vă întreb simplu: e înțelept?

— E ceea ce vreau să fac. Și am tot dreptul, așa că se va face. Într-o zi, domnule Temple, vă promit că vă voi spune de ce. A, încă ceva…

Avocatul împinse cutia și se uită la ea.

— Da?

— Tata v-a menționat vreodată un anume maior Marchbanks?

— Am auzit numele. Nu cred că tatăl dumitale l-a văzut de mulți ani. Un prieten din armată, cred.

— Sau despre doamna Holland?

El dădu din cap că nu.

— Sau ceva cu numele de Cele Șapte Binecuvântări?

— Ce nume extraordinar! Nu, domnișoară Lockhart, nu mi-a menționat.

— Și nu o să vă mai răpesc din timp, domnule Temple, dar ce știți de acțiunile tatei la propria lui firmă? Mă așteptam să valoreze ceva.

Avocatul se mângâie în bărbie și păru stingherit.

— Domnișoară Lockhart, va trebui să vorbim. Nu acum, sunt ocupat; și o să fiu ocupat o săptămână, două. Tatăl dumitale era un om foarte neobișnuit, și dumneata ești o domnișoară foarte neobișnuită, dacă pot spune asta. Vă purtați ca un om de afaceri. Sunt impresionat. Așa că o să vă spun acum ceva ce voiam să păstrez pentru când mai creșteți: îmi fac griji în legătură cu firma și mă îngrijorează ce a făcut tatăl dumitale înainte de a pleca în Orient. Ai dreptate, ar trebui să fie mai mulți bani. Dar și-a vândut partea pentru zece mii de lire partenerului său, domnul Selby.

— Și unde sunt banii acum?

— Asta mă întreb. Au dispărut.

CAPITOLUL OPT

Pasiunile Artei

Erau puține locuri în Anglia anului 1872 unde se putea duce o domnișoară să stea, să se gândească și poate să bea un ceai singură. Ceaiul nu era însă atât de important, dar mai devreme sau mai târziu trebuia să mănânce; și era o singură categorie de femei bine îmbrăcate care se mișcau în voie prin hoteluri și restaurante, iar Sally nu voia să fie confundată cu una dintre ele.

Dar era, așa cum spusese domnul Temple, o tânără foarte neobișnuită. Educația primită îi conferise independență în gândire, ceea ce o făcuse să arate mai degrabă ca o fată din ziua de azi decât una din timpul ei – din cauza asta plecase și din cauza asta nu era îngrozită la gândul de a fi singură.

Plecă din Lincoln's Inn și merse încet de-a lungul apei până găsi o bancă sub statuia unui rege cu perucă, apoi se așeză și urmări traficul.

Cea mai mare lovitură era pierderea pistolului. Copiase cele trei foi pierdute – mesajul din Orient, scrisoarea maiorului Marchbanks și pagina din carte – în propriul ei jurnal; așa că se păstraseră. Dar pistolul era cadou de la tatăl ei; și, în plus, putea într-o zi să-i salveze viața.

Dar ceea ce-și dorea cel mai mult era să vorbească. Jim Taylor ar fi fost persoana ideală cu care să discute, dar era marți și lucra. Apoi mai era maiorul Marchbanks, dar probabil că doamna Holland supraveghea casa, așa cum o făcuse și înainte.

Apoi își aminti de cartea de vizită din jurnalul ei. Slavă Domnului, hoțul nu o luase!

FREDERICK GARLAND
ARTIST FOTOGRAF
STRADA BURTON, NR. 45
LONDRA

Acum avea ceva bani. Luă o birjă și-i dădu adresa vizitiului.

Strada Burton era un loc sărăcăcios în apropierea Muzeului Britanic. Ușa de la numărul 45 era deschisă; un semn pictat arăta că W. și F. Garland, fotografi, își aveau afacerea acolo. Sally intră și găsi un magazin prăfuit, mic, plin de tot felul de

bucăți și fragmente fotografice – felinare magice, sticle cu substanțe chimice, aparate foto și altele – așezate pe tejghea și îngrămădite în dezordine pe rafturi. Nu era nimeni acolo, dar ușa interioară era deschisă, iar Sally auzea voci care se certau violent. Una dintre ele era a fotografului.

— N-o s-o fac! striga el. Îi detest pe avocați din principiu și e valabil și pentru secretarii lor plini de coșuri…

— Nu vorbesc despre avocați, mocofan leneș ce ești! se auzi vocea unei femei tinere. Ai nevoie de un contabil, nu de un nenorocit de avocat, și, dacă nu faci ceva, în curând nu va mai fi nicio afacere!

— Tâmpenii! Rămâi la mimatul tău, scorpie cu gura mare! Uite, Trembler[3], e un client în magazin.

Un bărbat mic, uscat, ieși repede, cu aerul unei rațe care se ascunde de gloanțe. Închise ușa în spatele lui, dar strigătele continuară.

— Da, domnișoară? se auzi o voce agitată de sub mustața uriașă, strecurătoare pentru supă.

— Am venit să vorbesc cu domnul Garland, dar dacă este ocupat…

Sally se uită la ușă, iar el se făcu mic, de parcă se aștepta să treacă prin ea niște rachete.

— Nu-i așa că nu vreți să-l chem, domnișoară? Nu aș îndrăzni, sincer.

— Păi… nu. Cred că nu acum.

— E vorba despre o ședință, domnișoară? Putem să o stabilim oricând…

Se uita în caietul de programări.

— Nu. Nu era vorba despre asta.

Se deschise ușa, iar bărbatul cel scund se ascunse sub tejghea.

— La naiba cu tot tribul de… se auzi un urlet dinspre fotograf, apoi se opri dintr-odată. Stătea în ușă și zâmbea, iar Sally își dădu seama că uitase cât de plină de vioiciune era fața lui.

— Bună, spuse el cu cea mai prietenoasă voce posibilă. Domnișoara Lockhart, nu-i așa?

Fu brusc aruncat în magazin, și în locul lui rămase o tânără cu doi-trei ani mai mare decât Sally. Părul ei roșu strălucea ca o vâlvătaie deasupra umerilor, ochii îi scoteau flăcări și ținea un pachet de hârtii în pumnul strâns. Sally se gândi: „E frumoasă!” Și așa era: uimitor de drăguță.

— Ești neglijent, Frederick Garland! se dezlănțui ea. Facturile astea așteaptă de la Paște, și ce-ai făcut în legătură cu

asta? Pe ce-ai cheltuit banii? Ce faci în afară de…

— Ce fac? Se întoarse spre ea, ridicând puternic vocea: Ce fac? Muncesc mai mult decât oricare din banda ta de mimi pictați, care trândăvesc în spatele unui teatru! Și lentila de polarizare… crezi că am obținut-o fluierând după ea? Și procesul cu gelatina…

— Să-l ia naiba de proces cu gelatină. Ce vrei să spui cu *trândăvesc?* Nu o să permit să-mi fie insultată munca de un… dagherotipist de mâna a doua, care nu are decât o singură idee despre artă…

— Dagherotipist? Mâna a doua? Cum îndrăznești, marionetă gălăgioasă?!

— Ratatule!

— Zgripțuroaico!

Iar în momentul următor se întoarse spre Sally calm ca un episcop și-i zise politicos:

— Domnișoară Lockhart, să v-o prezint pe sora mea, Rosa!

Sally clipi și zâmbi. Tânăra îi întinse mâna și-i întoarse zâmbetul. Sigur că erau frate și soră – el nu arăta la fel de bine ca ea, dar amândoi aveau o expresie plină de viață și energie.

— Am venit într-un moment prost? întrebă ea.

El râse, iar bărbatul cel scund ieși de sub tejghea, ca o țestoasă din carapace.

— Nu, zise domnișoara Garland, deloc. Dacă vrei să fii fotografiată, ai venit tocmai la timp… mâine s-ar putea să nu mai fie afacerea.

Îi aruncă o privire furioasă fratelui ei, care o înfruntă.

— Nu, nu vreau să fiu fotografiată, spuse Sally. De fapt, am venit numai pentru că… Ei bine, m-am întâlnit cu domnul Garland vinerea trecută și…

— O! Ești fata din Swaleness! Mi-a povestit tot.

— Pot să mă întorc la plăcuțele mele? întrebă omulețul.

— Da, du-te, Trembler, spuse fotograful, așezându-se calm pe tejghea în timp ce omulețul își atingea nervos sprânceana și fugea. Pregătește niște plăcuțe, domnișoară Lockhart, și s-a impacientat un pic. Sora mea a încercat să mă asasineze.

— Ar trebui s-o facă cineva, spuse ea posomorâtă.

— E foarte nervoasă. E actriță, nu se poate abține.

— Îmi pare rău că vă întrerup, spuse Sally. Nu trebuia să vin.

— Ai probleme? întrebă Rosa.

Sally clătină din cap.

— Dar nu vreau să am.

— E vorba despre vrăjitoare din nou? întrebă fotograful.

— Da, dar… Se opri. „Mă întreb dacă pot să îndrăznesc”, se gândi ea. Ați spus – îmi pare rău, dar am auzit fără să vreau, ați spus că aveți nevoie de un contabil?

— Așa îmi spune sora mea.

— Sigur că avem nevoie, zise ea. Clovnul ăsta de fotograf ne-a băgat în cea mai groaznică încurcătură și, dacă nu rezolvăm lucrurile…

— Exagerare, spuse el. Nu ne va lua mult să rezolvăm totul.

— Atunci, fă-o! îi strigă ea.

— Nu pot. Nu am timp, nu am talent și cu siguranță nu am înclinația.

— Voiam să spun, continuă Sally sfioasă, că sunt bună la calcule… îl ajutam pe tata să-și facă socotelile și m-a învățat totul despre contabilitate și conturi… aș fi încântată să vă ajut! Vreau să spun că am venit aici să cer ajutorul. Dar, dacă aș putea face ceva în schimb, ar fi și mai bine, poate. Nu știu.

Sfârși propoziția poticnit și roșind. Fusese greu acest discurs, dar era hotărâtă să-l termine. Se uită în jos.

— Vorbești serios? întrebă fata.

— Sincer. Știu că sunt bună la calcule, altfel nu aș fi zis nimic.

— Atunci am fi încântați, spuse Frederick Garland. Vezi? îi zise el surorii lui. Ți-am spus că nu aveam de ce să ne facem griji. Domnișoară Lockhart, luați masa cu noi?

Masa de prânz în casa lor boemă consta dintr-o cană cu bere, rămășițele unei fripturi de vită, o prăjitură cu fructe și o pungă cu mere pe care Rosa spuse că le-a primit cu o seară înainte de la unul dintre admiratorii ei, un hamal din piața Covent Garden. Mâncară cu ajutorul unui cuțit mare de buzunar și al mâinilor (și vase goale pentru substanțele chimice pentru bere), pe banca aglomerată a laboratorului din spatele magazinului. Sally era încântată.

— Va trebui să ne iertați, domnișoară, spuse omulețul al cărui nume părea să fie numai Trembler. Nu e vorba despre proastă creștere, e lipsă de bani.

— Dar gândește-te ce le lipsește bogaților, Trembler, spuse Rosa. Cine ar descoperi cât sunt de bune vita și prăjitura cu prune dacă ar avea și altceva de mâncare?

— O, haide, Rosa, spuse Frederick, nu murim de foame. Nu am rămas niciodată fără mâncare. Dar nu spălăm vasele, îi zise el lui Sally. O chestiune de principiu. Nu ai vase, nu ai ce să speli.

Sally se întrebă cum făceau cu supa, dar nu avea timp de asta; pentru că fiecare pauză din conversație era umplută de

întrebările lor. Până se termină masa, ceilalți știau tot cât știa ea despre mister. Sau mistere.

— Bun, zise Frederick (și cumva în timpul consumării prăjiturii cu prune progresaseră la apelarea pe numele mic, fără a-și da măcar seama), spune-mi: de ce nu te duci la poliție?

— Nu știu sigur. Sau da, știu. Se pare că are de-a face cu nașterea mea sau viața tatălui meu în India, trecutul meu oricum și vreau să păstrez asta pentru mine până când voi afla mai multe.

— Sigur că da, spuse Rosa. Polițiștii sunt atât de proști, Fred, e ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă.

— Ai fost jefuită, remarcă Frederick. De două ori.

— Tot prefer să nu o fac. Sunt atâtea motive... Nu i-am spus nici măcar avocatului că am fost jefuită.

— Iar acum ai plecat de-acasă, spuse Rosa. Unde o să locuiești?

— Nu știu. Trebuie să găsesc o cameră.

— Păi, asta-i ușor. Avem o grămadă de spațiu. Poți să stai în camera unchiului Webster, deocamdată. Trembler o să-ți arate unde este. Acum trebuie să plec la repetiții. Mă întorc mai târziu!

Și, înainte ca Sally să-i poată mulțumi, plecă.

— Sunteți siguri? îl întrebă Sally pe Frederick.

— Desigur! Și, dacă e să fim afaceriști, poți să-ți plătești chiria.

Ea se gândi la situația cu cortul și se simți zăpăcită, dar el se uita în altă parte și scria ceva pe o bucată de hârtie.

— Trembler, zise el, ai putea să te duci peste drum la domnul Eeles și să-i ceri cărțile astea împrumut?

— Sigur, domnule Fred, dar plăcuțele trebuie scoase, și magneziul.

— Le faci când te întorci.

Omulețul plecă, iar Sally spuse:

— Chiar îl cheamă Trembler?

— Îl cheamă Theophilus Molloy. Dar acum, serios, ai putea să strigi pe cineva Theophilus? Eu nu am putut. Foștii lui asociați îi spuneau Trembler, bănuiesc că așa i-a rămas numele. E un hoț de buzunare nereușit. L-am întâlnit când încerca să mă fure pe mine. A fost atât de ușurat când l-am oprit, încât a început pur și simplu să plângă recunoscător și de atunci a rămas cu noi. Dar uite, cred că ar trebui să citești ziarul. Văd că ai un exemplar din *The Times.* Uită-te la pagina șase.

Surprinsă, Sally făcu așa cum îi spuse. Aproape de marginea

de jos a paginii, găsi un paragraf care relata exact aceeași știre pe care ziarul ceva mai proaspăt al domnului Hopkins din ziua precedentă o dezvăluise acestuia.

— Maiorul Marchbanks e mort? zise ea. Nu-mi vine să cred. Iar bărbatul acesta – cel îmbrăcat cu un costum în carouri –, el mi-a furat cartea! Cel din tren! Crezi că a venit de la…

— Totuși, nu a urcat la Chatham? Nu l-am văzut la Swaleness, sunt sigur. Probabil că doamna Holland i-a trimis un mesaj. Iar apoi, aseară, s-a întors pentru restul.

— Mi-a luat și arma.

— Normal că a făcut-o, dacă a văzut-o acolo. Dar ai o copie a foilor, hai să aruncăm o privire.

Deschise jurnalul și-l trecu peste banca zgâriată. Fred se aplecă să citească.

— „… un loc întunecat, sub o frânghie înnodată. Trei lumini roșii strălucesc tare pe loc atunci când luna luminează apa. Ia-l! Este al tău, pentru că eu ți-l dăruiesc și conform legilor engleze. *Antequam haec legis*… Doamne Sfinte!

— Ce? Știi latină?

— Nu știi ce scrie?

— Nu, ce este?

— Scrie: „Când vei citi asta, voi fi mort. Fie ca amintirea mea să fie… care-i cuvântul, sper să fiu repede uitat”.

Lui Sally i se făcu dintr-odată frig.

— Știa ce urmează să i se întâmple, zise ea.

— Poate nu a fost o crimă, spuse Frederick. Poate s-a sinucis.

— Bietul om, spuse Sally. Era atât de nefericit!

O podidiră lacrimile. Din cauza acelei case reci și goale și a blândeții cu care-i vorbea…

— Îmi pare rău, spuse ea.

El clătină din cap și-i oferi o batistă curată. După ce Sally își șterse lacrimile, Fred zise:

— Vorbește despre o ascunzătoare, îți dai seama? Îți spune unde este Rubinul și-ți spune că e al tău.

— Legile engleze… m-am gândit că se referă la bunurile de tezaur, dar astea țin de Coroană. Oricum, nu înțeleg ce înseamnă.

— Nici eu, încă, și apoi mai e domnul Bedwell cel dependent de opiu. Într-un fel, e mai ușor de lucrat cu el… A, uite-l pe Trembler.

— Iată-le, domnule Fred, spuse Trembler, intrând cu trei cărți mari. Pot să mă ocup de plăcuțe acum?

— Desigur… a, iată… Directoriul Clerical din Crockford.

Bedwell… Bedwell…

Frederick frunzări cartea mare, cu o înfățișare solemnă până când găsi ceea ce căuta.

— Bedwell, reverendul Nicholas Armbruster. Născut în 1842, educat la Rugby; a absolvit Universitatea Oxford în 1864; preot în St. John's Summertown, Oxford.

— Sunt gemeni, zise Sally.

— Exact. Mă gândesc că singurul care ar putea să-l ia din Pensiunea Holland pe acest om nu e decât fratele lui. O să mergem mâine la Oxford să vorbim cu el.

În restul acelei zile și seara, Sally mai află câte ceva despre familia Garland. El avea douăzeci și unu de ani, ea optsprezece, iar casa și magazinul aparțineau unchiului lor, Webster Garland, care era, după spusele lui Frederick, cel mai mare fotograf al, secolului. Era în prezent în Egipt, iar Frederick se ocupa de magazin, ceea ce dusese la rezultatul care o înfuriase pe Rosa. Trembler îi spusese toate acestea în timp ce se afla în camera din spate. Frederick ieșise la ora trei să facă niște poze la Muzeul Britanic, iar Trembler devenise vorbăreț.

— E artist, domnișoară, asta-i problema, spuse el. Se fac mulți bani în domeniul fotografiei pentru cei care vor să-i facă, dar domnul Fred nu e interesat să facă portrete și să pozeze la nunți. L-am văzut stând o săptămână întreagă nemișcat ca o piatră, așteptând să vină lumina potrivită pe un petic de apă. E bun, e-adevărat. Dar inventează lucruri și asta înghite banii într-un ritm de nu v-ar veni să credeți. Domnișoara Rosa e cea care ține magazinul pe linia de plutire.

Rosa era actriță, așa cum spusese Frederick, jucând în prezent în *Viu sau mort* la Teatrul Reginei. Numai un rol micuț, spunea Trembler, dar avea să devină o stea într-o zi. La modul în care arăta și temperamentul pe care-l avea, lumea nu avea nicio șansă să-i reziste. Dar deocamdată recompensele erau mici, deși câștigul ei reprezenta cea mai mare parte din venitul de la numărul 45, strada Burton.

— Dar Frederick a câștigat destul de mulți bani, spuse Sally, făcând ordine într-o grămadă de chitanțe împrăștiate și facturi șterse și punând venitul într-o parte și cheltuielile în partea cealaltă. De fapt, intră destul de mulți bani. Dar toți par să iasă din nou.

— Dacă ați găsi o cale de a păstra o parte din banii ăștia, le-ați face cea mai mare favoare, domnișoară. Pentru că el nu va reuși niciodată.

Lucră de-a lungul după-amiezii, reducând încetul cu încetul haosul facturilor neplătite și făcând un pic de ordine. Îi plăcea imens de mult. Era, în sfârșit, ceva ce înțelegea și de care se pute ocupa, având un sens clar.

Trembler îi aduse o ceașcă de ceai la ora cinci și din când în când părăsea camera din spate pentru a-l servi pe câte un client din magazin.

— Ce vindeți în principal? întrebă Sally.

— Plăcuțe fotografice și chimicale. Domnul Fred a aprovizionat magazinul cu multe stereoscoape acum câteva luni, când a primit niște bani pentru o invenție. Dar nu se vând. Oamenii vor să primească și pozele, iar el de-abia dacă are câteva.

— Ar trebui să facă.

— Spuneți-i dumneavoastră. Am încercat, dar nu mă ascultă.

— Ce fel de poze le plac cel mai mult oamenilor?

— Peisajele se vând cel mai bine. Priveliștile stereoscopice sunt diferite față de cele obișnuite. Apoi sunt cele amuzante, sentimentale, romantice, îndrăznețe și pe teme religioase. A, și cele sobre. Dar nu vrea să se atingă de ele, spune că sunt vulgare.

Când se întoarse Frederick, la ora șase, Sally începuse să completeze o dare de seamă referitoare la conturile lor, stabilind precis ceea ce câștigaseră și cheltuiseră în cele șase luni de când plecase Webster Garland în Egipt.

— Formidabil! spuse el bucuros, lăsând jos camera și cortul și închizând apoi ușa de la magazin.

— Vor mai fi necesare încă o zi, două ca să termin, zise ea. Și va trebui să-mi spui ce scrie pe unele dintre biletele acelea. E scrisul tău?

— Mă tem că da. Cum arată situația? Bună sau proastă? Sunt falit?

— Trebuie să insiști să-ți fie plătite datoriile la timp. Ai cincizeci și șase de lire neplătite de acum câteva luni și douăzeci de guinee de luna trecută. Dacă primești banii ăștia, poți plăti cam tot ceea ce datorezi. Dar trebuie s-o faci corect și să ții evidența cum trebuie.

— Nu am timp.

— Trebuie să-ți faci timp. E important.

— E prea plictisitor.

— Atunci plătește pe cineva care s-o facă pentru tine. Trebuie sau o să dai faliment. Nu ai nevoie de mai mulți bani, trebuie numai să organizezi ceea ce ai. Și cred că aș putea găsi

niște modalități de a face mai mulți în caz de nevoie.

— Ți-ar plăcea slujba asta?

— Mie?

Fred se uita la ea destul de serios. Avea ochii verzi; nu observase asta până acum.

— De ce nu? zise el.

— Eu... eu nu știu, spuse ea. Am făcut asta azi pentru că... Era nevoie să fie făcut. În schimbul faptului că m-ai ajutat să rezolv... Dar mă refer la faptul că ai nevoie de un consilier profesionist. Cineva care ar putea, nu știu, să aibă grijă, cumva, de afacere...

— Păi, vrei s-o faci tu?

Ea dădu din cap că nu, apoi ridică din umeri și se trezi dând din cap afirmativ, apoi ridică repede din umeri. El râse, iar ea roși.

— Uite, spuse el, mie mi se pare că ești persoana potrivită pentru asta. Va trebui să-ți câștigi cumva existența la urma urmei. Nu poți să trăiești dintr-un venit atât de mic... Vrei să fii guvernantă?

Ea dădu din cap că nu.

— Nu!

— Sau bonă, sau bucătăreasă, ori ceva de genul? Sigur că nu. Poți să faci asta, pari chiar să te pricepi.

— Îmi place.

— Păi atunci de ce eziți?

— Bine. O s-o fac. Și mulțumesc.

Dădură mâna și hotărâră termenii. La început, urma să fie plătită prin faptul că i se dădea masă și casă gratis; nu aveau bani s-o plătească până nu câștigau ceva, așa cum remarcă ea. Când firma va face bani, va fi plătită cu cincisprezece șilingi pe săptămână.

Odată stabilită aceasta, Sally simți o licărire de fericire și, pentru a sărbători înțelegerea, Frederick trimise după o plăcintă fierbinte cu carne. O tăiară în patru, păstrând o bucată pentru Rosa și se așezară în jurul băncii din laborator ca să mănânce. Trembler făcu cafea și, în timp ce-o bea, Sally se trezi întrebându-se ce era atât de neobișnuit în legătură cu casa asta. Era ceva mai adânc decât faptul că nu se spălau vase sau că se mânca pe banca din laborator la ore ciudate. Medita la asta în timp ce stătea într-un fotoliu vechi, lângă focul din bucătărie, în timp ce Trembler citea ziarul la masă și Frederick fredona încet și făcea ceva cu niște substanțe, într-un colț. Tot nu găsise răspunsul, când, mult mai târziu, intră Rosa, înfrigurată și gălăgioasă, și ținând în mână, triumfătoare, un

ananas mare; o trezi pe Sally (adormise fără să-și dea seama) și-i certă pe ceilalți că nu au condus-o în cameră. Încă se mai întreba în timp ce urcă, tremurând, în patul mic și îngust și trase păturile în jurul ei; dar exact înainte de a adormi, găsi răspunsul. Desigur, se gândi ea. Nu-l tratează pe Trembler ca pe un servitor. Și nu mă văd pe mine ca pe o fată. Suntem cu toții egali. Asta era atât de ciudat…

CAPITOLUL NOUĂ

O călătorie la Oxford

Doamna Holland află de moartea lui Henry Hopkins de la una dintre prietenele ei, o femeie care îndeplinea o funcție măruntă la un azil de săraci din St. George, la o stradă sau două depărtare. Femeia aceasta auzise vestea de la o fată care lucra în fabrică și care locuia la ea, al cărei frate era măturător de străzi și lucra pe aceeași stradă ca și agentul de știri al cărui văr vorbise cu bărbatul care găsise cadavrul și astfel vestea despre crimele din Londra se răspândi dintr-un loc în altul. Doamna Holland aproape că nu mai putea să scoată un cuvânt la vestea incompetenței lui Hopkins. Să se lase ucis în felul ăsta! Sigur, poliția nu va da de urma criminalului, dar doamna Holland intenționa să o facă. Vorba se duse, pătrunzând asemenea fumului pe alei și prin curți, pe străzi și debarcadere: doamna Holland de la Hangman's Wharf dădea mulți bani ca să știe cine l-a omorât pe Henry Hopkins. Trimise vorbă și așteptă. Ceva trebuia să apară; și nu avea să dureze mult.

Era un bărbat care se simțea deja urmărit de doamna Holland, și acela era Samuel Selby.

Scrisoarea ei îl luase cu totul prin surprindere. Considera că nu era posibil să fie șantaj; urmele fuseseră bine acoperite. Și din Wapping, dintre toate locurile…

Dar, după o zi sau două petrecute într-o liniște plină de panică, se gândi din nou.

În scrisoarea asta erau lucruri pe care nimeni nu ar fi trebuit să le știe… adevărat. Dar mai erau lucruri și mai incriminante care nici măcar nu erau menționate, și unde era dovada? Unde erau facturile, foile de expediție și actele navei, toate documente compromițătoare? Nu exista nicio aluzie la ele.

Nu, se gândi el, poate că e mai puțin periculos decât pare. Dar mai bine m-aș asigura…

Prin urmare, scrise o scrisoare.

Samuel Selby
Agent de voiaj
Cheapside
Marți, 29 octombrie, 1872

Doamna M. Holland
Pensiunea Holland
Hangman's Wharf
Wapping

Dragă doamnă Holland,

Vă mulțumesc pentru înștiințarea din 25 octombrie. Vreau să vă informez că propunerea clientului dumneavoastră ni se pare interesantă și am vrea să-l invităm pe clientul dumneavoastră să vină la biroul meu în ziua de joi, 31 octombrie, ora 10.00.

Sperând să vă pot fi de ajutor,
S. Selby

Așa, se gândi el în timp ce puse scrisoarea la poștă, o să vedem ce ne aduce. Era înclinat să se îndoiască de prezența acestui client, de prezența acestui domn misterios; era vorba mai degrabă despre bârfe de doc. Nimic mai mult de-atât.

Miercuri dimineața era frig și ceață. Frederick o anunță pe Sally la micul dejun (ouă fierte, pregătite în ibric) că o să meargă la Oxford cu ea. Putea să facă niște fotografii, spuse el, și, în plus, era posibil să aibă nevoie să o țină cineva trează în tren, în caz că adormea din nou. Glumise, dar Sally știa că se referea la faptul că era în pericol, și fără armă se simțea vulnerabilă, așa că se bucura de compania lui.

Călătoria trecu repede. Ajunseră în Oxford până la prânz și luară masa la Railway Hotels. Sally discutase cu ușurință în tren, i se părea lucrul cel mai natural și mai agreabil să-i vorbească lui Frederick și să-l asculte. Dar se trezi odată ce se așezară la o masă pe care erau aranjate tacâmuri, șervețele și pahare absurd de tăcută.

— De ce te încrunți? întrebă el la un moment dat.

Sally se holba în farfuria ei, încercând să găsească ceva de zis. Roși.

— Nu mă încrunt, spuse ea, ceea ce sună bosumflat și copilăresc și-și dădu seama de acest lucru.

Fred ridică din sprâncene și nu mai spuse nimic.

Mâncarea nu era cine știe ce și imediat după-masă se despărțiră, ea pentru a lua o trăsură spre casa parohială din St. John, iar el pentru a pleca să fotografieze niște clădiri.

— Ai grijă, îi spuse el, în timp ce pleca, iar ea vru să se

întoarcă și să-i explice tăcerea de la prânz, dar era prea târziu.

Casa parohială era la aproape trei kilometri de centrul Oxfordului, în satul Summertown. Trăsura o duse pe strada Banbury, pe lângă vilele mari din cărămidă nou-construite din nordul Oxfordului. Casa parohială se afla lângă biserică, pe o stradă micuță și liniștită, străjuită de ulmi.

Ceața dimineții se ridicase acum, și pe cer strălucea un soare apos, în timp ce Sally bătu la ușă.

— Vicarul este plecat, dar domnul Bedwell este, domnișoară, spuse servitoarea care deschise ușa. Pe-aici, vă rog, în birou…

Reverendul Nicholas Bedwell era un bărbat blond, îndesat, cu o expresie spirituală. Făcu ochii mari când intră Sally, iar ea văzu, cu surpriză, că era o privire admirativă. Îi oferi un scaun și-l mută pe-al lui de lângă birou alături de ea.

— Ei bine, domnișoară Lockhart? spuse el jovial. Ce pot face pentru dumneata? E vorba despre o căsătorie?

— Cred că am vești despre fratele dumneavoastră, spuse ea.

Bărbatul sări în picioare, și fața îi fu străbătută de un val de încântare.

— Știam eu! strigă el, lovindu-și pumnul de palmă. E viu? Matthew e viu?

Ea dădu din cap că da.

— Spune-mi! zise el, ochii lui albaștri arzând. Spune-mi tot ce știi.

— E într-o pensiune din Wapping. E acolo de vreo săptămână sau zece zile, cred și… fumează opiu. Nu cred că poate să scape.

Preotul se întunecă dintr-odată și se lăsă în scaun. Sally îi spuse pe scurt cum auzise de asta, iar el ascultă atent, dând din cap când ea ajunse la final.

— Acum două luni, am primit o telegramă, zise el. Mi-au spus că a murit, că nava s-a dus la fund. Brigantina *Lavinia*… el era ofițer secund.

— Tata era la bord, spuse Sally.

— O, draga mea! exclamă el. Mi s-a spus că nu au fost supraviețuitori.

— Tata s-a înecat.

— Îmi pare rău…

— Dar spuneți că știați că fratele dumneavoastră e în viață?

— Suntem gemeni, domnișoară Lockhart. Toată viața am simțit fiecare emoțiile celuilalt, am știut ce făcea celălalt și eram sigur că n-a murit. Eram la fel de sigur de asta cum sunt de scaunul ăsta! Lovi brațul scaunului pe care era așezat. Nu

am avut nicio îndoială, dar, sigur, nu am știut unde e. Ziceați ceva de opiu…

— De asta nu poate, probabil, să scape.

— Drogul ăla e invenția diavolului. A distrus multe vieți, a risipit mai multe averi și a otrăvit mai multe trupuri chiar decât alcoolul. Uneori simt că aș părăsi bucuros parohia asta ca să-mi petrec viața luptând împotriva lui… Fratele meu a devenit sclavul lui acum trei ani, în Orient. Eu… am simțit și eu asta. Și, dacă nu se va opri, o să-l omoare în cele din urmă.

Sally tăcu. Preotul se uita cu furie la șemineul rece, de parcă cenușa aflată acolo era chiar cenușa drogului. Pumnii i se încleștau și descleștau încet; Sally observă că erau mari, grei și cu adevărat formidabili. Și fața avea un fel de forță în ea: pe obraz avea o cicatrice, iar nasul îi era ușor aplatizat. În afară de hainele pe care le purta, nu arăta mai deloc a preot.

— Dar, vedeți, spuse ea după câteva momente, fratele dumneavoastră știe ceva despre moartea tatălui meu. Cu siguranță, știe. Fetița spune că are un mesaj pentru mine.

Bărbatul se uită brusc în sus.

— Desigur. Îmi pare rău, asta te privește și pe dumneata, nu-i așa? Păi atunci, la treabă. Trebuie să-l scoatem de-acolo cât mai repede. Nu pot să plec din parohie azi și mâine: – în seara asta am Rugăciunea de seară, iar mâine o înmormântare… Răsfoia o agendă. Vineri sunt liber. De fapt nu sunt, dar pot să amân treburile. E cineva în Balliol care poate să-mi țină locul. O să-l scoatem pe Matthew de acolo vineri.

— Și doamna Holland?

— Ce-i cu ea?

— Adelaide spunea că-l ține prizonier. Și…

— Opiul îl ține prizonier. Asta-i Anglia! Nu-i poți ține pe oameni împotriva voinței lor. Avea o expresie atât de încărcată de ură încât Sally se temu pentru oricine ar fi încercat să-l oprească. E ceva totuși, continuă el mai calm. Va avea nevoie de drogul ăla nenorocit ca să meargă. O să-l aduc aici și o să-l fac bine din nou, dar fără drog nu va reuși. Va trebui să-l dezobișnuiesc de el încetul cu încetul.

— Cum o să-l scoți?

— Cu pumnii dacă e necesar. O să vină. Dar… uite, ai putea să faci ceva pentru mine? Ai putea să faci rost de niște opiu?

— Aș putea încerca. Sigur că încerc. Dar nu se vinde în Oxford? La farmacie?

— Numai sub forma de laudanum. Iar fumătorul are nevoie de gumă sau de rășină, sau ce naiba e. Ezit să cer asta, dar… dacă nu o să poți, o să ne descurcăm fără.

— Pot, cel puțin, să încerc, spuse ea.

Își băgă mâna în buzunar și scoase trei monede.

— Ia asta. Cumpără cât poți de mult. Iar dacă nu are nevoie Matthew, cel puțin nu va ajunge în mâinile vreunui nenorocit.

O conduse la ușă și dădură mâna.

— Mulțumesc că ai venit, spuse el. E o mare ușurare să știu unde e. O să vin la dumneata în strada Burton vineri. O să fiu acolo în jurul prânzului.

Sally se întoarse pe jos în Oxford pentru a economisi banii. Drumul era plăcut și plin de trăsuri; casele acestea liniștite și grădinile pline de vegetație păreau a fi pe o altă planetă față de întunericul, misterul și moartea bruscă la care se întorcea Sally. Trecu pe lângă o casă în care trei copii, cel mai mare nu cu mult mai mic decât ea, făceau un foc de tabără într-o curte veselă, cu plante crescute-n voie. Strigătele și râsul lor o făcură să simtă că-i e frig și că-i lipsea ceva; unde i se dusese copilăria? Și, cu toate acestea, cu numai o oră sau două mai devreme se simțise jenată că era copilăroasă și că nu avea nimic din nonșalanța unui adult. Ar fi dat orice să poată să uite de Londra și de doamna Holland și să trăiască într-una dintre casele acestea mari, confortabile, cu copii, animale, focuri de tabără, lecții și jocuri… Poate nici acum nu era prea târziu să devină guvernantă sau bonă, sau…

Dar era. Tatăl ei murise în împrejurări suspecte, pe care numai ea le putea elucida. Grăbi pasul și intră pe St. Giles, spre centrul orașului.

Mai era încă o oră și jumătate până la întâlnirea cu Frederick. O petrecu plimbându-se prin oraș, la început fără vreun scop, de vreme ce colegiile vechi nu îi stârneau prea mult interesul. Dar apoi văzu magazinul unui fotograf și se îndreptă imediat spre el. Petrecu o oră stând de vorbă cu proprietarul și admirându-i marfa și plecă din magazin mult mai luminată și mult mai fericită, uitase cu totul (cel puțin pentru o vreme) de Wapping și de opiu, și de Rubin.

— Știam eu că fac bine venind la Oxford, spuse Frederick în tren. Nu o să ghicești cu cine am vorbit în după-amiaza asta?

— Spune-mi, zise Sally.

— Păi, l-am vizitat pe un fost coleg de școală de-al meu de la New College. Și m-a prezentat unui tip pe nume Chandra Sen – indian. E originar din Agrapur.

— Serios?

— E matematician. Un savant sobru. Dar am vorbit puțin despre crichet și s-a relaxat. Iar eu l-am întrebat ce știe despre

Rubinul din Agrapur. A rămas uimit. Se pare că circulă mai multe povești despre piatra asta decât despre orice alt giuvaier din India. Și nu a mai văzut-o nimeni de la Revoltă. Maharajahul a fost ucis.

— Când? De către cine?

— În acea perioadă, evident, pentru că trupul i-a fost descoperit după scoaterea Lucknow-ului de sub asediu. Dar nimeni nu știe cine e făptașul. Iar Rubinul dispăruse și nu a mai apărut niciodată. Dar a fost atât de multă moarte și distrugere atunci… M-a întrebat cum am auzit de el și i-am spus că am citit ceva într-o carte veche de călătorii. Apoi mi-a spus ceva foarte ciudat. Nici el nu credea în asta – fiind prea rațional –, dar era o legendă conform căreia răul din piatră va continua să acționeze până când va fi înfrânt de o femeie care să fie egalul lui. L-am întrebat ce înseamnă asta și mi-a răspuns că habar n-avea, erau numai superstiții. Un tip de treabă, dar cam pretențios. Însă am aflat ceva, chiar dacă nu știm ce înseamnă.

— Maiorul Marchbanks spunea la începutul cărții că punctul culminant era… am uitat care erau exact cuvintele lui, dar… oribil, cred…

— Uciderea Maharajahului. Crezi că el a făcut-o?

— Nu. Imposibil.

Ea clătină din cap și rămaseră tăcuți o vreme.

Apoi el întrebă:

— Și tu ce-ai aflat? În gară ziceai că ai ceva să-mi spui.

Sally își întoarse cu greu gândurile dinspre India.

— Poze stereografice, spuse ea. Am petrecut în jur de o oră în magazinul unui fotograf. Știi cât de multe persoane au intrat cât am fost eu acolo și au cumpărat poze stereografice? Șase. În numai o oră. Știi câți au venit la magazinul tău și au cerut așa ceva?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Trembler spune că mai multe persoane întreabă de așa ceva decât de orice altceva. Și de ce să cumperi toate stereoscoapele dacă nu vinzi și pozele care vin cu ele?

— Dar vindem camere stereografice. Oamenii pot să facă singuri pozele.

— Nu vor. Asta e treaba unui expert. Și, oricum, oamenilor le plac pozele cu imagini din țări îndepărtate și astfel de lucruri… lucruri pe care nu le pot vedea singuri.

— Dar…

— Oamenii le-ar putea cumpăra așa cum cumpără cărți sau reviste. Ar cumpăra cu miile! Ce fel de poze ai făcut astăzi?

— Am încercat o nouă lentilă Voigtlander de 200 de milimetri cu diafragmă variabilă pe care încerc să o reglez.

— Dar ce fel de lucruri?

— Clădiri, astfel de lucruri.

— Ei bine, ai putea să faci stereografii ale unor locuri ca Oxford sau Cambridge și să le vinzi la set. Colegiile din Oxford sau podurile Londrei, sau Castele Faimoase. Serios, Frederick, ai putea vinde mii.

Frederick se scărpina în cap; părul lui colorat ca niște câlți îi stătea țeapăn, iar pe fața lui plină de viață, la fel ca a surorii lui, păreau să se lupte să-și facă loc trei, patru expresii deodată.

— Nu știu, spuse el. Aș putea să le fac destul de ușor, nu e mai greu decât să faci o fotografie obișnuită. Dar nu aș putea să le vând.

— Eu aș putea.

— A, păi, asta-i altceva. Dar fotografia se schimbă, știi. Peste câțiva ani, nu vom mai folosi plăcuțele astea deloc. O să facem negative pe hârtie cu aparate ușoare. O să lucrăm la viteze fenomenale. Se întâmplă tot felul de lucruri… Și eu fac câte ceva. Iar atunci nimeni nu o să se mai uite la stereografii vechi.

— Dar eu vorbesc de momentul acesta. La momentul actual oamenii le vor și sunt dispuși să plătească pentru ele. Și cum ai putea face ceva interesant în viitor dacă nu faci acum ceva bani?

— Păi, s-ar putea să ai dreptate. Mai ai și alte idei?

— Multe. Pentru început, expune lucrurile altfel. Și fă publicitate. Și…

Sally se opri și se uită pe fereastră. Trenul pufăia pe lângă Tamisa; după-amiaza de toamnă târzie se scurgea, iar fluviul arăta cenușiu și rece. Fluviul acesta va trece pe lângă Hangman’s Wharf în curând, se gândi ea. Amândoi mergem în direcția aceea.

— Ce este? întrebă el.

— Frederick, poți să mă ajuți să cumpăr niște opiu?

CAPITOLUL ZECE

Doamna Chang

În după-amiaza următoare, Frederick o duse pe Sally în East End.

Cu un an înainte, îl ajutase pe unchiul lui să fotografieze scene din viața Londrei folosind o lumină experimentală de magneziu. Lumina fusese bună numai parțial, dar Frederick își făcuse o serie de cunoștințe în cursul acestui proiect, întâlnise inclusiv o proprietară de local în care se fuma opiu: o femeie pe nume Chang.

— Majoritatea acestor locuri sunt abominabile, spuse el în timp ce erau în omnibuz. O poliță pe care să te întinzi, o pătură murdară, o pipă și asta-i tot. Dar doamna Chang are grijă de clienții ei și păstrează curățenia. Bănuiesc că e din cauză că ea nu ia opiu.

— Sunt întotdeauna chinezi? De ce nu-i oprește guvernul?

— Pentru că guvernul cultivă el însuși chestia asta, o vinde și scoate un profit frumos.

— Nu se poate să fie adevărat!

— Nu știi niciun pic de istorie?

— Păi. Nu.

— Am dus un război acum treizeci de ani din cauza opiului. Chinezii s-au împotrivit negustorilor englezi care introduceau pe furiș opiu în țară și au încercat să-l interzică; așa că am pornit un război și i-am obligat să-l ia. Îl cultivă în India, știi, sub supraveghere guvernamentală.

— Dar e oribil! Și guvernul nostru încă mai face asta acum? Nu pot să cred.

— Mai bine întreab-o pe doamna Chang. Trebuie să coborâm, restul drumului mergem pe jos.

Omnibuzul oprise în stația din Docul Indiei de Vest. Dincolo de poartă, în doc, pe o distanță de un kilometru spre stânga, se întindeau un șir de depozite, iar pe deasupra acoperișurilor lor, catargele navelor și brațele macaralelor se înălțau spre cerul cenușiu ca niște degete scheletice.

O luară la dreapta, spre râu. Trecură pe lângă grupul de birouri din doc unde, presupuse Sally, tatăl ei venise probabil de multe ori cu afaceri, apoi cotiră pe alee și trecură printr-un labirint de curți și străzi lăturalnice. Unele dintre ele nu aveau nici nume, dar Frederick știa drumul și nu ezită deloc. Copii desculți, îmbrăcați în zdrențe și murdari se jucau prin gunoi și

pe fâșiile de apă urât mirositoare care șiroiau peste lespezi. Femeile care stăteau în pragul ușii tăceau în timp ce Frederick și Sally treceau și se uitau la ei cu priviri ostile și brațele încrucișate până când dispăreau. „Arată atât de bătrâni”, se gândi Sally; chiar și copiii aveau fețe de persoane în vârstă, cu sprâncene zbârlite și buze strânse. Ajunseră în dreptul unui grup de bărbați la intrarea într-o curte îngustă. Unii dintre ei se sprijineau de perete, alții erau ghemuiți pe trepte. Aveau hainele rupte și murdare, ochii plini de ură, iar unul dintre ei se ridică și alți doi se îndepărtară de la perete când Sally și Frederick se apropiară, ca pentru a le cere parola de trecere. Frederick nu încetini. Se îndreptă direct spre intrare, iar bărbații se dădură înapoi în ultimul moment, uitându-se în altă parte.

— Șomeri, bieții de ei, spuse Frederick după ce dădură colțul. Le rămâne fie să stea la colțul străzii, fie azilul de săraci și cine ar alege azilul de săraci?

— Dar trebuie să fie slujbe pe nave sau la docuri, ceva. E nevoie mereu de muncitori, nu-i așa?

— Nu, nu-i așa. Știi, Sally, sunt lucruri în Londra pe lângă care opiul e la fel de inofensiv precum ceaiul.

Sally presupuse că se referea la sărăcie și, uitându-se în jur, fu de acord.

Ajunseră în curând la o ușă joasă de lemn, aflată pe zidul unei alei murdare. Lângă intrare se afla un semn, cu niște chinezi pictați în negru pe roșu. Frederick trase de clopoțel și într-un minut ușa fu deschisă de un chinez bătrân. Era îmbrăcat cu un halat larg, negru, de mătase și avea o scufie pe cap și o coadă. Se înclină și se dădu la o parte în timp ce intrau.

Sally se uită în jur. Se aflau într-o sală tapetată cu picturi delicate; tot lemnul era lăcuit într-un roșu profund, lucios, și din tavan atârna un candelabru bogat ornamentat. În aer se simțea un miros dulce.

Servitorul plecă și se întoarse cu o chinezoaică de vârstă mijlocie, îmbrăcată cu un halat cu broderie bogată. Părul îi era prins, iar sub halat avea pantaloni negri, de mătase și papuci roșii în picioarele mici. Se înclină și arătă spre o cameră interioară.

— Vă rog, intrați în localul meu modest. Avea vocea joasă, muzicală și lipsită de accent. Dumneavoastră, domnule, sunteți Frederick Garland, fotograful. Dar nu am avut onoarea de a face cunoștință cu frumoasa dumneavoastră tovarășă.

Intrară în cameră. În timp ce Frederick îi explica cine era

Sally și ce doreau, Sally se uită în jur, uimită. Lumina era foarte slabă; numai două sau trei felinare chinezești luminau întunericul fumuriu. Tot ce era pictat sau lăcuit în cameră avea aceeași culoare roșie-închis, iar stâlpii ușii și grinzile tavanului aveau sculptate dragoni încolăciți care-și arătau colții. Îi dădu senzația de bogăție apăsătoare; părea ca și cum camera luase forma visurilor colective ale tuturor celor care fuseseră acolo să caute uitarea. La intervale, în jurul pereților – era o cameră mare și lungă – se aflau canapele joase, și pe fiecare dintre ele era câte un bărbat aparent adormit. Dar nu! Era și o femeie cu puțin mai mare decât Sally; și alta de vârstă mijlocie, îmbrăcată respectabil. Apoi unul dintre adormiți se mișcă, iar servitorul cel bătrân se duse în grabă cu o pipă lungă și îngenunche pe podea ca să o prepare.

Frederick și doamna Chang vorbeau în șoaptă în urma ei. Sally căută un loc unde să se așeze; se simțea amețită. Fumul de la pipa recent aprinsă plutea spre ea, dulce, ispititor și curios. Respiră o dată, apoi din nou și…

Dintr-odată întuneric. Căldură sufocantă.

Se afla în Coșmar.

Zăcea nemișcată, cu ochii larg deschiși. O frică enormă, convulsivă îi strângea inima. Încercă să se miște, dar nu putu – și cu toate astea nu se simțea ca și cum ar fi fost legată; membrele îi erau prea slabe ca să se miște.

Și știa că numai cu un moment mai devreme fusese trează…

Dar îi era atât de frică… Aceasta crescu și crescu. Era mai rău ca oricând, pentru că era cu mult mai clar. Știa că în orice secundă, aproape de ea, în întuneric, un bărbat va începe să strige și să țipe de frică. Apoi începu totul.

Țipătul sfâșie întunericul asemenea unei săbii ascuțite. Crezu că va muri de frică. Dar se auzeau voci! Era ceva nou și nu vorbeau în engleză, și cu toate astea îi înțelegea…

— Unde e?

— Nu-i la mine! Vă rog, vă implor, e la un prieten…

— Vin! Repede!

Apoi un sunet hidos, sunetul pe care-l face un instrument ascuțit care străpunge carnea – un fel de zgomot de sfâșiere, urmat de un gâfâit brusc și un geamăt, ca și cum toată suflarea unui om ar fi fost forțată să iasă din plămânii lui dintr-odată: apoi un șiroit, care se sfârși în curând cu un picurat.

Lumină.

Era o scânteie de lumină undeva.

(Ah, dar era trează în localul cu opiul! Era imposibil ce se întâmpla…)

Și nu putea să scape din vis. Se desfășura fără încetare, și ea trebuia să-l trăiască. Știa ce urma: o lumânare care se scurgea, vocea unui bărbat…

— *Uitați-vă! Uitați-vă la el! Doamne…*

Era vocea maiorului Marchbanks!

Era punctul unde se trezise de fiecare dată înainte, dar acum se întâmpla altceva. Lumina se apropie și fu ținută într-o parte, iar fața unui tânăr se uită la ea: fioroasă, cu mustață, cu ochi scăpărători și o picătură de sânge pe obraz.

Dintr-odată o copleși frica. Simțea c-o ia razna. Se gândi: „O să mor… nimănui nu poate să-i fie atât de frică și să nu moară sau să nu înnebunească…"

Simți o lovitură ușoară pe obraz. Îi auzi sunetul o secundă mai târziu; lucrurile erau din nou în dezordine și era iar întuneric. Avu sentimentul apăsător al pierderii…

Apoi se trezi, în genunchi, cu fața șiroindu-i de lacrimi. Frederick era îngenuncheat lângă ea și, fără a se gândi, Sally își aruncă brațele de gâtul lui și plânse. El o ținu strâns și nu zise nimic. Erau în hol: când ajunsese acolo? Doamna Chang era puțin mai departe și îi privea cu atenție.

Când văzu că Sally era din nou conștientă, femeia înaintă și se înclină.

— Vă rog, luați loc pe divan, domnișoară Lockhart. Li Ching vă va aduce ceva de băut.

Bătu din palme. Frederick o ajută să se așeze pe divanul acoperit cu mătase, iar servitorul bătrân îi oferi o ceașcă mică de porțelan care conținea o băutură fierbinte, parfumată. Sally sorbi și simți cum i se limpezește capul.

— Ce s-a întâmplat? Cât am fost…

— Ai fost afectată de fum, spuse Frederick. Probabil că ai inhalat mai mult decât ai crezut. Dar să reacționezi dintr-odată așa… nu-i ciudat, doamnă Chang?

— Nu e prima ei întâlnire cu fumul, spuse femeia, încă nemișcată, în întuneric.

— Nu am mai fumat niciodată opiu! se apără Sally.

— Îmi pare rău că trebuie să vă contrazic, domnișoară Lockhart. Dar ați mai respirat fumul. Am văzut zeci de mii care au inhalat fumul și știu. Ce ați văzut în viziune?

— O scenă care… pe care am văzut-o de multe ori. Un coșmar. Un bărbat e ucis și… Și alți doi bărbați vin și… Ce poate să fie, doamnă Chang? Înnebunesc?

Femeia clătină din cap.

— Puterea fumului este nelimitată. Ascunde secretele trecutului atât de bine că ochiul cel mai bun nu le-ar putea

vedea în lumina zilei; apoi le dezvăluie pe toate ca pe o comoară îngropată atunci când au fost uitate. Ceea ce ați văzut e o amintire, domnișoară Lockhart, nu un vis.

— De unde știți că nu e o fantezie? zise Frederick. Sunteți sigura că Sally a mai fost sub influența opiului și că acest coșmar al ei este o amintire a momentului în care s-a întâmplat? Nu se poate să fie numai un vis?

— E posibil, domnule Garland. Dar nu asta s-a întâmplat. Văd clar ceea ce vă rămâne ascuns, așa cum un medic vede clar ce îl supără pe pacientul lui. Sunt sute de semne care ajută la citirea unor astfel de lucruri, dar, dacă nu le puteți citi, nu veți vedea nimic.

Silueta ei nemișcată vorbea din întuneric asemenea unei preotese dintr-un cult străvechi, plină de autoritate și înțelepciune. Sally simți că-i vine din nou să plângă.

Se ridică.

— Mulțumesc pentru explicație, doamnă Chang, zise ea. Sunt în… sunt în vreun pericol din cauza drogului? Acum că l-am luat o dată o să vreau să mai iau?

— L-ați luat de două ori, domnișoară Lockhart, spuse femeia. Dacă sunteți în pericol, nu e din vina drogului. Dar aveți fumul în propria ființă acum. V-a dezvăluit ceva ce nu știați; poate că veți mai vrea fumul nu de dragul lui, ci de dragul a ceea ce vă poate arăta.

Se înclină, iar Frederick se ridică să plece. Sally, care se simțea amețită încă, luă brațul care i se oferi și, după ce-și luară rămas-bun, plecară.

Afară era aproape întuneric. Aerul rece era bine-venit pentru Sally, care îl trase în piept cu recunoștință și simți în curând că pulsațiile din cap i se diminuează puțin. Nu după mult timp, ajunseră pe strada Comercială, și traficul aglomerat, luminile, ferestrele strălucitoare ale magazinelor făcură, localul cu opiul să pară un vis. Dar tremura încă și era udă de transpirație.

— Spune-mi, zise Frederick.

Nu scosese un cuvânt de când plecaseră; părea să știe când avea nevoie de liniște. „Pot să am încredere în el”, se gândi ea. Așa că-i spuse tot.

— Dar, Frederick, cel mai rău lucru a fost…

Ezită, și el îi spuse:

— E-n regulă. Ești în siguranță acum. Dar care a fost cel mai rău lucru?

— Bărbatul care vorbea; i-am auzit de atâtea ori vocea în visele mele. Dar de data asta am recunoscut-o. Era maiorul

Marchbanks; iar bărbatul care se uita spre mine, Frederick, *era tata!* Despre ce-i vorba? Ce poate să însemne?

CAPITOLUL UNSPREZECE

Compania de Repertoriu Stereografic

Când se întoarseră din Limehouse, Sally se duse direct în pat și dormi fără vise mult timp.

Se trezi abia în zori. Cerul era albastru și senin; toate ororile opiului și crimei păreau să fi dispărut odată cu noaptea, și ea își simțea inima ușoară și era încrezătoare.

După ce se îmbrăcă repede și aprinse focul din bucătărie, hotărî să se uite prin restul camerei. Chiar Rosa îi sugerase asta cu o dimineață înainte: făceau risipă de spațiu, se gândea ea. Poate că era loc pentru un chiriaș.

Sally se gândi că avea dreptate. Casa era mult mai mare decât părea din stradă. Erau trei etaje plus o mansardă, o pivniță și o curte mare în spatele casei. Două dintre camere erau pline cu aparatură fotografică în afară de camera întunecată și laborator. Camera de lângă magazin, de la parter, era aranjată ca studio pentru portrete formale. Una dintre camerele de la etaj era plină cu așa o varietate de lucruri că Sally crezu că a dat peste un muzeu; dar erau două camere goale la mansardă și altele trei care ar fi putut fi dormitoare confortabile dacă erau mobilate decent.

Rezultatul acestei explorări fu dezvăluit la micul dejun. Ea îl găti; de data aceasta terci și chiar foarte bun, se gândi ea.

— Frederick, ești ocupat în dimineața aceasta? zise ea.

— Cât se poate de ocupat. Dar poate să aștepte.

— Rosa, ai repetiții?

— Nu înainte de unu, de ce?

— Și tu, Trembler, poți să-ți faci puțin timp?

— Nu știu, domnișoară, am de procesat ceva.

— Păi, nu o să ia mult. Vreau numai să vă spun cum să faceți ceva bani.

— Păi, pentru asta îți acordăm tot timpul pe care-l vrei, zise Rosa. Cum facem?

— E vorba de ceva la care m-am gândit alaltăieri în Oxford, începusem să-i spun lui Frederick.

— Mm, spuse el. Stereoscoape.

— Nu stereoscoapele în sine, ci pozele care vin cu ele. Oamenii le vor. Am cercetat restul casei în dimineața asta și mi-am dat brusc seama ce am putea face. E o cameră plină cu lucruri ciudate: sulițe și tobe, idoli și nu mai știu ce…

— Biroul unchiului Webster, spuse Rosa. A strâns o colecție

întreagă de-a lungul anilor.

— Aceasta e o parte, continuă Sally. Cealaltă e Rosa. Nu ar putea fi spusă o poveste în imagini? Cu oameni – actori – în situații dramatice, ca o piesă – cu scenarii și tot?

Se făcu liniște o vreme.

— Crezi că s-ar vinde? spuse Rosa.

— S-ar vinde ca pâinea caldă, spuse Trembler. Dă-mi-o mie și le vând înainte de cină. Sigur că s-ar vinde.

— Publicitate, zise Sally. O să luăm câte o coloană din fiecare ziar. Gândiți-vă la un nume inteligent pentru ele. O să am grijă de toate acestea – e ușor. Dar cum le facem?

— Nu-i greu, spuse Rosa. E o idee minunată! Ai putea să iei scene din piese populare…

— Și să le vinzi la teatru.

— Cântece, spuse Trembler. Poze pentru a ilustra toate cântecele noi din musicaluri.

— Cu reclame pe spate, spuse Sally, ca să fim plătiți mai mult pentru fiecare poză vândută.

— Sally, e o idee strălucită! spuse Rosa. Și cu toate suporturile astea…

— Iar afară e loc pentru a amenaja un adevărat studio. Ca al unui artist. Cu spațiu pentru decor și tot felul de lucruri.

Se uitară cu toții la Frederick care nu vorbise. Avea o expresie resemnată. Își desfăcu larg brațele.

— Ce pot să fac? zise el. Rămas-bun, artă!

— Of, nu fi prostuț, zise Rosa. Fă din asta o artă!

El se întoarse și se uită la ea. Sally se gândi că erau ca două pantere amândoi. Erau atât de vii și arzători…

— Ai dreptate! zise el brusc și lovi în masă.

— Nu-mi vine să cred, spuse Rosa.

— Sigur că are dreptate, femeie. Mi-am dat seama imediat. Și o s-o facem. Dar cum rămâne cu datoriile?

— În primul rând, nimeni nu ne presează. Datorăm destul de mult, dar, dacă putem arăta că ne străduim, cred că va fi bine. În al doilea rând, mai sunt cei care au datorii la noi. O să le trimit scrisori în dimineața aceasta. Și în al treilea rând, Rosa a spus ceva de niște chiriași. Aveți mult spațiu, chiar și cu mine aici. Asta va aduce un venit constant, chiar dacă e vorba de numai câțiva șilingi pe săptămână. Și în cele din urmă mai e stocul. Frederick, în dimineața aceasta o să le luăm la mână și o să renunțăm la tot ce nu e necesar sau e învechit. Organizăm o vânzare. Astfel vom face niște bani imediat pentru a plăti reclamele. Trembler, ai putea să începi cu curtea? Avem nevoie de spațiu. Și Rosa…

Sally își dădu seama că se uitau cu toții la ea uimiți.

— Îmi pare rău! Nu am vrut să vă ordon… Am crezut… nu știu ce-am crezut. Îmi pare rău…

— Prostii! Asta e ceea ce vrem! spuse Frederick. Avem nevoie de un administrator. Asta ești tu.

— Mă duc să mă apuc de treabă, spuse Trembler și plecă de la masă.

— Iar eu o să spăl vasele, zise Frederick. Numai de data asta.

Le adună și plecă.

Rosa spuse:

— Știi, ai două laturi foarte diferite.

— Da?

— Când preiei conducerea ești atât de puternică…

— Eu?

— Și când nu o faci, ești atât de tăcută, că parcă nici n-ai fi prezentă.

— Ce îngrozitor! Sunt foarte autoritară? Nu intenționez asta.

— Nu! Nu la asta mă refer. Pare numai că știi exact ce trebuie făcut, iar eu și Fred habar n-avem… e minunat.

— Rosa, știu atât de puține! Nici măcar nu știu cum să vorbesc cu oamenii. Iar ceea ce știu e atât de… Nu știu cum să mă exprim. Nu e ceea ce știu fetele. Îmi place, nici nu pot să-ți spun cât de mult îmi place, dar nu e… Mă simt cumva vinovată. De parcă ar trebui să fiu normală și să știu să cos și așa mai departe.

Rosa râse. Era minunată; lumina soarelui părea să i se spargă în păr asemenea unui val care se sparge de o stâncă, sfărâmându-se în mii de fragmente strălucitoare.

— Normală, spuse ea. Eu ce crezi că sunt? Actriță – un pic mai bine decât o femeie care face trotuarul! Părinții mei m-au dat afară pentru că am vrut să fac asta. Și eu n-am fost niciodată mai fericită. Ca și tine.

— Te-au dat afară? Dar Frederick și unchiul?

— Fred s-a certat groaznic cu ei. Voiau ca el să meargă la universitate și așa mai departe. Tata e episcop. A fost oribil. Unchiul Webster e oricum un fel de excomunicat – nu-l recunosc. Dar lui nu-i pasă. Fred lucrează cu el de trei ani. E un geniu. Amândoi sunt. Sally, ai făcut vreodată rău?

Sally clipi.

— Nu cred.

— Atunci nu te simți vinovată. Da?

— Bine… Bine. Nu o să mă simt.

— Dacă ești bună la ceva, fă-o!

— Da!
Rosa se ridică.
— Să mergem să sortăm lucrurile alea. Nu m-am mai uitat la ele de mult…

Lucrară întreaga dimineață; iar Trembler, impulsionat de entuziasmul general, vându un stereoscop unui client care venise numai ca să programeze o ședință pentru un portret. La ora 12.00, sosi reverendul Bedwell.
Sally se afla în spatele unei tejghele și scria scrisori celor care le datorau bani. Se uită în sus și văzu silueta robustă a preotului din St. John's, iar la început nu-l recunoscu pentru că purta o haină veche, groasă de tweed și pantaloni de catifea și nu avea gulerul preoțesc. De fapt, nu avea deloc guler și nu se bărbierise; transformarea de la preotul blând la sălbaticul aspru era atât de completă încât Sally avu tendința să-i ceară să joace într-o piesă stereoscopică.
— Îmi cer iertare, spuse el. Nu prea sunt genul de haine cu care să faci o vizită. Veșmântul meu de preot se află la oficiul de bagaje uitate din Paddington. Sper numai să găsesc un compartiment liber la întoarcere – nu mă pot întoarce așa acasă…
Rosa intră și-l invită imediat să stea la masă. Preotul o privi și acceptă imediat. În curând, stăteau cu toții așezați și, în timp ce mâncau pâinea cu brânză și supă pe care Rosa le pregătise, bărbatul le spuse ce intenționa să facă.
— O să iau o trăsură până la Hangman's Wharf și o să-l scot afară de guler. Nu o să se împotrivească, dar s-ar putea ca doamna Holland să riposteze… Oricum, o să-l aduc aici, dacă se poate, pentru ca domnișoara Lockhart să afle ce are de spus și apoi ne întoarcem la Oxford.
— Vin cu dumneavoastră, spuse Sally.
— Nu, zise el. E în pericol și așa ați fi și dumneavoastră dacă v-ați apropia de femeia aia.
— Vin eu, spuse Frederick.
— Splendid! Ai boxat vreodată?
— Nu, dar am făcut scrimă la școală. Vă așteptați să fie vreo luptă?
— De asta m-am îmbrăcat așa. E jenant să începi să-ți folosești pumnii dacă porți haine preoțești. Ideea e că nu știu la ce să mă aștept.
— În cabinet avem un cosor, spuse Rosa. Vreți să-l luați? Iar pe tine poate că ar trebui să te fac pirat, Fred. Un petic peste un ochi și mustăți groase, negre – și apoi am putea să vă

stereografiem pe amândoi.

— O să mă duc așa cum sunt, zise Frederick. Dacă vreau mustăți, le las să crească.

— Fratele dumneavoastră e chiar la fel? întrebă Rosa. Am întâlnit gemeni identici, dar au fost teribil de dezamăgitori.

— Absolut de nedistins, domnișoară Garland. În afară de opiu; și cine știe? Dacă aș fi fost tentat în acea direcție poate că aș fi căzut ca și el. Dar cât e ceasul? Trebuie să plecăm. Mulțumesc pentru masă. O să ne întoarcem… ceva mai târziu!

Plecă împreuna cu Frederick, iar Rosa rămase gânditoare câteva minute.

— Gemeni identici, spuse ea. Ce oportunitate… Doamne Sfinte! Atât e ceasul? O să întârzii… Domnul Toole o să fie furios…

Domnul Toole era actorul-manager cu care făcea repetiții și era, aparent, maniac în ceea ce privește regulile. Rosa își aruncă mantia pe umeri și plecă în grabă.

Trembler se întoarse în curte lăsând-o pe Sally singură. Casa era dintr-odată tăcută și goală. Domnul Bedwell lăsase un ziar, iar ea îl ridică intenționând să se uite la reclame. Văzu că o firmă pe nume Compania Londoneză de Stereografie oferea spre vânzare portretele noi ale domnului Stanley, exploratorul faimos, și ultimul portret al doctorului Livingstone. Mai erau și altele de vânzare; dar nimeni nu se gândise la scene dramatice sau povești în imagini. Vor avea piața numai pentru ei.

Apoi privirea îi fu atrasă de un anunț de la rubrica personale.

> DISPĂRUTĂ. Lipsește de marți, 29 octombrie, o tânără cu vârsta de 16 ani; păr blond și ochi căprui; poartă fie o rochie neagră de muselină și o mantie neagră, fie o rochie verde-închis de olandă și pantofi cu catarame de bronz. A luat cu ea un rucsac mic cu inițialele V.L. Orice informații vor fi adresate domnului Temple de la Temple & King, Lincoln's Inn.

Lui Sally i se făcu brusc frig, de parcă întreaga populație a Londrei o căuta. Trebuia să-și ia alte haine! Și să stea în casă cât mai mult posibil. Deși nu putea să se ascundă pentru totdeauna; și Londra era, desigur, destul de mare ca să se poată ascunde în ea…

Problema era că nu știa cât se putea încrede în domnul Temple. Părea a fi un om bun, iar tatăl ei avusese încredere în

el în afară de momentul în care apăruse problema cu cele zece mii de lire lipsă (și unde Dumnezeu puteau să fie banii ăștia?) dar, pur și simplu nu putea fi sigură de el. Probabil că aflase deja că plecase de la doamna Reeds; în agitația lui putea chiar să ajungă să-i obțină tutela – și ce se întâmpla cu Sally? Avea și mai puțină libertate ca până atunci.

Nu, într-o zi o să se ducă la domnul Temple să-i explice; dar până atunci va sta la familia Garland și se va ascunde.

Dar cât timp putea sta aici fără bani?

Cât dorea, dacă lucra.

Spălă vasele, apoi se așeză și schiță niște reclame pentru toate ziarele mari. Aceasta o înveseli din nou; apoi veni un client să facă rezervare pentru o ședință foto pentru el și logodnica lui, iar Sally luă exemplul lui Trembler și-i vându un stereoscop.

— În curând, vor avea cea mai frumoasă selecție de stereografii din Londra, îi spuse ea.

Bărbatul plecă impresionat.

Dar în cele din urmă se întoarse la Coșmar: la fierbințeala sufocantă, la întuneric, la frica îngrozitoare… Și elementele noi: vocile…

— Unde e?

— *Nu-i la mine! Vă rog, vă implor, e la un prieten…*

— *Vin! Grăbește-te!*

Voci pe care le putea înțelege, deși nu se vorbea în engleză – o senzație ciudată, ca și cum ai vedea printr-un zid. Dar sigur că da! Era hindustani! Ea și tatăl ei o folosiseră ca limbaj secret când era mai mică. Și acel obiect… ce era, oare, la un prieten? Era oare Rubinul? Imposibil de spus. Și fața tatălui ei, atât de tânără, atât de fioroasă; și vocea care acum, după ziua aceea obscură din Swaleness, știa că era a maiorului Marchbanks…

O cuprinse încetul cu încetul un frig pe care nu-l putea alunga focul din bucătărie. Se întâmplase ceva în acele câteva minute, acum șaisprezece ani, ceva care condusese, după atâta timp, la urmăriri, pericol și moarte. Poate la mai multe morți. Și, dacă voia să știe mai mult, trebuia să intre din nou în Coșmar…

Tremura și se așeză să-i aștepte pe ceilalți să se întoarcă.

În ziua aceea, Jim Taylor își luă o după-amiază liberă fără să se învoiască. Fu o șmecherie destul de simplă: ieși pur și simplu din clădire cu un pachet fals, ca și cum urma să se ducă

la oficiul poștal, și lăsase două sau trei mesaje contradictorii în legătură cu locul unde se ducea și persoana care-l trimisese. Mai folosise trucul acesta, dar nu voia să apeleze prea des la el.

Un tren care plecă din London Bridge îl duse de-a lungul aceleiași coaste mohorâte pe unde călătorise Sally, spre Swaleness. Voia să arunce o privire prin împrejurimi; și, în plus, avea o idee. Era o idee demnă de povestirile de groază, dar era una bună. Presupunea timp îndelungat de așteptare și multă putere de convingere, dar în cele din urmă știa că avea dreptate. În timp ce se afla în tren și se întorcea (fiind ceva mai grijuliu decât Sally), se întreba încotro putea duce aceasta, dar nu avea numai semne de întrebare. La urma urmei, aici era ceva ca *Povești tulburătoare pentru Tinerii Englezi* sau *Aventurile lui Jack Harkaway* – povestirile de groază dovedindu-se încă o dată a fi un ghid potrivit în viață. Și imaginea desprinsă din aceste povestiri referitoare la Orient erau fără echivoc: Orientul însemna probleme.

Necazuri în particular pentru Sally, față de care Jim începuse să simtă un atașament înfricoșător în ultima săptămână.

„O să țin asta pentru mine deocamdată, se gândi el. Va fi mai în siguranță. Va fi destul timp să-i spun mai târziu.”

Între timp, doamna Holland primise niște vești.

Unul dintre agenții pe care îi angaja uneori, un tâlhar pe nume Jonathan Berry, veni în vizită la ea cam în același timp când reverendul Bedwell îi făcu o vizită în strada Burton.

Domnul Berry era un uriaș de aproape doi metri înălțime și robust; umplu holul îngust din Pensiunea Holland și o înspăimântă pe Adelaide. Bărbatul o săltă cu o singură mână și o lipi de urechea lui murdară.

— D-d-doamna Holland e cu un domn, șopti ea, începând să plângă.

— Du-te și adu-o, mârâi domnul Berry. Nu e niciun domn aici, mincinoasă mică!

Îi dădu drumul. Adelaide fugi ca un șoricel, iar el râse – un hodorogit sinistru, ca o cădere de pietre în subteran.

Doamna Holland nu fu încântată că e chemată. Bedwell vorbea, în confuzia lui, de un personaj care se chema Ah Ling, al cărui nume dădea întotdeauna fiori; apăru și un drog în poveste, și un cuțit, și lumini sub apă, și tot felul de lucruri. Doamna Holland înjură și-i spuse lui Adelaide să stea și să asculte cu atenție. Adelaide așteptă ca femeia să plece, apoi se așeză lângă bărbatul transpirat care murmura și striga tare,

agățându-se de mâna lui nesimțitoare.

— Domnul Berry, îi spuse doamna Holland vizitatorului, după ce-și introduse dinții în gură. Ai fost plecat mult?

Se referea la închisoarea Dartmoor.

— Sunt plecat din august, doamnă.

Domnul Berry se purta mai frumos ca oricând; își dăduse chiar și șapca murdară jos de pe cap și o răsucea nervos în timp ce se așeză pe fotoliul mic pe care doamna Holland i-l oferi în salon.

— Am auzit că vreți să aflați cine l-a ucis pe Henry Hopkins, spuse el.

— S-ar putea, domnule Berry.

— Păi, am auzit că Solomn Lieber…

— Cămătarul din strada Wormwood?

— El. Ei bine, am auzit că a luat ca amanet un ac cu diamant ieri, unul la fel ca ăla pe care îl purta domnul Hopkins.

Doamna Holland se ridică imediat.

— Ești ocupat, domnule Berry? N-ai vrea să faci o plimbare?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, doamnă Holland.

— Adelaide, strigă doamna, din hol. Ies. Să nu lași pe nimeni să intre!

— Un ac cu diamant, doamnă? spuse fostul cămătar. Am unul minunat aici. Cadou pentru prietenul dumneavoastră? întrebă el, uitându-se în sus, la domnul Berry.

În loc de replică, domnul Berry îl apucă de fularul de bumbac care-i atârna în jurul gâtului și-l trase peste tejghea, dărâmând un raft plin de ceasuri și o tavă cu inele.

— Nu vrem să cumpărăm unul, vrem să-l vedem pe cel pe care l-ai luat ieri ca amanet, zise el.

— Sigur, domnule, nici nu mă gândesc să obiectez, spuse bătrânul, agățându-se ușor de jacheta domnului Berry pentru a evita să fie strangulat.

Picioarele i se prinseseră de tejghea; domnul Berry îi dădu drumul, iar bătrânul se prăbuși la podea.

— Oh, vă rog, vă rog, nu-mi faceți rău, vă rog, domnule, nu-mi faceți rău, vă implor, domnule! Soția mea bătrână…

Tremura și se împiedica, și încerca să se ridice ajutându-se de pantalonii domnului Berry. Domnul Berry îl dădu la o parte.

— Adu-o încoace pe soția ta și o să-i smulg picioarele! urlă el. Găsește acul, repede!

Cămătarul deschise un sertar cu mâini tremurânde și scoase un ac.

— Ăsta e, doamnă? întrebă domnul Berry, luându-l.

Doamna Holland se uită cu atenție.

— Ăsta e. Acum, cine l-a adus, domnule Lieber? Dacă nu poți să-ți amintești, domnul Berry, te va ajuta.

Domnul Berry făcu un pas spre el, și bărbatul dădu cu putere din cap.

— Sigur că-mi amintesc, zise el. Îl cheamă Ernie Blackett. Un tânăr. Crake's Court, Seven Dials.

— Mulțumesc, domnule Lieber, zise doamna Holland. Văd că ești o persoană rațională. Trebuie să ai grijă cui împrumuți bani. Nu te superi dacă iau acul ăsta, nu?

— Nu e… vreau să spun, îl am de numai o zi… nu am voie să-l vând încă, doamnă, spuse el disperat.

— Păi, nu-l cumpăr, zise ea, deci e-n regulă, nu-i așa? Bună dimineața, domnule Lieber!

Plecă, iar domnul Berry, după ce goli absent alte câteva sertare pe podea, rupse câteva umbrele și-l trânti pe domnul Lieber la podea, o urmă afară din magazinul mic.

— Seven Dials, spuse ea. Să luăm omnibuzul, domnule Berry. Picioarele mele nu mai sunt ce erau.

— Nici ale lui, spuse domnul Berry încântat de iuțeala propriei minți.

Crake's Court, Seven Dials, era o zonă la fel de aglomerată și de plină de răufăcători cum găseai în toată Londra; dar ticăloșia de aici era diferită de cea din Wapping. Apropierea de fluviu împrumutase o nuanță nautică infracțiunilor care înfloreau în jurul Hangman's Wharf-ului, în timp ce Seven Dials era mai degrabă sordidă și metropolitană. În plus, doamna Holland se afla acolo în afara teritoriului ei.

Însă prezența masivă a domnului Berry compensa acest lucru. Datorită farmecului său, găsiră în curând camera pe care o căutau – în casa locuită de un irlandez, soția lui, cei opt copii ai lor, două florărese, un vânzător de balade imprimate, și confesiuni ale ucigașilor făcute înainte de moarte, și un păpușar. Soția irlandezului le arătă camera.

Domnul Berry dărâmă ușa, și cei doi intrară și găsiră un tânăr gras care dormea pe un pat murdar. Acesta se mișcă, dar nu se trezi.

Domnul Berry adulmecă aerul.

— Beat, anunță el. Dezgustător!

— Trezește-l, domnule Berry, spuse doamna Holland.

Domnul Berry ridică piciorul patului și răsturnă tot: bărbatul adormit, paturi și toate cele, pe podea, grămadă.

— Ce-i asta? întrebă tânărul.

Drept răspuns, domnul Berry îl ridică și-l aruncă spre singurul obiect de mobilier care mai era în cameră, un dulap șubred. Acesta se sfărâmă imediat; tânărul căzu lat, gemând, printre fragmente.

— Ridică-te, zise domnul Berry. Unde-ți sunt manierele?

Tânărul se ridică greu, sprijinindu-se de perete.

Era verde la față de mahmureală și mai ales de frică. Se uită cu ochii împăienjeniți la vizitatori.

— Cine sunteți? reuși să îngaime.

Doamna Holland zise:

— Ei bine, ce știi despre Henry Hopkins?

— Nimic, zise tânărul, iar domnul Berry îl lovi. Lasă-mă!! Au, lasă-mă în pace!

Doamna Holland scoase acul cu diamant.

— Ăsta ce-i, atunci?

Ochii lui înguști licăriră de durere la vederea lui.

— Nu l-am mai văzut niciodată, zise el și clipi. Dar de data asta, domnul Berry doar îi făcu semn cu degetul.

— Gândește-te bine, spuse el. Ești o dezamăgire pentru noi, asta ești.

Apoi îl lovi. Băiatul căzu în genunchi, smiorcăindu-se.

— Bine, l-am găsit. I l-am dus lui Solly Lieber și mi-a dat cinci lire pe el. Asta-i tot, sincer! se smiorcăi el din nou.

— De unde îl ai?

— Ți-am zis, l-am găsit!

Doamna Holland oftă. Clătinând din cap, domnul Berry îl lovi din nou; iar de data asta, tânărul își pierdu cumpătul. Fugi de-a lungul camerei ca un șobolan și scoase repede din rămășițele dulapului un pistol.

Cei doi vizitatori tăcură.

— Dacă vă apropiați, vă omor! zise el.

— Haide, spuse domnul Berry.

— O s-o fac! O s-o fac!

Domnul Berry înaintă și-i smulse arma din mână ca pe un măr din copac. Tânărul se prăbuși.

— Să-l lovesc din nou, doamnă? întrebă domnul Berry.

— Nu! Nu! Nu mă lovi! strigă tânărul. Vă spun tot.

— Lovește-l oricum, spuse doamna Holland, luând pistolul. Odată împlinită această formalitate, continuă: Ce altceva ai mai luat de la Henry Hopkins?

— Acul. Pistolul, se smiorcăi el. Niște monede. Un ceas, un lanț și o sticluță de argint.

— Altceva?

— Nimic, doamnă, jur!
— Nicio hârtie?
Băiatul căscă ochii.
— Aha, zise doamna Holland. Te rog, domnule Berry, fă-i ce vrei, numai lasă-i vocea.
— Nu! Nu! Vă rog! strigă Ernie Blackett în timp ce domnul Berry ridica pumnul. Iată, luați-le, luați-le!
Scotoci într-un buzunar și aruncă pe jos trei sau patru hârtii, apoi se întoarse tremurând. Doamna Holland le luă și le cercetă în timp ce domnul Berry aștepta.
— Asta-i tot? Nimic altceva?
— Nimic, jur! Serios!
— O, dar nu ești sincer, spuse doamna Holland severă. Asta-i problema. Păi, să mergem, domnule Berry. O să luăm pistolul ca să ne reamintească de bunul nostru prieten Henry Hopkins. Decedat.
Șontâcăi spre ușă și așteptă pe palierul urât mirositor în timp ce domnul Berry îi vorbea gazdei.
— Nu-mi place să văd un tânăr de vârsta ta bând, spuse el solemn. E pieire pentru un tânăr, asta e băutura. Mi-am dat seama că ești beat imediat ce am intrat. Cel mai mic pahar de băutură e primul pas pe drumul spre nebunie, halucinații, înmuierea creierului și decăderea morală. Ți se rupe inima când te gândești câte vieți au fost distruse de băutură. Stai departe de ea. E sfatul meu. Du-te și semnează angajamentul, cum am făcut eu. Vei fi un om mai bun. Uite – scotoci printr-un buzunar interior –, o să-ți las o broșură, care o să te ajute să te schimbi. Se numește *Lamentația Bețivului,* scrisă de Cel Care A Văzut Lumina Binecuvântată.
Puse documentul prețios în mâna moale a lui Ernie Blackett și i se alătură doamnei Holland pe scări.
— Asta-i tot, doamnă Holland?
— Asta-i tot, domnule Berry. E mai deșteaptă decât am crezut, cățelușa.
— Ce?
— Nu contează... Înapoi în Wapping, domnule Berry.
Era bine pentru Ernie Blackett că avusese hârtiile și i le dăduse doamnei Holland. Următorul pas ar fi fost să-i ceară domnului Berry să-l percheziționeze și, odată găsite, Ernie i s-ar fi alăturat imediat lui Henry Hopkins în acel colț al lumii de dincolo rezervat infractorilor metropolitani, unde puteau să se cunoască mai bine. Așa, ieșise destul de bine din tranzacție, cu numai două coaste rupte, un ochi vânăt și o broșură despre abstinență drept pedeapsă.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Înlocuirea

Exact când doamna Holland și domnul Berry se urcau în omnibuzul care ducea înapoi în Wapping, o trăsură trăgea la Hangman’s Wharf. Frederick Garland îi ceru vizitiului să aștepte, iar domnul Bedwell bătu la ușa Pensiunii Holland.

Frederick se uită în dreapta și-n stânga. Șirul mic de clădiri se afla exact în spatele străzii principale din Wapping și păreau a fi îngrămădite atât de aproape de râu că o împingere ușoară le-ar fi trimis direct în el. Pensiunea Holland era cea mai murdară, mai îngustă și mai părăginită dintre toate.

— Niciun răspuns? întrebă el în timp ce domnul Bedwell bătu din nou.

— Se ascunde, bănuiesc, spuse preotul, încercând ușa și găsind-o zăvorâtă. E dificil. Acum ce facem?

— Ne cățărăm, spuse Frederick. La urma urmei, știm că e înăuntru.

Se uita în sus, spre laterala clădirii. Între Pensiunea Holland și casa de lângă ea se afla un pasaj un pic peste o jumătate de metru care se continua în jos până la râu unde zăceau îngrămădite pânzele bărcilor. La etajul întâi, se afla o fereastră micuță ce dădea spre pasaj.

— Te descurci? întrebă preotul.

— Continuă să bați la ușă pentru ca nimeni să nu-și dea seama ce fac.

Frederick făcuse cățărări și în Scoția, și în Elveția și într-un minut se urcă sprijinit de perete și cu picioarele pe celălalt printre cele două case. Îi luă ceva mai mult să deschidă fereastra, și mai mult să intre, dar în cele din urmă se afla pe un palier îngust și asculta cu atenție.

Preotul bătea la ușa principală încă, dar în afară de asta, casa era tăcută. Frederick coborî și descuie ușa.

— Bravo! spuse domnul Bedwell, intrând repede.

— Nu aud pe nimeni. Va trebui să căutăm prin toate camerele. Pare că doamna Holland e plecată. Se uitară repede prin camerele de la parter, apoi căutară la etajul întâi, dar nu găsiră nimic. Se pregăteau să urce la următorul când auziră bătăi în ușa de la intrare.

Se uitară unul la altul.

— Așteaptă aici, zise preotul.

Alergă repede jos. Frederick ascultă lipit de colțul palierului.

— Mă țineți mult? întrebă șoferul. Pentru că am ceva de

făcut, nu vă supărați. Asta nu e cea mai bună parte a Londrei în care să-ți petreci timpul.

— Ia, zise Bedwell. Ia asta și așteaptă-ne pe partea cealaltă a podului pe care am venit. Dacă nu ajungem într-o jumătate de oră poți să pleci.

Închise ușa și alergă înapoi sus. Frederick ridică o mână.

— Ascultați, șopti el, arătând direcția. Acolo înăuntru.

Urcară, pășind cât puteau de ușor pe scândurile goale. Se auzea vocea unui bărbat care murmura ceva nedeslușit în spatele uneia dintre uși și o fată care spunea „Șșș... Șșș...” Stătură afară un moment. Bedwell ascultă cu atenție.

Apoi se uită la Frederick și dădu din cap. Frederick deschise ușa. Mirosul rânced, înecăcios îi făcu pe amândoi să strâmbe din nas. O copilă sau nu atât o copilă cât doi ochi mari înconjurați de mizerie se uita la ei înfricoșată. Iar pe pat se afla cineva care arăta întocmai ca preotul.

Bedwell se aruncă la podea și începu să-și scuture fratele. Copila se dădu, tăcută, înapoi, iar Frederick se minună de asemănarea extraordinară dintre cei doi. De fapt nici nu era vorba despre asemănare... erau identici.

Nicholas încerca să-și ridice fratele, iar acesta dădea din cap și-l împingea.

— Matthew! Matthew! spuse preotul. Sunt eu, sunt Nicky! Haide, bătrâne! Ieși din starea asta... deschide ochii și uită-te! Uită-te cine e!

Dar Matthew era în altă lume. Nicholas îi dădu drumul și se uită cu amărăciune în sus.

— Imposibil, spuse el. Va trebui să-l cărăm.

— Tu ești Adelaide? o întrebă Frederick pe copilă.

Ea dădu din cap că da.

— Unde-i doamna Holland?

— Nu știu, șopti ea.

— E înăuntru?

Adelaide clătină din cap că nu.

— Măcar asta-i bine. Acum, ascultă, Adelaide, o să-l luăm pe domnul Bedwell...

Ea se agăță imediat de Matthew, luându-l cu brațele după gât.

— Nu! strigă ea. O să mă omoare!

Auzindu-i vocea, Matthew Bedwell se trezi. Se ridică și-și trecu brațul în jurul ei, apoi își văzu fratele și rămase nemișcat și tăcut.

— E-n regulă, bătrâne, spuse Nicholas. Am venit să te iau acasă...

Ochii marinarului se întoarseră spre Frederick, iar Adelaide se agăță și mai strâns, șoptind:

— Nu pleca, te rog, o să mă omoare dacă nu te găsește aici… o s-o facă…

— Adelaide, trebuie să-l luăm pe domnul Bedwell, spuse blând Frederick. Nu se simte bine. Nu poate să rămână aici. Doamna Holland îl ține aici împotriva legii…

— Mi-a zis să nu las pe nimeni să intre! O să mă omoare!

Copila era aproape înnebunită de frică, iar Matthew Bedwell îi mângâia părul mecanic, străduindu-se să înțeleagă ce se întâmplă.

Apoi preotul ridică mâna cerând să se facă liniște.

Se auzeau pași și voci la parter, apoi o voce spartă, bătrână strigă:

— Adelaide!

Copila scânci și se lipi de perete.

Frederick o luă de braț și întrebă cu blândețe:

— Există o scară în spate?

Ea dădu din cap afirmativ. Frederick se întoarse spre Nicholas Bedwell și văzu că preotul era deja în picioare.

— Da, spuse el. O să mă duc și o să mă prefac că sunt el. O s-o țin ocupată cât îl scoți prin spate. E-n regulă, draga mea, îi zise el lui Adelaide. Nu o să-și dea seama.

— Dar are… începu Adelaide, încercând să spună ceva despre domnul Berry, dar apoi bătrâna strigă din nou, iar fata amuți.

Preotul părăsi repede camera. Îl auziră cum alerga pe palier și apoi în jos pe trepte, iar Frederick îl trase pe Matthew Bedwell. Marinarul se ridică tremurând în picioare.

— Haide, spuse Frederick. O să te scoatem de-aici, dar trebuie să te miști repede și să nu vorbești.

Marinarul dădu din cap.

— Haide, Adelaide, arată-ne calea, fetițo!

Adelaide șopti:

— Nu am voie.

— Trebuie, spuse Bedwell. Altfel mă supăr. Mergi.

Fata se ridică și alergă pe ușă afară. Bedwell o urmă, luându-și un rucsac de pânză, iar Frederick porni în urma lor, oprindu-se ca să asculte. Auzi vocea preotului și replica spartă a doamnei Holland; de ce le era tuturor atât de frică de ea?

Adelaide îi conduse pe o scară și mai strâmtă, și mai murdară decât cealaltă. Se opriră în pasaj, la parter. Vocea preotului răgușită și articulând neclar venea de undeva de la ușa principală, iar Frederick îi șopti copilei:

— Arată-ne ușa din spate.

Tremurând, fata deschise ușa de la bucătărie și intrară.

Și se treziră față-n față cu domnul Berry.

Așeza un ibric pe foc. Se uită la ei și câteva cute se adunară cu greu pe fruntea mare.

Frederick se gândi repede.

— Bună ziua, spuse el, înclinând capul. În ce parte e curtea din spate, prietene?

— Într-acolo, spuse uriașul, arătând cu capul.

Frederick îl înghionti pe Bedwell care porni înainte și o luă pe Adelaide de mână. Ea merse fără tragere de inimă. Domnul Berry se uită nedumerit la ei cum ieșeau din bucătărie, iar apoi se așeză și-și aprinse o pipă.

Cei trei se treziră într-o curte mică. Adelaide se ținea de mâna lui și, observă el, tremura violent. Se făcuse albă.

— Ce e? întrebă el.

Nici nu putea să vorbească. Era înfricoșată. Frederick se uită în jur; într-o parte se afla un zid de cărămidă înalt de cam doi metri, iar dincolo de acesta ceva care părea a fi o alee.

— Bedwell, spuse el, sări și ia fata. Adelaide, vii cu noi. Nu poți să rămâi aici să-ți fie frică așa…

Bedwell se cățără, apoi Frederick observă că Adelaide se uita cu groază la un petic de pământ gol de lângă zid. O ridică spre Bedwell, apoi se cățără și el.

Bedwell se clătina și părea bolnav. Frederick se uită înapoi; era îngrijorat în legătură cu preotul și ceea ce se putea întâmpla când doamna Holland va descoperi adevărul. Dar deocamdată avea un bărbat bolnav și o copilă îngrozită de care să se îngrijească și în orice moment se putea lua cineva după ei.

— Haide, spuse el. E o trăsură de cealaltă parte a podului. Să plecăm…

Îi grăbi să iasă de pe alee.

Sally, ocupată cu scrierea unei reclame, se uită în sus surprinsă în timp ce Frederick intra șchiopătând în magazin aproape cărând un Bedwell inconștient. La început, nu o văzu pe copila care-i urma.

— Domnule Bedwell, spuse ea. Ce s-a întâmplat? Sau e…

— E fratele, Sally. Uite ce-i, eu trebuie să mă întorc. Cealaltă jumătate a familiei e încă acolo, prefăcându-se… dar în casă e un boxer mare și urât, iar eu a trebuit să-i aduc aici cu trăsura… a, ea e Adelaide. O să locuiască la noi.

Îl așeză pe marinar pe podea și fugi. Trăsura plecă în

trombă.

Mult mai târziu, se întoarse. Era cu preotul, dar acesta avea un ochi vânăt.

— Ce luptă! zise el. Sally, trebuia să vezi asta! Horatius[4] la pod nu era nimic pe lângă el. M-am întors exact la timp…

— Așa este, spuse preotul. Dar cum se simte Matthew?

— E în pat, doarme. Dar…

— Adelaide e bine? întrebă Frederick. Nu am putut să o las acolo. Era îngrozită.

— E cu Trembler. Ochiul dumneavoastră, domnule Bedwell! E groaznic de vânăt. Veniți și luați loc. Lăsați-mă să mă uit la el. Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Intrară în bucătărie unde Adelaide și Trembler luau ceaiul. Trembler puse câte o ceașcă de ceai pentru fiecare, în timp ce preotul relată ce se întâmplase.

— Am ținut-o de vorbă pe când ceilalți plecau, apoi am lăsat-o să mă ducă înapoi în pat. M-am prefăcut că sunt incoerent. A plecat să o caute pe Adelaide, iar eu m-am ridicat și am încercat să plec și atunci l-a pus pe uriaș pe mine.

— E un monstru, spuse Frederick. Dar i-ați rezistat. Am auzit din stradă scandalul și m-am năpustit înăuntru. Ce luptă!

— Era puternic, dar numai atât. Nu avea nici viteză, nici tehnică. Afară, în stradă sau în ring l-aș fi pus la treabă, dar acolo nu era spațiu suficient; dacă mă punea la colț nu mai ieșeam viu.

— Și doamna Holland? întrebă Sally.

Cei doi bărbați se uitară unul la altul.

— Ei bine, avea o armă, zise Frederick.

— Garland l-a lovit în cap pe uriaș cu o bară de lemn din balustrada ruptă și acesta a căzut ca un taur. Apoi doamna Holland a scos pistolul. M-ar fi împușcat dacă nu i l-ai fi aruncat din mână, adăugă preotul către Frederick.

— Un pistol mic, spuse Frederick. Are întotdeauna un pistol cu ea? o întrebă el pe Adelaide.

— Nu știu, șopti copila.

— Oricum, a zis… Făcu o pauză, pârând nemulțumit, apoi continuă, adresându-i-se lui Sally: A zis că te va găsi oriunde ai fi și te va ucide. Mi-a zis să-ți spun. Că știe unde ești sau doar bănuiește, n-am idee. Dar nu știe cine sunt sau unde locuim… nu are cum. Ești în siguranță aici, și Adelaide la fel. Nu te va găsi niciodată.

— Ba da, șopti Adelaide.

— Cum o să facă asta? întrebă Trembler. Ești cel mai în

siguranță aici. Să-ți spun ceva… și eu sunt fugar, la fel ca domnișoara Sally și ca tine și nu m-au găsit încă. Așa că stai aici cu noi și o să fie bine.

— Ești domnișoara Lockhart? o întrebă Adelaide pe Sally.

— Da, eu sunt, răspunse Sally.

— O să mă găsească, șopti Adelaide. Chiar dacă ar fi să se ducă pe fundul mării și să mă ia de acolo tot ar face-o.

— Ei bine, n-o s-o lăsăm, zise Sally.

— Dar te caută și pe tine, nu-i așa? A zis că o să te omoare. L-a trimis pe Henry Hopkins să provoace un accident, numai că a fost omorât.

— Henry Hopkins?

— I-a spus să fure o bucățică de hârtie de la tine. Și trebuia să te omoare și să pară un accident.

— De acolo are pistolul, spuse Sally încet. Pistolul meu…

— E-n regulă, spuse Trembler, neconvingător. Nu o să vă găsească aici, domnișoară.

— Ba da, spuse Adelaide din nou. Știe tot. Tot și pe toți. Are în geantă un cuțit cu care a tăiat-o pe fata cealaltă. Mi-a arătat. Nu e nimeni și nimic ce să nu cunoască. Toate străzile din Londra și toate navele din docuri. Iar acum că am fugit o să-și ascută cuțitul. Așa a spus că o să facă. Are o piatră pe care-l ascute și o cutie în care să mă pună, și un loc în curte în care să mă îngroape. Mi-a arătat unde o să mă pună după ce mă taie. Locul în care e îngropată și cealaltă fată, în curte. Urăsc să mă duc acolo.

Ceilalți tăceau. Vocea slabă a lui Adelaide se opri, și fetița se așeză, ținându-și ochii în podea. Trembler se întinse peste masă.

— Uite, spuse el. Mănâncă-ți brioșa, ca o fată cuminte.

Fata ciuguli din ea o vreme.

— Mă duc sus să-mi văd fratele, spuse Bedwell, dacă se poate.

Sally sări în sus.

— Să vă arăt unde e, spuse ea și-l conduse.

— Doarme dus, spuse el, când ieși. Am mai văzut așa ceva. O să doarmă probabil douăzeci și patru de ore.

— Păi, o să vi-l trimitem când se trezește, zise Frederick. Cel puțin știți unde e. Rămâneți peste noapte? Bun. Măi să fie, mi-e foame. Trembler, ce zici de niște scrumbii afumate? Adelaide, o să locuiești la noi de acum înainte. Poți să te faci utilă căutând niște cești, niște farfurii. Sally, o să aibă nevoie de ceva de îmbrăcat. E un magazin cu haine de mâna a doua după colț, o să vă arate Trembler unde.

Weekendul fu liniștit. Rosa, după ce-i trecu uimirea de a găsi casa plină, se uită la Adelaide și păru să știe toate lucrurile pe care Sally nu le știa: cum ar fi să o facă pe Adelaide să se spele și la ce oră trebuie să meargă la culcare, cum să-i pieptene părul și ce haine să-i aleagă. Sally voia să fie de ajutor. Era plină de impulsuri de afecțiune, dar nu știa cum să le exprime, în timp ce Rosa săruta și îmbrățișa copila din impuls, îi ciufulea părul sau vorbea despre teatru, iar Trembler îi spunea glume sau o învăța jocuri de cărți.

Așa că, în timp ce Adelaide avea tot mai multă încredere în cei doi, nu se simțea în largul ei cu Sally și tăcea când erau singure; Sally s-ar fi simțit rănită dacă Rosa ar fi lăsat lucrurile așa, dar fata mai în vârstă avea grijă să o includă în toate conversațiile și să o consulte în legătură cu viitorul lui Adelaide.

— Știi că nu are idee de nimic? îi spuse Rosa duminică seara. Nu știe numele nici unei zone din Londra în afară de Wapping și Shadwell, nu știe nici măcar numele reginei! Sally, de ce nu o înveți să citească și așa mai departe?

— Nu cred că aș putea…

— Sigur că ai putea. Ai fi perfectă.

— Îi e frică de mine.

— Își face griji pentru tine, din cauza a ceea ce a spus doamna Holland. Și pentru domnul ei. S-a dus de zeci de ori să-l vadă, știi. Stă numai și-l ține de mână, apoi pleacă…

Matthew Bedwell nu se trezise decât duminică dimineața, și Adelaide fusese cea care-l trezise. Dar era atât de dezorientat încât nu-și dădea seama unde se afla sau ce se întâmplase. Sally se dusese să-l vadă când acesta bea niște ceai, dar el nu voia să-i vorbească. Spunea numai: „nu știu” sau „am uitat”, sau „mi-am pierdut memoria” și, în ciuda eforturilor lui Sally de a-l convinge invocând numele tatălui ei și pe cele ale companiei, ale navei și ale agentului companiei, domnul Van Eeden, acesta rămase mut. Numai expresia „Cele Șapte Binecuvântări” produse un răspuns, iar acesta nu era încurajator; puțina culoare de pe fața lui dispăru dintr-odată, iar el transpiră brusc și începu să tremure. Frederick o sfătui să o lase pe altă dată.

Sâmbătă după-amiază merse, să-l întâlnească pe Jim la locul stabilit și-i spuse unde locuia și de ce. Când acesta auzi de salvarea lui Bedwell și Adelaide, aproape că începu să plângă de frustrare că ratase asta, dar jură că va veni cât va putea de curând ca să vadă dacă noii ei prieteni erau în regulă.

— Nu știi în cine poți să ai încredere, spuse el.

Părea a fi pe punctul de a mai spune ceva. Începu de două sau trei ori, apoi o lăsă baltă clătinând din cap și zicând că va ține asta pentru el. În cele din urmă, Sally întrebă:

— Jim, ce este? Ai aflat ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi!

Dar el nu voia.

— O să țin pentru mine, spuse el. Nu se-ntâmplă nimic rău dacă așteptăm.

În acel weekend, fură făcute și primele stereografii artistice și dramatice. Realizarea unei stereografii era mult mai ușoară decât își imaginase Sally. O cameră stereografică era exact ca una obișnuită, numai că avea două lentile depărtate ca ochii unei persoane, fiecare surprinzând o imagine diferită. Când cele două imagini erau imprimate una lângă alta și erau văzute printr-un stereoscop, care era numai un instrument cu două lentile așezate la unghiul potrivit pentru a îmbina imaginile făcând una singură, se vedea o poză tridimensională. Efectul era aproape magic.

Frederick pregăti niște poze comice mai întâi, pentru a le vedea separat. Una dintre ele se numea „O descoperire oribilă în bucătărie” și o înfățișa pe Rosa ca pe o nevastă leșinată, iar Trembler era bărbatul șocat. Reacționau la ceea ce Sally, o servitoare de la bucătărie, le arăta: un dulap din care ieșeau gândaci negri, fiecare de dimensiunea unei gâște. Adelaide tăiase gândacii din hârtie maro și-i colorase în negru. Trembler vru și o poză cu Adelaide, așa că o îmbrăcară, o așezară pe Adelaide pe genunchiul lui și făcură o poză care ilustra un cântec sentimental.

— Fermecător! spuse Frederick.

Și astfel trecu weekendul lor.

În alte părți ale Londrei, lucrurile nu erau atât de liniștite.

Domnul Berry, spre exemplu, avea probleme. Doamna Holland îl pusese să curețe mizeria care fusese făcută în hol și să repare balustradele rupte și, când se aventurase să se plângă, îi spusese ce credea despre el.

— Un bărbat mare, puternic ca tine, spuse ea, să te lași bătut de un pitic ca el? Și pe deasupra și îmbibat pe jumătate cu opiu! Nu mi-ar plăcea să te văd atacat de ceva mai fioros, spre exemplu un gândac.

— O, mai lasă-mă, doamnă Holland, mormăi uriașul nervos, lucrând la ușa spartă. Era profesionist, probabil. Nu-i o rușine să fii bătut de un om cu tehnică. A luptat foarte bine.

— E, a luptat cu tot ce a avut. Chiar și Adelaide cea mică s-

ar fi bătut mai bine. Oh, domnule, ai multe de recuperat. Termină de reparat ușa, ai o grămadă de cartofi de curățat în spate.

Domnul Berry mormăi ceva încet, pentru sine. Nu îndrăznise să-i spună de întâlnirea din bucătărie. Din câte știa ea, Adelaide dispăruse pur și simplu, dar apariția bruscă a fotografului din Swaleness îi amintise din nou de Sally. Deci și ea era interesată de Bedwell, nu-i așa? Și apoi mai era ceea ce doamna Holland considera a fi viclenia lui Sally, de a înlocui cu ceva fără sens instrucțiunile legate de locul în care se afla Rubinul. Sally avea Rubinul acum, nu se putea altfel. Ei bine, doamna Holland o va găsi. Iar acolo unde era ea se aflau fotograful, Bedwell și o avere.

Nemulțumirea îi crescu și la fel crescură și sarcinile date domnului Berry. Weekendul lui deveni foarte neplăcut.

Dar poate că cel mai neconfortabil în Londra, în acel weekend, se simțea Samuel Selby. După ce renunțase la cincizeci de lire și obținuse, în schimb, promisiunea doamnei Holland de a se întoarce să mai facă afaceri împreună, se simțea umilit.

Prin urmare, urlă la soția și la fiica lui, îi plesni pe servitori, lovi pisica și se retrase repede sâmbătă seara la biliard în Laburnum Lodge, casa lui din Dalston. Acolo, îmbrăcă o jachetă de smoching vișinie, de catifea, își turnă un pahar mare de coniac și jucă nu una, ci mai multe bile în timp ce încerca să găsească o modalitate de a dejuca planurile șantajistului.

Dar, oricât încerca, nu reușea să-și dea seama cum ajunsese să știe ceea ce știa.

Nici nu putea să-și dea seama cât știa. Pierderea *Laviniei* și încasarea frauduloasă a asigurării erau destul de rele; dar cealaltă afacere, cea principală, afacerea Lockhart putea fi și ea descoperită, femeia nu o menționase.

Oare nu știa?

Cincizeci de lire era o sumă neînsemnată, la urma urmei, în comparație cu sumele implicate…

Sau o păstra pentru o altă vizită?

Sau informatorul ei nu o dezvăluise dintr-un motiv personal?

S-o ia naiba!

Împinse cu tacul o bilă albă, rată, sfâșie materialul și rupse tacul cu sălbăticie lovindu-l de genunchi, apoi se aruncă într-un fotoliu.

Fata? Fiica lui Lockhart avea ceva de-a face cu asta?

Imposibil de spus.

Secretarul? Portarul? Nu, e absurd. Singurul bărbat care știa despre asta era Higgs, iar acesta…

Higgs murise. Când fata lui Lockhart venise să-i vorbească. Murise de frică după spusele secretarului-șef, care-l auzise pe doctor. Probabil că fata spusese ceva care-l înfricoșase pe Higgs, ceva pe care tatăl ei i-l dezvăluise, iar Higgs, în loc să se prefacă, alesese să moară.

Domnul Selby pufăi mulțumit. Era o speculație interesantă; și poate, la urma urmei, doamna Holland nu reprezenta dușmanul său principal.

Poate că era mai bine să o atragă de partea lui decât să se lupte cu ea. Respingătoare cum era, avea un anume stil, iar domnul Selby recunoștea o puicuță dură când vedea una.

Da! Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi plăcea mai mult. Își frecă mâinile și mușcă din capătul unui trabuc cubanez; își puse o boneta cu moț pentru ca mirosul de tabac să nu-i intre în păr, apoi aprinse țigara și se lăsă pe spate pentru a compune o scrisoare, pentru doamna Holland.

——*——

Era o persoană pentru care weekendul se desfășurase conform planului, conform planurilor Companiei de Navigație Orientală și Peninsulară. Acesta era un pasager de la bordul corabiei *Castelul Drummond,* din Hankow. Fusese dificil în Golful Biscaia, dar pasagerul nu avusese de suferit. Părea inaccesibil disconfortului și, în timp ce nava înainta de-a lungul Canalului la o viteză constantă de zece noduri, stătea pe puntea vasului în acel loc care devenise al lui din Singapore, citind lucrările lui Thomas de Quincey.

Vântul rece și burnița nu-l interesau. De fapt, pe măsură ce aerul devenea mai rece și cerul mai cenușiu, starea de spirit a pasagerului părea să se îmbunătățească. Mânca și bea mai cu poftă în timp ce nava se aventura mai adânc în valurile Canalului și pufăia permanent din niște țigări înțepătoare de foi. Duminică seara vasul ocoli Ținutul Nordic și-și începu ultima parte a călătoriei în estuarul Tamisei. Se mișca încet în aceste ape aglomerate și, când se înseră, pasagerul merse pe parapet și se uită cu mare atenție la luminile blânde și calde de pe coasta Kentului, în stânga, la spuma albă datorată balansului navei și la miriadele de lumini pâlpâitoare ale balizelor și farurilor care-i ghidau pe călătorii inocenți cum era el prin apele pline de pericole ale mării.

Și, când îi veni acest gând în minte, pasagerul râse brusc.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Luminile de sub apă

Biroul din Cheapside era plin de decoratori. Pe hol se aflau găleți de var, iar coridoarele erau blocate de pensule și scări. Biroul tocmai se pregătea să se închidă luni seara când portarul îl chemă pe Jim.

— Ce vrei? întrebă băiatul și observă că mesagerul se afla lângă focul portarului.

Jim se uită urât la el, mai ales la pălăria lui rotundă.

— O scrisoare pentru domnul Selby, spuse portarul. Ia-o și du-te!

— El ce așteaptă aici? întrebă Jim, arătând spre mesager. Își așteaptă stăpânul cu flașneta lui?

— Nu e treaba ta, spuse mesagerul.

— Așa e, spuse portarul. E un băiat isteț. O să ajungă departe.

— Păi, de ce nu pornește la drum de-acum?

— Pentru că așteaptă un răspuns, de asta.

Mesagerul zâmbi superior, iar Jim se încruntă și plecă.

— Vrea un răspuns, domnule Selby, zise el. Așteaptă jos.

— Da? întrebă domnul Selby, rupând plicul. Obrajii îi erau foarte colorați astăzi, iar ochii îi erau injectați. Jim observă acest lucru cu interes, întrebându-se dacă domnul Selby urma să moară de apoplexie. Apoi, în timp ce se uita, fenomenul se alteră, iar fața domnului Selby suferi o schimbare: culoarea îi dispăru dintr-odată, lăsând loc unui alb-cenușiu mărginit de favoriții arămii. Proprietarul lor se așeză brusc.

— Hei, spuse el cu o voce răgușită. Cine-i jos? Chiar bărbatul?

— Un mesager, domnule Selby.

— A! Uită-te pe fereastra aia repede.

Jim făcu ce i se spusese. Strada era întunecată, și luminile birourilor și de la trăsuri și omnibuze străluceau cald în noapte.

— Vezi cumva un individ bărbierit, blond, bine făcut, ars de soare?

— Sunt sute de oameni, domnule Selby. Ce poartă?

— Nu știu ce naiba poartă, băiete! E cineva care stă și așteaptă?

— Nimeni.

— Hm. Atunci ar trebui să scriu răspunsul, cred.

Mâzgăli în grabă ceva și-i dădu plicul.

— Dă-i asta băiatului, zise el.
— Nu scrieți adresa, domnule Selby?
— La ce bun, băiatul știe unde s-o ducă.
— În caz că o să cadă mort în stradă. E un amărât cu înfățișare bolnăvicioasă. Nu m-ar surprinde să dea ortul popii înainte să se sfârșească săptămâna.
— Oh, ieși imediat!
Cum nu reușise să descopere numele persoanei care-l agitase atât de mult pe domnul Selby, Jim încercă alt truc cu mesagerul.
— Uite, spuse el mieros. Ai ce să faci cu asta? Poți s-o iei dacă vrei.
Îi întinse un exemplar zdrențuit din *Echipajul de schelete sau Ned Foc-sălbatic.*
Mesagerul se uită cu răceală, o luă fără un cuvânt și o îndesă în geantă.
— Unde-i răspunsul pe care-l așteptam?
— A, da, ce prost sunt, spuse Jim. Uite-l. Numai că domnul Selby a uitat să scrie numele domnului pe plic. O s-o fac eu, numai spune-mi-l, se oferi el, înmuind un stilou în călimara cu cerneală a portarului.
— Las-o baltă, spuse mesagerul. Dă-mi-o! Știu unde s-o duc.
— Sigur că știi, spuse Jim, înmânându-i-o. M-am gândit numai că ar fi mai bine așa.
— La naiba cu asta, spuse mesagerul și plecă de lângă foc.
Jim îi deschise ușa; păru că e blocat drumul, iar acesta se aplecă să dea la o parte obiectul care împiedica trecerea. Portarul îl complimenta pe mesager pentru uniforma elegantă.
— Da, păi e o artă să știi să porți hainele, zise mesagerul. Dacă ești elegant, te descurci.
— Da, înseamnă mult asta, încuviință portarul. Ai auzit, Jim? Uite aici un tânăr cu capul pe umeri.
— Da, domnule Buxton, spuse Jim respectuos. O să țin minte asta. Hai, să te conduc.
Jim deschise ușa punându-și prietenește mâna pe spatele băiatului și-l conduse afară. Băiatul plecă fără un cuvânt, dar nu apucă să facă niciun metru că Jim îl strigă:
— Hei! Nu ai uitat nimic?
— Ce? întrebă băiatul, întorcându-se.
— Asta, spuse Jim și aruncă un cocoloș plin cu cerneală.
Îl lovi pe mesager direct între ochi, împrăștiindu-i cerneală pe nas, obraji și frunte. Băiatul urlă de furie. Jim stătea pe trepte, clătinând din cap.
— Măi, măi, spuse el. Nu ar trebui să folosești asemenea

limbaj. Ce ar spune mama ta? Ai face mai bine să taci, altfel o să roșesc.

Mesagerul scrâșni din dinți și-și încleștă pumnii, dar văzându-l pe Jim cu ochii scăpărând, încordat și așteptându-l, consideră că demnitatea era cea mai bună formă de răzbunare și se întoarse, plecând fără un cuvânt. Jim privi cu mare satisfacție cum jacheta elegantă de culoare castanie, cu noul imprimeu din var lipicios în formă de mână, dispărea în mulțime.

— Hotelul Warwick, îi spuse Jim lui Sally două ore mai târziu. Avea emblema pe pălărie, ticălosul. Și pe toți nasturii. Nu mi-ar plăcea să văd ce se întâmplă când o să intre în hotel plin de var și de cerneală. Adelaide, continuă el, am fost în Wapping.

— Ai văzut-o pe doamna Holland? întrebă copila.

— Doar o dată. E cu matahala aia care face toate treburile tale. Ia uite! Asta-i bună!

Erau în bucătărie în casa din strada Burton, și Jim se uita la stereografiile proaspăt imprimate.

— Care anume? întrebă Sally interesată să știe care era favorita.

— Gândacii ăștia mari. E haioasă, chiar e. Ar trebui să ilustrați crime. Pe bărbierul diabolic din strada Fleet sau Crima pasională petrecută la Șopronul Roșu.

— Așa o să facem, spuse Sally.

— Sau Jack cel Iute de Picior zburând prin aer.

— Cine? întrebă Frederick.

— Uite, spuse Jim, oferindu-i un exemplar din *Băieții Angliei.*

Frederick se așeză confortabil să citească.

— Dar ce face tipul de sus? continuă Jim. Ce mai face?

— De-abia dacă a vorbit, zise Sally.

— Ce-i cu el? Îi e frică de ceva? Ai zice că e destul de protejat aici.

— Poate că trebuie numai să-și revină de sub influența opiului. Sau poate că ar trebui să-i mai dăm, zise Sally care era conștientă de existența bolului cu rășină în dulapul din bucătărie. Coșmarul ei era închis în el ca un duh într-o lampă și avea nevoie numai de un chibrit pentru a fi eliberat. Ce crezi că vrea bărbatul din hotelul Warwick? spuse ea, ca să schimbe subiectul.

— Bătrânul Selby e cam agitat zilele astea. Am crezut că-și dă duhul când a citit scrisoarea în după-amiaza asta. Îi înșală, și ei s-au prins; asta-i tot.

— Ce pot să facă, totuși? Frederick, ce poate face o firmă de navigație, cum poate să încalce legea? Ce infracțiuni poate să comită?

— Contrabandă, ce zici de asta?

— Se poate, spuse Jim. Apoi e frauda. Scufundarea navelor și încasarea asigurării.

— Nu, spuse Sally. Firma nu avea decât un vas. Nu dețin vase, sunt agenți de voiaj. Și asta-i prea ușor de descoperit, nu-i așa?

— Se întâmplă foarte des, spuse Jim.

— Crezi că a fost scufundată intenționat? întrebă Frederick.

— Sigur că da.

— De ce?

— Vă spun eu, zise Matthew Bedwell.

—*—

Stătea în ușa bucătăriei, palid și tremurând. Adelaide își ținu răsuflarea, iar Frederick sări imediat în picioare și-l ajută să se așeze pe un scaun, lângă foc.

— Unde sunt? întrebă el. Cât timp am fost sub influența opiului?

— Ești în Bloomsburry, spuse Frederick. Fratele tău te-a adus aici acum trei zile. Suntem prieteni… ești în siguranță.

Bedwell se uită la Adelaide care tăcea.

— Adelaide a evadat, spuse Sally. Domnul Garland ne dă voie să stăm aici pentru că nu avem unde să ne ducem. Adică, în afară de Jim.

Ochii marinarului trecură cu greu de la unul la altul.

— Spuneai ceva de *Lavinia,* zise el. Nu-i așa?

— Da, răspunse Sally. Ce ne poți spune despre asta?

Se concentra asupra ei.

— Ești fata domnului Lockhart?

Ea dădu din cap că da.

— Mi-a cerut… mi-a cerut să-ți transmit un mesaj. Mă tem că e… mă tem că ei… Ceea ce vreau să spun e că a murit, domnișoară, îmi pare rău, bănuiesc că știați.

Ea dădu din nou din cap că da, incapabilă să vorbească.

Bedwell se uită la Frederick.

— Fratele meu e aici?

— E în Oxford. Așteaptă să te faci bine. O să vină miercuri, dar poate că vei reuși să te duci acolo mai înainte.

Bedwell se lăsă pe spate și închise ochii.

— Poate, zise el.

— Îți e foame? întrebă Sally. Nu ai mâncat de câteva zile.

— Dacă ai ceva coniac în casă, aș rămâne îndatorat. Dar nu aș putea să mănânc acum. Nici măcar supa ta, Adelaide.

— Nu-i a *mea,* spuse copila vehement.

Frederick îi turnă un pahar mic de coniac.

— În sănătatea ta! spuse Bedwell și înghiți jumătate din el.

— Da, spuse el, *Lavinia*… o să-ți spun ce știu despre ea.

— Ce e cu mesajul? întrebă Sally.

— E doar o parte. O să încep cu Singapore, unde a urcat tatăl tău pe navă.

— Eram ofițer secund pe *Lavinia,* începu el. Nu era mare lucru, *Lavinia* fiind doar o corabie hodorogită – transporta marfă între Yokahama și Calcutta și de pe oriunde în drumul nostru. Dar am avut puțin ghinion și *Lavinia* avea nevoie de ofițer secund, iar eu căutam o slujbă… Eram pe ea de două luni când s-a scufundat. Acum, *Lavinia* avea o reputație. Poate nu cum aveau proprietarii ei. Sunt destui tâlhari în Marea Chinei, Dumnezeu știe, de la contrabandiști la pirați și tot felul de ucigași, dar Lockhart și Selby erau altfel de escroci. Poate mai răi.

— Nu și tatăl meu, zise Sally nervoasă.

— Nu, spuse Bedwell. Te asigur de asta. Tatăl tău era un om bun, am aflat asta în două zile după ce a urcat la bord. Ceilalți îi foloseau numele și pe cel al firmei lui și asta adusese o asemenea reputație.

— Ce fel de reputație? întrebă Frederick.

Bedwell se uită la paharul lui, iar Sally i-l umplu.

— Nu știu ce știți despre chinezii din Indiile de Est, zise el. Sunt tot felul de rețele de influență și presiune – comercială politică, infracțională… Și mai sunt societățile secrete. Au început, se spune, ca o modalitate de organizare a rezistenței împotriva dinastiei manciuriene care domnește în China. Și pot spune că unele dintre ele sunt destul de inocente – doar o modalitate de a avea grijă de oamenii tăi, de familie, cu un pic de ritual în ele. Dar sunt altele mult mai sinistre de atât. Triadele, așa se numesc…

— Știu, spuse Jim brusc. Societatea Dragonul Negru! Și Frații Mâinii Stacojii! Scrie despre ei în *Povești tulburătoare pentru tinerii englezi.*

— Of, taci Jim, spuse Sally. E serios. Continuați, domnule Bedwell.

— Nu cred că revista ta știe jumătate din adevăr, băiete. Crimă, tortură – mai degrabă aș vrea să cad în mâinile

Inchiziției spaniole decât să trec pe la Societățile Triadei.

— Dar care e legătura cu „Lockhart și Selby”? întrebă Sally.

— Ei bine, se spunea că firma – agenții și directorii – era în legătură cu una dintre societățile astea. Din ordinele conducătorilor.

— Ce? spuse Frederick.

— Toți? întrebă Sally. Chiar și un bărbat pe nume Hendrik van Eeden? Tata spune că pot avea încredere în el.

— Nu-l cunosc, domnișoară Lockhart. Dar sunt zeci de agenți, și acesta nu era decât un zvon. E foarte posibil ca tatăl tău să fi avut dreptate.

— Ce s-a întâmplat când a urcat la bord?

— Păi, primul lucru care s-a întâmplat a fost acela că am pierdut o încărcătură. Domnul Lockhart a urcat la bord în mod neașteptat. Avea un servitor cu el, un malaysian pe nume Perak. Nu pleca niciodată de lângă el. În fine, trebuia să luăm o încărcătură de stofă, și aceasta a fost anulată brusc. Am primit ordin să navigăm cu balast, și apoi și asta s-a anulat. În cele din urmă, am trecut la altă treabă și am luat o încărcătură de mangan la bord. Am stat în port o săptămână.

— Cine a dat ordinele? întrebă Frederick. Domnul Lockhart?

— Nu. Agentul local. Domnul Lockhart era nervos și s-a plimbat din port la birou de nu știu câte ori. Avea dreptate; nu-mi plăcea modul în care erau conduse treburile – se făceau neprofesionist și nepăsător. Nici lui nu-i plăcea și cred că a observat care era părerea mea. În acea săptămână, am început să discutăm. Perak, servitorul, lua notițe – fusese secretar, așa spunea domnul Lockhart. În sfârșit, în cele din urmă, am plecat din Singapore pe 28 iunie, intenționând să navigăm spre Shanghai cu încărcătura asta de mangan. Iar în prima după-amiază pe mare am văzut corabia neagră. Acum, mările acestea sunt foarte aglomerate, desigur, și e foarte de așteptat să vezi o corabie în acea parte a lumii; dar nu-mi plăcea cum arăta asta. Mare, cu o înfățișare întunecată și cu aerul că ne urmărește. A stat la travers două zile și două nopți și am fi putut trece de ea cu ușurință – înălțimea aia mare o face să prindă tot vântul și nu poate să-și schimbe ruta ca o brigantină. Ar fi trebuit să o lăsăm în urmă și să plecăm în viteză spre nord-est, dar nu am făcut-o. Comandantul părea că zăbovește în mod special. Domnul Lockhart nu era marinar, altfel și-ar fi dat seama că nu navigăm cu viteza cu care am fi putut naviga, iar căpitanul, un bărbat pe nume Cartwright, făcea tot ce putea să mă țină la distanță de domnul Lockhart. Oricum, acesta își petrecea cea mai mare parte în cabină, scriindu-și notițele. Era

un moment ciudat. Plutind tot mai departe de coridoarele de navigație, până când toată munca de la bord se apropia de sfârșit… îi tot vorbeam căpitanului, dar el mă dădea la o parte. Oamenii stăteau pur și simplu în umbră în timp ce corabia neagră rămânea la orizont. Se târa, se strecura, pierzând timpul pe mare… Începea să mă înnebunească. Apoi, în cea de-a doua noapte s-a întâmplat. Stăteam de pază. Era aproape 1.00 dimineața; la cârmă era un marinar pe nume Harding, iar corabia aia neagră blestemată pândea încă în întuneric. Numai că nu era de fapt întuneric. Nu era lună, doar stele – nu ați văzut niciodată stele dacă le-ați văzut numai din Anglia. Nu pâlpâie slab la tropice, ard; iar marea era fosforescentă – părea vie. În fața și în spatele navei se formau vârtejuri de apă compuse din miriade de puncte luminoase, albe și întreaga mare era plină de mișcări adânci, strălucitoare, peștii țâșneau în adâncuri, nori mari, sclipitori și văluri de culoare diafană, valuri mici și cascade de lumină, mult dedesubtul nostru: prinzi o noapte ca asta o dată sau de două ori în viață și e o priveliște care îți taie răsuflarea. Iar corabia era singurul lucru întunecat din toată priveliștea. Aveau o lumină galbenă, slabă care se legăna în vârful catargului – restul era întunecime totală, ca un decupaj din hârtie, ca o păpușă într-una dintre piesele cu personaje pe un fundal luminat pe care le pun în scenă acolo. Apoi, Harding, cârmaciul, îmi zice: „Domnule Bedwell, se mișcă un bărbat printre nave”. Am mers spre parapet, având grijă să nu fac gălăgie, și am văzut o siluetă lângă parapetul din stânga; s-a cățărat pe el și a sărit într-o barcă ce se legăna în laterală. Tocmai mă pregăteam să strig, dar în acea cascadă de lumină l-am recunoscut. Era căpitanul. I-am spus lui Harding să stea unde e și am alergat spre cabina domnului Lockhart. Era încuiată… nu mi-a răspuns nimeni când am bătut la ea, așa că am dărâmat-o. Iar apoi… Se opri și se uită la Sally. Îmi pare rău, domnișoară, fusese înjunghiat.

Sally se simți copleșită de durere. Ochii i se umplură de lacrimi și încețoșară camera. Clătină din cap cu mâhnire.

— Continuă, zise ea.

— Cabina era răvășită. Toate hârtiile lui zăceau împrăștiate pe podea, patul era sfâșiat, geamantanul era răsturnat… un haos. Și cum căpitanul plecase, iar corabia era aproape… mă pregăteam să mă întorc și să fug să trezesc echipajul, când am auzit un geamăt dinspre pat. Era viu. Se mișca și am încercat să-l ridic, dar a clătinat din cap.

— Cine a făcut asta, domnule Lockhart? l-am întrebat eu. A spus ceva ce nu am reușit să prind, apoi a continuat cu două

cuvinte care mi-au înghețat sângele. A zis: „Ah Ling”. „Corabia neagră e a lui. Căpitanul… Nu a mai putut să spună nimic atunci. Mintea mi-o luase razna. Ah Ling… dacă era nava lui, atunci eram pierduți. Ah Ling era cel mai mare criminal, cel mai sângeros sălbatic din Marea Chinei de Sud. Îi auzisem numele de nenumărate ori și niciodată nu era rostit fără a da fiori. Apoi domnul Lockhart a vorbit din nou: „Găsește-mi fata, Bedwell. Fiica mea, Sally. Spune-i ce s-a întâmplat”… Îmi pare rău, domnișoară Lockhart, a mai spus ceva apoi, dar vorbele-i erau neclare sau nu l-am auzit bine… Nu știu. Dar a terminat cu: „Spune-i să păstreze praful de pușcă uscat”. Asta-i tot ce-mi amintesc clar. A spus asta, apoi a murit.

Fața lui Sally era udă de lacrimi. Cuvintele astea – păstrează praful de pușcă uscat – erau ceea ce-i spunea întotdeauna înainte de a pleca; și acum o părăsise pentru totdeauna.

— E-n regulă, spuse ea. Ascult. Trebuie să-mi spui tot. Dacă plâng, nu mă lua în seamă. Continuă.

— Am înțeles că i-a dictat o scrisoare servitorului, dar nu cred că a ajuns aici.

— Ba da, spuse Sally. Cu asta a început totul.

Bedwell își frecă sprânceana. Văzând că paharul marinarului era gol și că obosea repede, Frederick turnă ultima porție de coniac.

— Mulțumesc. Unde eram… Următorul lucru care s-a întâmplat a fost că s-a auzit un sunet ciudat, un răpăit de deasupra, ca niște picături mari de ploaie. Numai că nu ploua, erau picioare goale care alergau pe punte, iar în secunda următoare s-a auzit un țipăt puternic, sălbatic, venind de la bietul Harding, care era la cârmă. Apoi o izbitură de lemn… Am alergat spre punte și m-am ascuns în umbră. Nava se scufunda. Cinci sau șase diavoli chinezi spărgeau bărcile de salvare, și doi-trei membri ai echipajului nostru zăceau în propriul sânge pe punte. Nava se înclina atât de tare deja, încât am văzut unul dintre cadavre începând să se miște de parcă ar fi fost viu și alunecând încet în apa care se strecura pe punte, spre el. Și dacă o să trăiesc o sută de ani, tot n-o să uit cum arăta nava asta. O văd încă, mai bine decât văd camera asta; nu trebuie decât să închid ochii, și e în fața mea… Marea plină de lumină arzând în toate culorile curcubeului, ca niște artificii enorme, cu salve mici de strălucire acolo unde cădea câte ceva în apă și o linie tremurătoare de foc alb la marginea navei; corabia neagră un pic mai departe; și deasupra noastră stelele – și ele erau de toate culorile, roșii, galbene, albe-albăstrui; și morții pe punte, în sângele propriu, și pirații spărgând cu

iuțeală bărcile; și senzația de scufundare, de cădere înceată în marea baie de lumină… Sunt sclavul unui drog îngrozitor, domnișoară Lockhart! Am petrecut mai multe zile și nopți în visele astea ciudate decât vreau să-mi amintesc, dar nimic din ceea ce am văzut din cauza fumului nu a fost mai teribil sau mai ciudat decât acele câteva minute petrecute pe puntea *Laviniei* care se scufunda. Apoi am simțit cum o mână mă trage de mânecă. M-am întors, era Perak, servitorul, cu degetul la buze. „Vino cu mine, domnule Bedwell”, a șoptit el, iar eu l-am urmat asemenea unui copil neajutorat. Dumnezeu știe cum o făcuse, dar coborâse șalupa căpitanului, care se legăna în apă. Am urcat și am vâslit un pic mai departe. Ar fi trebuit să rămân? Ar fi trebuit să încerc să mă lupt cu pirații – cu mâinile goale cum eram, iar ei cu cuțite? Nu știu, domnișoară Lockhart, nu știu… Apoi pirații au plecat, au urcat în bărci și au dispărut. *Lavinia* era pe punctul de a se scufunda, și restul matelotilor, cei care nu fuseseră tăiați pe punte, se luptau să dezlege bărcile de salvare și au strigat plini de furie și înfricoșați când le-au văzut sparte. În minutul următor, brigantina s-a scufundat – teribil de repede – de parcă o mână uriașă ar fi împins-o în apă. S-a văzut un vârtej imens și s-au auzit strigătele marinarilor în timp ce cădeau în mare. Șalupa era o barcă mică – ar fi ținut șapte-opt oameni –, dar am fi putut salva câțiva. Am întors și am vâslit spre ei. Dar când ne aflam la câțiva metri depărtare, au venit rechinii. Bieții diavoli nu au avut nicio șansă. Erau o adunătură leneșă, dar nu erau răi; și au fost blestemați încă înainte de începerea călătoriei… În curând, am fost singuri. Marea era plină de bucăți din vas: așchii de vâsle, stinghii și altele. Am plutit printre toate astea, amorțiți, fără să simțim nimic. Știi, cred că am și adormit. Nu am idee cum a trecut noaptea aia; nici de ce am avut noroc ca a doua zi să fim luați de o barcă de pescuit malaysiană. Nu aveam nici mâncare, nici apă… nu am fi rezistat douăzeci și patru de ore. Ne-au lăsat pe țărm în satul lor și apoi am plecat spre Singapore. Iar acolo…

Se opri și se frecă la ochi, obosit. Dar îi ținu închiși și-i acoperi mâna. Frederick spuse încet:

— Opiu?

Bedwell dădu din cap că da.

— M-am dus la un local și m-am pierdut în fum. O săptămână-două… cine știe? L-am pierdut pe Perak. Am pierdut tot. Când mi-am revenit, am găsit o slujbă de marinar pe un vapor din Londra; și… știi restul. Dar acum înțelegi de ce s-a prăbușit vasul. Nu din cauza unui recif sau a unei furtuni;

nu din cauza asigurării. Iată cum văd eu lucrurile. S-a dus vorba că domnul Lockhart era la bord, căutând, punând întrebări. Cineva a dat ordin să fie zăpăcite încărcăturile în Singapore ca să fie ținută nava în port timp de o săptămână, timp în care Ah Ling și echipajul lui de tâlhari să ne vină în întâmpinare. Scufundarea vasului a fost numai o modalitate de a ascunde uciderea tatălui tău. O singură moarte ar fi părut suspectă, dar una într-un naufragiu, mai ales dacă nu există martori… ei bine, pare mai degrabă voia Domnului. Cele două zile cât am navigat din Singapore nu pot să le înțeleg. Dar am învățat un lucru în Orient: nimic nu se face fără un motiv; ceva i-a determinat să aștepte până pe treisprezece, noaptea, ar fi putut să ne atace oricând înainte de asta… Deși cred că am și ajuns dincolo de coridoarele de navigație. A organizat cineva toate astea. Cineva puternic și nemilos, cineva din apropierea Singaporelui. Bănuiala mea e că societatea secretă despre care v-am vorbit se află la originea ei. Au cele mai groaznice pedepse pentru dușmanii lor sau pentru cei care-i trădează. Dar ce ascund…

Se făcu liniște.

Sally se ridică și se duse spre foc, puse o lopată cu cărbuni pe jar și-i răscoli.

— Domnule Bedwell, e posibil – când iei opiu, vreau să spun, e posibil să-ți amintești lucruri pe care le-ai uitat?

— Mi s-a întâmplat de multe ori. Ca și cum le-aș fi trăit din nou. Dar nu am nevoie de opiu ca să-mi amintesc ce s-a întâmplat când s-a scufundat *Lavinia*… De ce întrebi?

— Oh, e ceva ce-am auzit. Dar mai e ceva – societățile astea secrete. Triade se numesc, nu?

— Așa este.

— Și spuneai că agenții firmei sunt membrii uneia?

— Se zvonea.

— Știi care dintre ele era?

— Știu. Acolo am auzit numele piratului Ah Ling. Se spunea că e șeful aceleiași societăți. Se numea societatea Fan Lin, domnișoară Lockhart… Cele Șapte Binecuvântări.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Fata și armele

În dimineața următoare, Sally merse să se plimbe și să se gândească la ceea ce-i spusese Matthew Bedwell. Era umed și rece, iar ceața din aer părea să slăbească zgomotul traficului. Merse încet spre Muzeul Britanic.

Deci tatăl ei fusese ucis…

Suspectase asta, desigur; povestea lui Bedwell nu făcuse decât să-i confirme temerile. Dar era și mai greu să descopere adevărul acum: pentru că, deși înțelesul expresiei „Cele Șapte Binecuvântări” era acum clar, de ce ar fi avut nevoie societatea aceasta să se implice în problemele unei firme de voiaj? Și care era secretul atât de prețios încât fuseseră necesare morțile câtorva oameni pentru a-l păstra? Domnul Higgs îl știuse. Oare și domnul Selby? Și cine era străinul acesta de la hotelul Warwick, a cărui scrisoare îl înspăimântase atât de mult?

Și apoi mai era mesajul tatălui său aflat pe moarte: „Păstrează praful de pușcă uscat”. Fii pregătită, asta însemna. Fii în gardă.

Ei bine, făcuse asta, și avea de gând să o facă în continuare, dar nu explica nimic. Ar fi vrut ca domnul Bedwell să-și amintească și celelalte lucruri pe care i le spusese tatăl ei – orice mic indiciu ar fi fost mai bun decât nimic. Poate și le amintea după ce-și revenea sub îngrijirea fratelui lui. Spera asta, din toată inima.

Ajunse la Muzeul Britanic și urcă treptele. Porumbeii se adunaseră în jurul coloanelor; trei fetițe, un pic mai mici decât ea, aflate în grija unei guvernante, urcau treptele, vorbind fericite. Ea, cu gândurile ei legate de moartea bruscă și arme, nu aparținea acelui loc calm și civilizat.

Se întoarse în Burton Street; voia să-l întrebe ceva pe Trembler.

Îl găsi în magazin, aranjând niște rame de portrete. Auzi râsul Rosei din bucătărie, și Trembler îi spuse că a venit reverendul Nicholas Bedwell.

— Știam eu că l-am mai văzut o dată, spuse el. Acum doi sau trei ani în Sleeper’s Gymnasium, când regulile marchizei de Queensburry au intrat în vigoare. A făcut un rămășag cu Bonny Jack Foggon, unul dintre luptătorii experimentați. S-au bătut cincisprezece runde, el cu mănuși, și Foggon fără, și el a câștigat, deși a primit lovituri zdravene.

— Celălalt avea pumnii goi?

— Da, și asta a dus la înfrângerea lui. Vedeți, mănușile îți protejează și ție mâinile, nu doar fața celuilalt luptător și după cincisprezece runde lovea cu mult mai bine decât Foggon, în ciuda faptului că Bonny Jack își folosise pumnii ani de zile. Îmi amintesc lovitura care l-a dat gata – un superb croșeu de dreapta, și ăsta a fost sfârșitul și triumful regulilor Queensberry.; Desigur, domnul Bedwell nu era reverend pe-atunci. Vreți ceva, domnișoară?

— Da. Trembler, știi de unde pot să iau un pistol? O armă?

Trembler pufăi pe sub mustață – era surprins.

— Depinde ce tip, spuse el. Presupun că vreți unul ieftin.

— Da, am numai câteva lire. Și nu pot să mă duc eu la magazin – probabil că m-ar refuza. Poți cumpăra tu unul pentru mine?

— Știți să folosiți pistolul, nu-i așa?

— Da. Am avut unul, dar mi-a fost furat. Ți-am spus.

— Așa e. Păi, să văd ce pot să fac.

— Dacă preferi să nu o faci tu, pot să-l rog pe Frederick. Dar m-am gândit că poate cunoști pe cineva…

— Din mediul infracțional, vă referiți?

Ea dădu din cap că da.

— Păi, s-ar putea. Să vedem.

Se deschise ușa și intră Adelaide cu niște stereografii nou-imprimate. Expresia lui Trembler se schimbă și pe față îi apăru pe sub mustață un zâmbet larg, lăsând să se vadă dinții și locurile goale dintre ei.

— Iat-o pe domnița mea iubită, spuse el. Unde ai fost?

— Am fost cu domnul Garland, spuse ea, apoi o văzu pe Sally. Bună dimineața, domnișoară, șopti ea.

Sally zâmbi și ieși să li se alăture celorlalți.

Miercuri după-amiaza, două zile după ce străinul a coborât de pe vas, doamna Holland primi o vizită din partea domnului Selby. Era destul de neașteptat; nu știa care-i eticheta pentru o primire politicoasă a victimei unui șantaj, dar făcu tot ce putu.

— Intrați, domnule Selby, spuse ea. O ceașcă de ceai?

— Sunteți foarte drăguță, murmură domnul. Mulțumesc.

Făcură schimb de politețuri câteva minute, până când doamna Holland începu să-și piardă răbdarea.

— Ei acum, spuse ea. Să terminăm cu asta. Văd că de-abia așteptați să-mi dați niște vești bune.

— Sunteți o femeie isteață, doamnă Holland. Am început să vă admir în timpul scurt cât ne-am cunoscut. Mă aveți la mână cu ceva, nu pot să neg.

— Nu puteți, spuse doamna Holland.

— Nu aș face-o nici dacă aș putea. Dar sunt afaceri mai mari decât mine. Ați pus mâna pe o bucățică bună. Ce ați zice dacă s-ar putea să puneți mâna și pe restul?

— Eu, spuse ea, prefăcându-se uimită. Nu eu sunt partea implicată, domnule Selby. Eu sunt numai brokerul. Toate propunerile trebuie să i le transmit domnului meu.

— Desigur, spuse domnul Selby nerăbdător, domnul va trebui consultat dacă insistați. Nu înțeleg de ce nu-l lăsați baltă ca să faceți direct afacerea, dar e decizia dumneavoastră.

— Așa este, zise doamna. Păi, îmi spuneți despre ce e vorba?

— Nu direct, desigur. Drept cine mă luați? Trebuie să am niște garanții, la fel ca dumneavoastră.

— Ce vreți atunci?

— Protecție. Și șaptezeci și cinci la sută.

— Protecție o să aveți, șaptezeci și cinci la sută, nu. Patruzeci.

— Dă-o-ncolo de treabă! Patruzeci! Șaizeci măcar.

Stabiliră la cincizeci la sută fiecare, așa cum știuseră de la început amândoi că se va întâmpla; apoi domnul Selby începu să povestească. Vorbi un timp, iar când termină, doamna Holland rămase tăcută, uitându-se la șemineul gol.

— Ei bine? zise el.

— O, domnule Selby! Ești nemaipomenit. Pare că ai fost prins în ceva mai mare decât te așteptai.

— Nu, nu, spuse el neconvingător. Numai că m-am săturat un pic de asta. Piața nu mai e ce era.

— Și vrei să ieși cât ești încă în viață, nu?

— Nu, nu, mă gândeam numai că ar fi în avantajul nostru dacă ne-am uni forțele. Un fel de parteneriat.

Ea își lovi dinții cu furculița.

— Uite cum procedăm, spuse ea. Faceți ceva pentru mine, și suntem parteneri.

— Ce anume?

— Partenerul dumneavoastră, Lockhart, avea o fată. Trebuie să aibă cât, șaptesprezece, șaisprezece ani acum?

— Ce știți despre Lockhart? Mi se pare că știți cam multe despre toate.

Doamna Holland se ridică.

— Adio atunci, spuse ea. O să vă trimit următoarea notă de plată a domnului meu mâine-dimineață.

— Nu, nu! spuse el repede. Îmi cer iertare. Nu am vrut să vă jignesc. Îmi pare rău, doamnă Holland!

Transpirase, un fapt pe care femeia îl observă cu interes; pentru că era o zi rece. Prefăcându-se afectată, se așeză din nou.

— Ei bine, continuă ea, nu mă deranjează să vă spun că eu și familia Lockhart, tată și fiică, suntem prieteni vechi. O știu pe fata asta de ani buni. Numai că am pierdut legătura. Aflați unde locuiește acum și o să am grijă să nu ieșiți în pierdere.

— Dar cum să fac asta?

— E treaba dumneavoastră și e prețul pe care-l cer. Asta și cincizeci la sută.

Bărbatul se încruntă, mormăi, își răsuci mănușile și-și îndesă pălăria, dar era prins. Apoi îi trecu prin minte altceva.

— Uite, zise el. V-am spus multe, nu-i așa. Acum, ce-ar fi să faceți la fel? Cine e domnul ăsta al dumneavoastră, hm? Unde ați auzit toate lucrurile astea?

— E prea târziu să întrebați acum, spuse ea. Am făcut deja târgul și nu-mi amintesc ca asta să fi făcut parte din el.

Tot ce putea să facă domnul Selby era să ofteze. Cu sentimentul că a făcut ce nu trebuia, se ridică și plecă, lăsând-o pe doamna Holland zâmbindu-i așa cum crocodilul îi zâmbește unui copil.

Zece minute mai târziu, domnul Berry îi zise:

— Cine era domnul care tocmai a plecat, doamnă Holland?

— De ce? întrebă ea. Îl cunoști?

— Nu, doamnă. Numai că era urmărit. Un tip lat în umeri, blond se plimba pe lângă cimitir. A așteptat să plece domnul, apoi a scris ceva într-o carte și l-a urmărit fără să fie văzut.

Doamna Holland făcu ochii mari, apoi lăsă pleoapele să-i cadă din nou.

— Știi, domnule Berry, e un joc interesant, jocul ăsta în care suntem implicați noi. Nu aș pierde asta pentru nimic în lume.

Nu-i luă mult lui Trembler să-i găsească o armă lui Sally. A doua zi, în timp ce Adelaide o ajuta pe Rosa la cusut, o chemă pe Sally în magazin și-i împinse un pachet maroniu peste tejghea.

— M-a costat patru lire, spuse el. Și are și praf de pușcă, și gloanțe în el.

— Praf și gloanțe? spuse Sally, demoralizată. Speram că va fi ceva mai nou…

Îi dădu banii lui Trembler și deschise pachetul. Pistolul nu era mai mare de cincisprezece centimetri, cu un butoiaș scurt și îndesat și un cocoș mare, curbat.. Mânerul era din lemn de stejar și i se potrivea perfect în mână; și părea destul de bine echilibrat, iar numele fabricantului – Stocker din Yeovil – era

un nume pe care-l cunoștea; ștampila guvernamentală se afla sub butoiaș așa cum trebuia; dar partea de sus a butoiașului, acolo unde exploda capsa detonantă, era foarte ciupită și învechită. Un pachet cu praf de pușcă, o punguță plină cu gloanțe și o cutie cu capse detonante completau arsenalul.

— Nu e bun? întrebă Trembler. Devin foarte nervos când sunt în preajma armelor.

— Mulțumesc, Trembler, spuse ea. Va trebui să-l încerc de câteva ori, dar e mai bun decât nimic.

Trase cocoșul, testând puterea arcului și se uită pe țeava de metal unde scânteia capsei detonante era trimisă către praful de pușcă. Avea nevoie să fie curățat bine și nu fusese folosit de mult. „Butoiașul ăsta, se gândi ea, arată extrem de fragil."

— Mai degrabă dumneavoastră decât eu. Plec să fac curat în studio; avem o ședință foto în dimineața asta.

Studioul era o cameră cu draperii de catifea, în fața cărora erau așezați subiecții într-un fotoliu neconfortabil din păr de cal sau braț la braț, într-o poziție rigidă, lângă o aspidistra. În această dimineață, o tânără dorea o fotografie pe care să o trimită logodnicului care făcea negoț cu lemn baltic și care venea numai de două ori pe an acasă. Rosa aflase toate acestea, și chiar mai mult; trăgea oamenii de limbă cu orele.

Clienta sosi (cu mama ei drept însoțitoare) la unsprezece. Sally le conduse în studio, unde Frederick așeza aparatul cel mare, apoi luă un pic din uleiul lui și se duse în bucătărie să curețe arma. Adelaide i se alătură lui Trembler în magazin și o lăsă singură, dar Sally nici nu observă. Mirosul de ulei, atingerea metalului, senzația de îndepărtare încetul cu încetul a obstrucțiunilor mașinăriei, toate acestea îi dădeau un sentiment de calm și fericire impersonală. În cele din urmă, fu gata și-l așeză jos ca să se șteargă pe mâini.

Trebuia să-l testeze. Trase aer în piept și-i dădu drumul încet, îi era teamă de acel butoiaș fragil. Mecanismul era în regulă; trăgaciul se mișca lin; cocoșul aluneca precis, la locul potrivit; nimic nu era îndoit sau răsucit, nu era nimic spart. Dar, dacă butoiașul nu putea să facă față exploziei, își pierdea brațul drept.

Îndesă o parte din praful negru, zgrunțuros de pușcă în butoiaș, apoi rupse o bucată mică de material din rochia pe care o stricase Rosa și o înfășură în jurul unuia dintre gloanțele de plumb ca să fie sigură că se potrivește; apoi glonțul i se alătură prafului în butoiaș și-l urmă o bucată de tampon. Îndesă bine și apoi luă o capsă detonantă din cutie – un cilindru mic de aramă, cu un capăt închis, ce conținea

fulminat, un compus chimic care exploda când era lovit de cocoș.

Trase cocoșul până când acesta făcu clic de două ori, potrivi capsa, apoi, cu mare grijă, ținu cocoșul în timp ce trase ușor trăgaciul. Lăsă cocoșul în jos până la jumătate, la poziția în care era pusă siguranța.

Trembler și Adelaide trebăluiau în magazin, Frederick era în studio, Rosa plecase la teatru; nu era nimeni care să o privească sau să o distragă. Ieși în curte. Era acolo un șopron de lemn cu o ușă care se decojea și care putea să-i servească drept țintă. După ce verifică să nu fie nimic în șopron în afară de ghivece sparte și saci goi, Sally măsură zece pași de la acesta și se întoarse.

Nu bătea vântul în curte, iar ea era îmbrăcată subțire; în minte insistau să i se îngrămădească imagini cu un braț sfâșiat, sânge țâșnind din carnea răvășită și oase despicate; dar mâna cu care ridică pistolul era perfect nemișcată. Nu avea de ce să fie nemulțumită.

Trase cocoșul cu un clic în plus pentru a ridica siguranța și ținti centrul ușii.

Arma îi sări în mână, dar se așteptase și permise asta. Pocni puternică și mirosul prafului de pușcă erau diferite față de cele cunoscute de ea, dar destul de apropiate ca să-i încânte simțurile și în aceeași fracțiune de secundă băgă de seamă că butoiașul ținuse și că totul în curte era la fel ca înainte de împușcătură.

Inclusiv ușa șopronului. Nu era nicio gaură de glonț. Uimită, Sally examină pistolul, dar era gol. Uitase să pună glonț în el? Nu, își amintea bucata de material din rochia albastră. Atunci, ce se întâmplase? Unde se dusese glonțul? Ușa era destul de mare – putea să bage un glonț într-o carte de vizită de la distanța asta.

Apoi văzu gaura. Era la o jumătate de metru de ușă și treizeci de centimetri de pământ; țintise la înălțimea ei. Era fericită că tatăl ei nu văzuse asta. Dar sigur nu lăsase reculul să-i distrugă ținta? Respinse imediat ideea. Trăsese de sute de ori; știa să tragă cu pistolul.

„Trebuie să fie din cauza pistolului”, concluziona ea. Un butoiaș scurt, lat și fără șanț nu avea țintă bună. Oftă. Măcar acum avea ceva care făcea zgomot și scotea fum de praf de pușcă; și putea servi să înspăimânte pe oricine ar fi atacat-o; dar nu putea să tragă decât o dată.

Ușa de la bucătărie se deschise, și Frederick alergă afară.

— Ce naiba? începu el.

— E-n regulă, spuse ea. Nu e nimic spart. Ai auzit zgomotul din casă?

— Da, așa aș spune. Clientul meu a sărit de pe scaun și aproape și din poză. Ce faci?

— Îmi testez pistolul. Îmi pare rău.

— În mijlocul Londrei? Ești o sălbatică, Lockhart! Nu știu ce efect o să aibă asupra doamnei Holland, dar, în numele lui Dumnezeu, pe mine mă înspăimânți. Era ducele de Wellington, spuse el mai blând, vorbea despre soldații lui. Ești bine?

Se apropie de ea și-i puse o mână pe umăr. Sally tremura toată acum, îi era frig și era furioasă pe ea însăși.

— Uită-te la tine. Tremuri ca o frunză. Cum să tragi drept dacă tremuri așa? Intră să te încălzești.

— Nu tremur când trebuie să trag, murmură ea, incapabilă să-și regăsească vocea.

Se lăsă condusă în casă ca o invalidă. „Cum poate să fie atât de prost? Cum poate să fie atât de orb? se gândi ea și, în același timp, cum pot să fiu eu atât de slabă?”

Nu zise nimic și se așeză să curețe pistolul.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Capul turcului

Doamna Holland, conform înțelegerii sale cu domnul Selby, trimise pe unul dintre tinerii ei să aibă grijă de el. Acesta stătea în birou scobindu-se în unghii și fluierând și mergea de colo-colo cu domnul Selby, enervându-i pe toți cei pe care-i întâlnea cu insistențele lui de a-i căuta de arme ascunse. Jim era extrem de amuzat și-l punea pe tânăr să-l percheziționeze de fiecare dată când intra în birou – ceea ce făcea cât putea de des, până când domnul Selby își pierdu cumpătul și-i ordonă să plece.

Dar să-l pună pe foc pe domnul Selby era numai una dintre preocupările lui Jim. Acesta petrecu destul timp în Wapping în zilele următoare. Făcu bunăoară cunoștință cu paznicul de noapte de pe debarcaderul de lângă Aberdeen Wharf, care-i dădu informații despre doamna Holland în schimbul exemplarelor foarte uzate din *Povești tulburătoare pentru tinerii englezi.* Informațiile nu erau foarte interesante, dar reprezentau ceva și așa erau și frânturile adunate de la vagabonzi – fete și băieți care-și câștigau existenta adunând bucăți de cărbune și alte nimicuri din noroi la reflux. Uneori, își întorceau atenția și spre bărci nepăzite, dar rar se aventurau foarte departe. Știau însă de doamna Holland și-i urmăreau mișcările cu mare atenție; de exemplu, în ziua în care Sally își încercă arma cea nouă, îi spuseră lui Jim că doamna Holland și domnul Berry plecaseră de dimineață îndreptându-se spre vest, îmbrăcați bine; și că nu se întorseseră încă.

Originile acelei expediții se aflau în bucățile de hârtie pe care doamna Holland le primise după ce se abătuseră în mâinile lui Ernie Blackett. La început, crezuse că Sally a scris mesajul în mod special ca să o inducă în eroare, dar, cu cât se uita mai mult la cuvinte, cu atât mai mult părea să fie un sens în ele; dar nu reușea cu niciun chip să afle care era acesta.

În cele din urmă, își pierdu răbdarea.

— Haide, domnule Berry, zise ea. Mergem în Swaleness.

— De ce, doamnă?

— Să căutăm o avere.

— Unde e?

— La naiba, aș vrea să știu.

— Atunci de ce ne ducem acolo?

— Știi ce, Jonathan Berry, spuse ea înflăcărată, ești un prost. Henry Hopkins nu era de încredere, dar nu era prost. Nu pot să-i suport pe proști.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse domnul Berry, fiindu-i rușine de el însuși fără a ști de ce.

Planul doamnei Holland era să viziteze casa Foreland și s-o interogheze pe femeia de serviciu bețivă, dacă mai era acolo, în speranța că ea știa ceva, dar, după ce merseră prin noroi și-n bătaia vântului, găsiră casa goală și încuiată. Doamna Holland înjură încontinuu timp de zece minute, fără a se repeta, apoi căzu într-o liniște morocănoasă când se întoarseră în oraș.

La jumătatea distanței, se opri brusc.

— Hei, care-i numele barului de lângă port?

— Bar, doamnă? Nu-mi amintesc să fi văzut vreunul, spuse domnul Berry curtenitor.

— Nu, sigur că nu-ți amintești, bețivan cu creier de porc. Dar dacă este Capul Turcului, așa cum cred eu că este…

Vorbi pentru prima dată în acea zi fără venin, iar domnul Berry simți cum se-nveselește. Doamna Holland cercetă bucata de hârtie din nou.

— Hai, spuse ea. Știi, domnule Berry, cred că l-am găsit…

Grăbi pasul și îndesă hârtia în geantă. Domnul Berry o urmă credincios.

— Dacă-ți cer să bei o halbă de bere, să faci bine s-o bei, spuse ea mult mai târziu. N-o să stai ca la o nenorocită de întâlnire despre abstinență, bând limonada, un bărbat mare cum ești tu, ar atrage o atenție nedorită. O să faci cum îți spun.

Se aflau în fața cârciumii. Era întuneric, doamna Holland insistase să aștepte până la apus; petrecuse restul după-amiezii plimbându-se prin port, unde bărcile de pescari se ridicau încet odată cu apa care curgea în golfuleț. Domnul Berry privise uimit cum vorbea cu un pescar bătrân despre lucruri lipsite de importanță: lumini, flux și altele asemenea. Era o minunăție, nu încăpea îndoială. Dar el nu avea să bea berea fără a se împotrivi.

— Am principiile mele, spuse el încăpățânat. Am făcut legământul, și e de-ajuns pentru mine. Nu beau nicio bere.

Doamna Holland îi reaminti într-un limbaj colorat că era hoț, bătăuș și criminal și că nu trebuia decât să bată din palme și-l dădea în primire, iar ceea ce știa ea l-ar fi dus la spânzurătoare într-o lună, dar el rămase neclintit. În cele din urmă, fu nevoită să cedeze.

— Bine, spuse ea cu amărăciune, limonada atunci, și sper că viermele pe care-l numești conștiință e satisfăcut. Intră și să nu scoți un cuvânt.

Cu fericirea calmă a celui care are dreptate, domnul Berry o

urmă în bar.

— Adu-mi un gin, dragule, îi spuse ea proprietarului, și un pahar cu limonadă pentru fiul meu, are un stomac delicat.

Proprietarul aduse băuturile și, în timp ce domnul Berry își sorbea limonada, doamna Holland se angajă într-o conversație. Avea o situație bună aici, cum era așezat cu fața spre mare. Era un bar vechi? Cu o pivniță veche, fără îndoială? Da, văzuse ferestruica de lângă trepte când intrase, la parter, și făcuse pariu cu fiul ei că poți vedea marea de acolo. Avea dreptate? Numai când venea apa? Ce drăguț! Ce păcat că acum era întuneric – nu-i putea dovedi. Un pahar pentru proprietar? Haide, era o noapte rece. Da, păcat că era întuneric acum, pentru că n-ar fi stat mult. I-ar fi plăcut să câștige pariul. Putea? Cum așa? În golf era o baliză – se putea vedea la reflux – și erau lumini peste tot în golf? Uite, Alfred! (domnului Berry, care stătea ca amețit). O să-ți fie de-ajuns?

Lovit, bărbatul dădu cu putere din cap că da și-și frecă glezna.

— Da, mamă, spuse el.

Proprietarul îi făcu doamnei Holland cu ochiul, ridică trapa de la tejghea și-i conduse.

— Pe trepte în jos, spuse el. Aruncați o privire pe fereastră și o să vedeți.

Ușa de la pivniță era într-un pasaj mic, în spatele barului, iar treptele erau în întuneric. Doamna Holland aprinse un chibrit și se uită în jur.

— Închide ușa! șuieră ea spre domnul Berry.

El împinse ușa și înaintă cu greu după femeie.

— Ai grijă, spuse ea.

Stinse chibritul și rămaseră pe trepte, în întuneric.

— Ce căutăm? șopti el.

— Un loc întunecat, șopti ea. Asta e pivnița. Sub o frânghie înnodată – ăsta e Capul Turcului.

— Cum?

— Capul Turcului e un fel de nod. Nu știai? Nu, sigur că nu. Trei lumini roșii… e o baliză acolo, în golf, care licărește de trei ori… când luna luminează apa… când se revarsă apa. Înțelegi? Toate se potrivesc. Acum, tot ce trebuie să facem e să căutăm lumina…

— Aceea, doamnă Holland?

Arăta spre un pătrat mic ce strălucea slab, în întuneric.

— Unde? întrebă ea. Nu văd nimic. Dă-te din drum!

Domnul Berry se mișcă un pas, iar ea îi luă locul, uitându-se pe fereastra mică.

— Asta e, zise ea. Asta e! Repede acum. Trei lumini roșii strălucesc clar pe loc…

Se întoarse. În mod ciudat, unul dintre ochiurile de geam acționa ca o lentilă, concentrând licăririle din depărtare pe acel loc din zidul de piatră, un loc unde piatra se desprindea după cum descoperi când săpă repede cu unghiile în mortarul moale.

Scoase piatra. Era numai de dimensiunea unei cărămizi, i-o dădu domnului Berry și căută în interior.

— E o cutie aici, zise ea, cu vocea tremurândă. Aprinde un chibrit, repede. *Repede!*

Domnul Berry puse piatra jos și făcu ce i se ceruse, iar femeia trase o cutie de alamă din perete.

— Ține-o nemișcată, la naiba! spuse ea, dar își înjura propriile mâini.

Pipăi capacul, încercând să desfacă încuietoarea, apoi se stinse chibritul.

— Aprinde altul, mârâi ea. Nenorocitul ăla de proprietar o să vină în curând.

Lumina străluci din nou între degetele lui. Îl ținu aproape în timp ce femeia răsuci cârligul încolo și-ncoace până când în cele din urmă îl desprinse.

Cutia era goală.

— Nu mai e, zise ea.

Vocea îi era calmă și șocată.

— Nu mai e, doamnă Holland?

— Rubinul, broască-țestoasă proastă ce ești! Era aici, în cutia asta, și l-a luat cineva.

Împinse cu amărăciune cutia înapoi în gaură, după ce verifică dacă mai e ceva acolo, și puse piatra la loc exact când se deschise ușa, și lumina lumânării se răspândi pe trepte.

— E-n regulă, se auzi vocea proprietarului.

— Da, mulțumesc, dragule. Am văzut lumina și a văzut-o și fiul meu. Nu-i așa, Alfred?

— Da, mamă, am văzut-o.

— Mulțumim mult, domnule, spuse doamna Holland, când ieșiră din pivniță. Nu le-ai mai arătat și altora de curând cum e aici, nu?

— Nu, de când maiorul Marchbanks a coborât aici, acum o lună sau două. A zis că vrea să se uite la fundația în stil Tudor. Un om de treabă. S-a sinucis săptămâna trecută.

— Măi să fie, spuse ea. Nimeni altcineva?

— Fata mea poate a mai lăsat pe cineva acolo, numai că nu-i aici. De ce?

— Fără motiv, spuse doamna Holland. E un loc neobișnuit,

de asta.

— Așa este. Atunci, asta-i tot?

Doamna Holland trebui să se mulțumească doar cu asta. Dar îi spuse domnului Berry cât așteptau trenul:

— O singură persoană știa unde este Rubinul, și asta-i fata. Hopkins e mort, iar Ernie Blackett nu se pune… Fata e. O să fie a mea, domnule Berry. O să fie a mea și o s-o distrug, așa o să fac. Acum sunt furioasă, o să-i iau viața, o să vezi dacă n-o s-o fac.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Protejând proprietatea

Vineri 8 noiembrie, domnul Selby făcu o excursie pe râu. Ținea de slujba lui să inspecteze, ocazional, vasele din docuri, să verifice mărfurile din depozit și să emită certificate pentru încărcături. Fusese odată un bun agent de voiaj. Era vioi și viguros și un bun evaluator al bunurilor din piețele londoneze și străine. Avea ochi bun în ceea ce privește navele și puțini reușiseră să obțină înțelegeri mai bune.

Așa că, atunci când avu șansa de a inspecta brigantina care urma s-o înlocuiască pe *Lavinia,* domnul Selby profită de ea imediat cu un sentiment de ușurare. Iată o slujbă care nu implica lucruri neplăcute, care nu-l va amesteca în ceva dubios sau chinezesc. Așa că vineri după-amiază călători spre terminalul Blackwall al căii ferate, mai gros îmbrăcat pentru că era frig și cu o sticluță de coniac într-un buzunar interior, care să-i curețe judecata.

Merse cu el domnul Berry. Gardianul dinainte avusese o aventură nefericită care-l implicase pe un polițist, un bar, un ceas furat și, în absența unuia mai bun, doamna Holland îl trimisese pe domnul Berry în Cheapside.

— Unde mergem, domnule Selby? întrebă el, în timp ce coborau din tren.

— Pe râu, spuse domnul Selby scurt.

— Ah!

Merseră pe jos până la debarcaderul Brunswick, unde domnul Selby dăduse ordine să fie pregătită o barcă ce urma să-i ducă la centrul de navigație de lângă Bow Creek, unde era brigantina. Nu era decât o luntre pe debarcader, care se legăna la capătul treptelor, iar un personaj îmbrăcat cu o haină verde zdrențuită și o pălărie mare ținea vâslele. Când sosiră, bărbatul părăsi luntrea și-l ajută pe domnul Selby să coboare, apoi se întoarse spre domnul Berry.

— Îmi pare rău, domnule, barca nu ține decât două persoane.

— Dar trebuie să stau cu el, spuse domnul Berry. Trebuie să merg, așa mi s-a spus.

— Îmi pare rău, domnule, nu e loc.

— Ce se întâmplă? strigă domnul Selby. Mișcă-te, sunt un om ocupat.

— Spune că e loc numai pentru două persoane, domnule Selby, zise Jonathan Berry.

— Păi, ia vâslele și vâslește tu, spuse domnul Selby. Dar nu mai sta degeaba!

— Îmi pare foarte rău, domnule, spuse vâslașul. Regula companiei e să nu dea o barcă la apă dacă nu e și angajatul la bord. Nu pot face nimic, domnule.

Domnul Selby mârâi nerăbdător:

— Of, foarte bine. Stai aici, să nu te miști de pe debarcader!

— Bine, domnule Selby, zise bodyguardul lui.

Se așeză pe un bolard, aprinse o pipă mică și privi liniștit cum domnul Selby era purtat pe râul tulbure.

Și abia când veniră să închidă docul, la ora șase, iar el se afla acolo încă, își dădu seama că era ceva în neregulă.

— Mare prost mai ești, spuse doamna Holland, apoi îl tratã cu o analiză a caracterului său, o listă a înaintașilor lui și un pronostic al viitorului.

— Dar mi-a spus el însuși să-l aștept, protestă domnul Berry.

— Nu-ți dai seama ce s-a întâmplat, nu-i așa? Nu-ți dai deloc seama ce-ai făcut, matahală ce ești?

— Numai pentru că nu-mi spuneți, murmură bărbatul, dar nu îndrăzni a o rosti cu voce tare.

Doamna Holland devenise deja atât de obsedată de Rubin încât nu mai vedea nimic altceva. Domnul Selby prezentase un interes temporar, fiind o vreme promițător, dar nu avea nimic din fascinația puternică a celuilalt. Îi alungă pe cei câțiva locatari pe care îi avea ca să păstreze casa liberă și atârnă un panou cu „NU MAI AVEM LOCURI LIBERE” pe ușa principală; trimise spioni prin întreaga Londră ca să le caute pe Sally și Adelaide și, pentru orice eventualitate, un fotograf blond; îl aduse pe domnul Berry într-o stare de agitație profundă în care orice cuvânt al ei îl făcea să sară în picioare, tresărea la cea mai mică mișcare a ei și apariția ei bruscă într-o cameră îl făcea să tresară ca un școlar vinovat. Doamna Holland se plimba prin casă mormăind și înjurând, colinda prin teritoriul ei, din Wapping Old Stairs până la Shadwell Basin, de la Hangman’s Wharf până la Blackwall Railway, punând ochii pe orice tânără pe care o întâlnea; nu dormea, stătea trează în bucătărie, făcând ceai ca smoala și ațipind din când în când. Domnul Berry mergea pe vârfuri și vorbea foarte politicos.

În ceea ce o privește pe Sally, ea se simțea pierdută.

Cumpărase o armă, dar nu-și cunoștea dușmanul; aflase de moartea tatălui ei, dar nu înțelegea motivul.

Iar zilele treceau… Simțea că a început ceva când făcuse prima vizită în Cheapside, care era acum scăpat de sub control.

Lucrurile se desfășurau în mod obscur în jurul ei, ca niște mașini mari, periculoase într-o fabrică întunecată, iar ea mergea orbește printre ele…

Știa că putea afla mai multe, dar cu prețul unei noi călătorii în Coșmar. Și nu putea face asta, nu încă.

Era atât de ironic! Pentru că, pentru prima dată în viață, avea prieteni și o casă, și un scop. Cu fiecare zi care trecea, se simțea tot mai sigură de cunoștințele ei legate de afacere și mult mai plină de idei pentru dezvoltarea ei. Din nefericire, majoritatea dintre ele necesitau bani și nu aveau capitalul necesar. Nu putea să folosească banii proprii, pentru că-i putea obține numai cu ajutorul domnului Temple; iar dacă se ducea la el, își pierdea imediat independența.

Era mai ușor să se gândească la Frederick. Un astfel de amestec de neseriozitate leneșă și furie intensă, de nepăsare boemă și perfecționism dedicat! Frederick era un subiect care ar fi putut fascina un psiholog. Sally se gândi: trebuie să-l rog să mă învețe arta fotografiei. Dar mai târziu, nu încă, nu înainte de a mă elibera de misterul ăsta.

Făcu un efort și-și întoarse mintea spre întuneric: spre doamna Holland. Deci tânăra și femeia în vârstă aveau gândurile ocupate una cu cealaltă; iar când se întâmplă asta cu oamenii, mai devreme sau mai târziu se întâlnesc.

Sâmbătă dimineața devreme, un bărbat și un băiat aflați pe un șlep încărcat cu bălegar de cal observară un cadavru în apa din acea parte a râului cunoscută sub numele de Erith Reach. Cu ajutorul unui cârlig de pe barcă, îl luară la bord și-l așezară ceremonios pe grămada lor plutitoare de bălegar. Era primul cadavru pe care-l găsea băiatul, și era foarte mândru de asta. Voia să-l păstreze o vreme și să-l expună ca să fie admirat de cei care treceau; dar tatăl lui acostă la Purfleet și dădu cadavrul magistraților locali. Bălegarul ajunse la fermele din Essex.

Jim obișnuia să-și petreacă weekendul în strada Burton. Se îndrăgostise de Rosa, care-l rechiziționase imediat pentru Compania de Repertoriu Stereografia. Era Oliver Twist; era un băiat aflat pe o punte în flăcări; era Puck; era un prinț dintr-un turn, Frederick fiind un unchi rău neconvingător. Dar, indiferent cum era costumat sau cât de nobil era rolul, trăsăturile îi erau astfel formate că singura expresie pe care o putea prinde camera era aceea unui băiat pus pe șotii. Îl încercară la un moment dat pentru „Când ți-ai văzut ultima dată tatăl?” și arăta, spunea Frederick, de parcă îi convingea pe

parlamentari că le-ar putea procura știuci la mâna a doua, foarte ieftine.

— I-auziți, spuse el când veni la ei într-o zi de sâmbătă, bătrânul Selby a dispărut! Nu a mai apărut în dimineața asta. Pun pariu că a fost omorât. Pun pariu că bărbatul ăla din Warwick Hotel i-a tăiat gâtul.

— Nu te mișca, spuse Rosa cu gura plină de bolduri.

Studioul fusese transformat în Palestina cu ajutorul unei pături pictate și încerca să-l facă pe Jim să arate ca David pentru o serie biblică pe care Trembler spunea că ar putea să le-o vândă societăților misionare.

— Când te-ai spălat ultima dată pe genunchi?

— Pun pariu că nu s-a spălat niciodată pe genunchi nici el. Cine o să se uite la poza asta, oricum?

— Canibalii, spuse Sally.

— Păi, o să apară, nu-i așa? Nu prea pare să-ți pese de bătrânul Selby. Pun pariu că e mort.

— Foarte posibil, spuse Rosa. Acum, poți să nu mai sari, pentru numele lui Dumnezeu? Avem treabă…

Intră un client în magazin, și Sally merse să-l servească. Atunci când se întoarse, abia putea să se abțină să zâmbească.

— Ascultați, zise ea. Ascultați, e minunat! Era un bărbat de la Chainey, tipografia. Vor să tipărească multe dintre pozele noastre și să le vândă în toată Londra. Deja. Ce ziceți de asta?

— Perfect! spuse Frederick. Pe care dintre ele?

— Cât o să plătească? întrebă Rosa.

— I-am spus să se întoarcă luni. I-am spus că suntem prea ocupați ca să discutăm acum și că am avut oferte și de la alte firme pe care trebuie să le cântărim. Când se întorc…

— Nu se poate! zise Rosa. Dar nu-i adevărat!

— Păi, poate că nu. Dar vom avea. Anticipez puțin numai ca să cresc prețul. Frederick, când se întorc, trebuie să negociezi cu ei. O să-ți spun eu ce să zici.

— Sper că o s-o faci. Nu am nici cea mai vagă idee. A! Ai văzut asta? Am vrut să ți-o arăt mai devreme.

Desfăcu un exemplar din *The Times.*

— Dumnezeule, ai de gând să faci poze azi sau nu? întrebă Rosa supărată.

— Sigur că da, spuse el, dar s-ar putea să fie important. Ascultați: „Domnișoarei Sally Lockhart. Dacă domnișoara Sally Lockhart, fiica răposatului domn Matthew Lockhart, din Londra și Singapore, va întreba de domnul Reynolds de la Warwick Hotel, Cavendish Place, va afla ceva important în avantajul său”. Ce crezi de asta?

Jim fluieră.
— El e. El e tipul care l-a omorât pe Selby.
— E un vicleșug, zise Sally. Nu mă duc.
— Să mă duc eu și să pretind că sunt tu?
— Nu te duce, spuse Jim. O să-ți taie gâtul cum i-a făcut lui Selby.
— Ce știi tu despre Selby? întrebă Frederick. Ești obsedat, băiețel oribil ce ești!
— Pun pariu, spuse dintr-odată Jim. Pun pariu pe-o jumătate de coroană că e mort.
— S-a făcut. Sally, vin cu tine dacă vrei. Nu poate să facă nimic dacă sunt cu tine.
— Și dacă e domnul Temple? zise ea. Uiți că trebuie să mă ascund. E responsabil pentru mine din punct de vedere legal, așa că trebuie să se gândească la tot felul de modalități de a mă găsi.
— Dar poate să fie ceva care are legătură cu tatăl tău, spuse Rosa. Te-a numit Sally, și nu Veronica, în primul rând.
— E-adevărat. Of, nu știu ce să fac. Dar… Of, nu știu. Sunt prea multe de făcut aici. Hai să terminăm cu poza asta…

Duminică după-amiază, Adelaide și Trembler merseră la plimbare. Trecură pe lângă Muzeul Britanic, o luară pe Charing Cross Road și se uitară la Nelson de pe coloana lui, apoi se plimbară prin Mall și-i făcură o vizită Maiestății Sale Regina, numai că nu era acasă, pentru că normele regale nu se aplicau palatului Buckingham.
— Probabil e la Windsor, spuse Trembler. Îi e caracteristic. Hai mai bine să mergem să luăm niște castane.
Cumpărară deci niște castane și se plimbară prin parc, păstrară câteva să le dea și rațelor, care veneau și se luptau pentru ele ca niște mici nave de război. Adelaide nu visase niciodată la o după-amiază ca aceasta. Râse și glumi cu Trembler, de parcă ar fi uitat cum e să fii nefericit, iar el râse la rândul lui și o învăță să arunce cu piatra în apă, până când veni un gardian și le spuse să plece. Apoi, după ce se întoarse cu spatele, Trembler scoase limba, și cei doi izbucniră din nou în râs.
Atunci fură observați.
Un tânăr lucrător de la moara de pe strada principală din Wapping se plimba cu prietena lui, o cameristă din Fulham. Făcuse afaceri de o natură ușor infracțională (tutun extras dintr-un depozit) cu unul dintre locatarii doamnei Holland și-și aminti că doamna oferea o recompensă pentru vești referitoare

la locul unde se afla Adelaide. Era un tânăr cu simțuri ascuțite și o recunoscu imediat. Începu să-i urmărească.

— Hei! spuse fata. Ce faci?

— Poartă-te natural. Am motivele mele, zise tânărul.

— Știu genul tău de motive, spuse camerista. Nu merg în niciun tufiș cu tine. Spune!

— Rămas-bun, atunci, zise el și o lăsă uimită în drum.

Îi urmări prin parc și prin Trafalgar Square. Îi pierdu la capătul străzii St. Martin și apoi aproape că dădu nas în nas cu ei la Cecil Court, unde se uitau pe fereastra unui magazin de jucării. Merse după ei până la Muzeul Britanic; aproape că îi pierdu în Coptic Street; încerca să stea în spate, să nu fie văzut, pentru că era mai puțină lume aici, apoi îi văzu că dau colțul în Burton Street. Când ajunse acolo, dispăruseră, dar se închidea ușa de la magazinul unui fotograf.

— E ceva măcar, se gândi și plecă grăbit înapoi în Wapping.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Treptele Regelui Jacob

Bărbatul de la Chainey's, tipografia, veni luni, așa cum stabilise Sally. Frederick, care repetase de câteva ori, insista asupra unui procent de douăzeci la sută, care se ridică la douăzeci și cinci la sută după ce erau vândute zece mii de copii. Tipograful fu uimit de aceasta; se așteptase să plătească numai când cumpăra pozele. Dar Sally se gândise la asta și-i zisese lui Frederick să nu clintească. Tipograful decise să ia crimele faimoase, seria istorică, și scenele din Shakespeare. Fu de acord ca pozele să fie cunoscute drept Garland, și nu Chainey, să fie vândute la un preț de trei cenți și jumătate setul, și ca tipografia să suporte costul reclamelor.

Ușor uimit, tipograful plecă, dar nu înainte de a semna o înțelegere. Frederick se frecă la ochi, nevenindu-i să creadă ce făcuse.

— A fost foarte bine! spuse Sally. Am ascultat. Ai fost ferm și ai știut ce să spui. Am pornit! Suntem pe drum!

— Sunt foarte încordat, spuse Frederick. Sufletul meu e prea fin pentru turnirul ăsta comercial. De ce n-o faci tu?

— O voi face imediat ce voi avea vârsta potrivită pentru a fi luată-n serios.

— Eu te iau în serios.

Sally se uită la el. Erau singuri în magazin; ceilalți plecaseră cu diferite treburi. El stătea pe tejghea, ea era cam la un metru distanță, cu mâinile pe rastelul de lemn pe care Trembler îl făcuse pentru stereografii. Și dintr-odată deveni foarte conștientă de toate astea. Se uită în jos.

— Ca femeie de afaceri? spuse ea, încercând să nu-și piardă vocea.

— Ca orice. Sally, eu…

Se deschise ușa și intră un client. Frederick sări de pe tejghea și-l servi, și Sally se duse în bucătărie. Inima îi bătea repede. Ceea ce simțea pentru Frederick era atât de confuz și de puternic încât nu putea să-i dea glas; de-abia dacă îndrăznea să se gândească la ceea ce voia el să-i spună. Poate că urma să afle într-un minut sau două.

Dar se auzi o ciocănitură în ușa de la bucătărie și intră Jim.

— Jim! spuse ea. Ce faci aici? Nu ești la lucru?

— Am venit să-mi iau câștigul, spuse el. Îți amintești că am făcut un pariu? Ei bine, am avut dreptate. Bătrânul Selby e mort.

— Ce!?

Frederick intră în acel moment și se opri imediat.

— Ce faci, aici, balaurule? spuse el.

— Am venit să vă dau vești. Îmi datorezi o jumătate de coroană, pentru început. Bătrânul Selby a dat ortu' popii. L-au pescuit din râu sâmbătă, și de dimineață a venit un polițai și s-a închis biroul. Are loc o investigație. Așa că-mi vreau banii.

Frederick îi aruncă o monedă și se așeză.

— Ce știu despre asta? întrebă el.

— A plecat vineri ca să se uite la o brigantină pe lângă Bow Creek. A luat o șalupă de pe debarcaderul Brunswick și nu s-a mai întors. Nici vâslașul. Tipul ăla mare trimis de doamna Holland a stat cu el până la debarcader, dar nu s-a urcat pe șalupă: e un martor care l-a văzut așteptând. Ce crezi de asta, hm?

— La naiba, spuse Frederick. Și crezi că a fost bărbatul de la Hotelul Warwick?

— Sigur că el a fost. E veridic.

— Și ai spus poliției?

— De ce? spuse Jim cu dispreț. Lasă-i să fluiere.

— Jim, e vorba despre o crimă.

— Selby era un ticălos, spuse Jim. El i-a trimis tatăl la moarte, îți amintești? Nu merită nimic mai bun. Asta nu e crimă, e justiție divină.

Amândoi se uitară la Sally. Fata simți că, dacă ar fi zis da, mergem la poliție, cei doi ar fi fost de acord. Dar simțea că, dacă o făceau, nu mai aflau adevărul.

— Nu, spuse ea. Nu încă.

— E periculos, zise Frederick.

— Pentru mine, nu pentru tine.

— De-asta îmi fac griji, replică el supărat.

— Nu înțelegi. Și nu pot să-ți explic. Oh, te rog, Frederick, lasă-mă să rezolv asta în felul meu!

Frederick ridică din umeri.

— Ce crezi, Jim?

— E nebună. Dar las-o în pace, în caz că se ia.

— Bine. Dar, Sally, îmi promiți că o să-mi spui ce vrei să faci și unde ești mereu? Dacă ești hotărâtă să te arunci în pericol, vreau să știu și eu.

— Bine, promit!

— Ei bine, măcar e ceva și asta. Jim, ce faci astăzi?

— Nu știu. Mă plimb și-i enervez pe oameni, cred.

— Vrei să vezi cum se aranjează camera și se fac fotografii?

— Da, te rog.

— Haide, atunci…

Merseră în studio și o lăsară singură pe Sally. Ea se întoarse spre ziar, intenționând să se uite la știrile financiare. Dar privirea îi fu atrasă de un titlu; începu să citească și într-un minut era în picioare, albă și tremurând.

ATAC MISTERIOS ASUPRA UNUI PREOT

FRAȚI DIN OXFORD IMPLICAȚI ÎNTR-O CRIMĂ MISTERIOASĂ

O serie extraordinară de evenimente a avut loc în Oxford sâmbătă, culminând cu moartea fratelui unui preot local.

Bărbatul ucis, domnul Matthew Bedwell, locuia cu fratele lui geamăn, reverendul Nicholas Bedwell, preot în St. John's, Summertown.

Evenimentele au început cu un atac neprovocat asupra reverendului Bedwell care-și vizita un enoriaș bătrân. Intrând pe aleea care ducea spre casa invalidului, preotul a fost atacat cu un pumnal de un bărbat bine făcut.

Deși rănit la brațe și la față, reverendul Bedwell a reușit să-și învingă atacatorul care a dispărut rapid. Domnul Bedwell a fost îngrijit de un medic, dar între timp, la parohie, a sosit un mesaj prin care i se cerea fratelui său să se întâlnească la râu, în portul Meadow din apropiere.

Astfel atras, domnul Matthew Bedwell a părăsit parohia la ora trei și nu a mai fost văzut în viață. Puțin după șapte seara, un luntraș i-a găsit trupul în râu. Îi fusese tăiat gâtul.

Victima era marinar și se întorsese de curând dintr-un voiaj către Indiile de Est. El și fratele lui erau gemeni identici și se crede că aceasta ar putea explica atacul recent asupra reverendului Bedwell; dar circumstanțele rămân obscure.

Sally lăsă ziarul jos și fugi să-l caute pe Frederick.

Îi scriseră imediat lui Nicholas Bedwell și petrecură restul zilei lucrând în liniște. Nimeni nu avea prea multe de spus, nici măcar Jim. Rosa pleca la teatru mai devreme ca de obicei.

Jim se făcuse atât de util încât îl rugară să stea la cină. Acesta plecă împreună cu Trembler și Adelaide la „Ducele de Cumberland”, barul de după colț, ca să cumpere niște bere pentru la masă. Sally gătea kedgeree[5], unul dintre cele două feluri de mâncare pe care știa să le gătească.

Frederick tocmai venise din laborator, iar Sally se pregătea să așeze masa când se deschise larg ușa de la bucătărie și intră Jim.

— Doamna Holland, spuse el fără suflare. A luat-o pe Adelaide. Se ascundea după colț… a furat-o și a sărit într-o trăsură… nu am putut să o oprim!

— Unde-i Trembler? întrebă Frederick, lăsând jos cuțitele și furculițele și întinzându-se după haină.

— L-a lăsat lat uriașul, spuse Jim. Era întuneric, tocmai dădeam colțul, lângă cârciumă, nu se vedea nimic! A ieșit brusc de pe alee și a înhățat-o, iar Trembler a dat drumul berii și a prins-o de celălalt braț, iar uriașul l-a pocnit și l-a lăsat lat… e acolo, încă, din câte știu… i-am văzut cum au împins-o într-o trăsură și au plecat în trombă.

— Sally, rămâi aici, spuse Frederick. Să nu ieși, să nu dai drumul la ușă și să nu lași pe nimeni să intre.

— Dar… strigă ea, prea târziu, pentru că el plecase, iar Jim se luase după el. Dar cum rămâne cu Trembler? întrebă ea în bucătăria goală.

Se uită la mâncarea aburindă, gata pentru a fi mâncată, și simți cum i se umplu ochii de lacrimi de frustrare. „De ce să rămân aici? se gândi ea furioasă. Nu e treaba mea?”

Se aruncă în scaunul mare și-și mușcă buza. Nu știa ce putea să facă mai departe; dar se auzi zgomot la ușă și-l văzu uimită pe Trembler, tremurând, alb la față și cu urme de sânge pe obraz. Sări de pe scaun, îl ajută să intre și-l așeză într-un fotoliu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. A venit Jim în fugă și a spus că doamna Holland a…

— Au luat-o, nenorociții! spuse el.

Acum își merita numele: tremura mai rău decât ea când tremura cel mai tare.

— Au înhățat-o, biata copilă, și au împins-o într-o nenorocită de trăsură, iar eu n-am putut să-i opresc… ticălosul ăla mare m-a lovit și am căzut… Am încercat, domnișoară, Dumnezeu mi-e martor că am încercat, dar era atât de mare…

— Fred și Jim au plecat după ei, spuse ea, luând o cârpă și tamponându-i fața. O s-o salveze, nu-ți face griji. Fred n-o să lase să i se întâmple nimic. O să fie aici teafără într-o oră…

— Of, domnișoară, sper că aveți dreptate. E vina mea. Nu trebuia s-o iau. E o ființă drăgălașă...

— Șșt, nu te învinovăți. Sigur că n-a fost vina ta. Nu a fost vina nimănui. Uite, masa e pregătită și nu are cine să mănânce în afară de noi. Vrei să mănânci?

— Nu știu dacă pot. Nu-mi mai e foame.

Nici lui Sally nu-i mai era, dar îl făcu să mănânce puțin și mâncă și ea. Niciunul nu vorbi până la sfârșitul mesei. Apoi, el împinse farfuria și spuse:

— Foarte gustos! Foarte drăguț!

Le luase numai cinci minute să mănânce.

— Ce-ți mai face obrazul? întrebă ea.

Lui Trembler i se închidea ochiul.

— Al naibii de inutil, asta sunt, murmură el, în timp ce Sally i-l tampona ușor cu o bucată umedă de cârpă. Nu pot să fac nimic cum trebuie.

— Nu fi absurd, locul ăsta s-ar duce de râpă dacă nu ai fi tu, și știi foarte bine asta. Deci nu te mai auto-compătimi.

Sally puse jos cârpa și avu brusc o idee. Trebuia să stea jos. Începuse să tremure.

— Ce e? întrebă bărbatul.

— Trembler, vrei să faci ceva pentru mine?

— Ce?

— Eu... Nu știa cum să-și aleagă cuvintele. Trembler, știi ce s-a întâmplat când am mers în localul cu opiu împreună cu Fred?

— Da, ne-ați spus. De ce? Doar nu intenționați să mergeți acolo din nou?

— Nu, nu e nevoie. Am opiu aici... Când m-a rugat domnul Bedwell să-i fac rost, eu... ei bine, am păstrat o parte. Știam că va trebui să mai trec prin asta. Am furat. Nu o să știu ce urmărește doamna Holland dacă nu o fac. Va trebui să reintru în Coșmar, înțelegi? M-am gândit să tot amân și speram că va renunța pur și simplu, dar nu a făcut-o. Și totul are un început și... vreau s-o fac acum. Vrei să stai cu mine?

— Ce? Vreți să fumați chestia aia aici?

— E singura modalitate prin care pot să aflu adevărul. Te rog, Trembler, vrei să stai aici și să ai grijă de mine?

El înghiți în sec.

— Sigur că da, domnișoară. Dar dacă iese rău? Ce să fac?

— Nu știu. Am încredere în tine, Trembler. Pur și simplu... ține-mă în brațe, poate.

— Bine, domnișoară. Așa o să fac.

Sally se ridică și-l sărută, apoi alergă la dulapul din colț.

Opiul era înfășurat într-o bucată de hârtie, în spatele cănii de bere de pe raftul de sus, iar fata fu nevoită să se urce pe un scaun ca să-l ia. Păstrase o bucățică de dimensiunea vârfului degetului mic și nu avea idee dacă era prea mult sau nu era deajuns, nici cum s-o fumeze, de vreme ce nu avea pipă…

Se așeză la masă și împinse farfuriile. Trembler trase un scaun și se așeză în fața ei, punând lampa în așa fel încât să lumineze bine pe mușama. Era aprins focul și era cald în bucătărie; dar, ca lucrurile să fie mai sigure, Sally încuie ușa, apoi despachetă opiul.

— Ultima dată, spuse ea, s-a întâmplat numai să respir fumul de la pipa altcuiva. Poate că nu e nevoie chiar să-l fumez… O să-i dau foc și o să respir fumul ca data trecută… Sau poate ar trebui să mă asigur. E tot ce am. Ce crezi?

Trembler clătină din cap.

— Nu știu, domnișoară, spuse el. Mama îmi dădea laudanum pentru măsea când eram mic. Dar asta-i tot ce știu. Se fumează ca tutunul, nu-i așa?

— Nu cred. Cei pe care i-am văzut la doamna Chang erau toți întinși pe pat, și un servitor le ținea pipa. Și le aprindea opiul. Poate că nu puteau să și-o țină singuri. Dacă l-aș pune pe-o farfurie…

Sally se ridică repede, aduse o farfurie de porțelan pe masă și scoase o cutie de chibrituri dintr-un sertar de deasupra șemineului.

— O să țin chibritul deasupra, spuse ea. Apoi, dacă adorm sau ceva, chibritul o să cadă în farfurie și nu o să se întâmple nimic. Luă o furculiță curată și înțepă bila mică de rășină, apoi o ținu deasupra farfuriei. Începem, spuse ea.

Aprinse un chibrit și-l ținu în dreptul opiului. Mâinile îi erau perfect nemișcate, observă ea. Flacăra se răsuci în jurul drogului, înnegrind suprafața; apoi începu să scoată fum și să spumege. Sally se aplecă înainte, trase adânc în piept și fu cuprinsă de amețeală. Clipi, clătină din cap și i se făcu rău, apoi se stinse chibritul.

Îi dădu drumul pe farfurie și se întinse după altul.

— Sunteți bine, domnișoară? întrebă Trembler.

— Poți să aprinzi tu chibritul și să-l ții sub opiu?

— Sigur! Sunteți sigură că vreți să faceți asta?

— Da. Trebuie. Aprinde în continuare chibrituri – fă să iasă fum.

Trembler aprinse un chibrit și-l ținu în dreptul opiului. Sally se aplecă în față, punând mâinile pe masă și dându-și părul pe spate ca să nu ia foc, apoi respiră adânc. Fumul era dulceag, se

gândi ea, și în același timp amărui; apoi începu Coșmarul.

Wapping, în zilele acelea, era ca o insulă. De o parte era râul, de cealaltă docurile și intrările lor. Astfel, pentru a intra în Wapping, trebuia să treci peste un pod, iar podurile în acea vreme nu erau structuri solide ca Podul Londrei, construite din piatră sau cărămidă, ci mai ușoare, făcute din fier și lemn. Și toate se mișcau: erau poduri basculante sau poduri hidraulice, și din timp în timp se dădeau la o parte sau se ridicau din fața navelor care intrau sau ieșeau din docuri. Existau șapte astfel de poduri: șapte intrări și șapte ieșiri. Era ușor să pui un om la fiecare. Erau destui care-i datorau doamnei Holland favoruri și chiar mai mulți cărora le era frică de ea.

Trăsura lui Frederick, cu Jim nerăbdător pe scări, traversa hurducăindu-se pe podul basculant spre Wapping Entrance, canalul care ducea în cel mai mare dintre cele două docuri din Londra. Nici Frederick, nici Jim nu-i observară pe cei doi bărbați de pe dreapta.

— Încotro? strigă vizitiul.

— Oprește aici, răspunse Frederick. O să mergem pe jos mai departe.

Îl plătiră pe vizitiu, iar acesta întoarse pe drumul pe care venise. Frederick ar fi vrut să aibă mai mulți bani la el ca să-i spună vizitiului să aștepte, dar nu avea decât atât cât să-și achite călătoria.

— Ce facem? întrebă Jim. Știu unde stă. Am spionat-o.

— Nu știu sigur, răspunse Frederick. Să mergem să vedem ce se întâmplă…

Grăbiră pasul pe strada principală din Wapping, printre depozitele înalte și întunecate, schelele care se înălțau deasupra lor și scripeții ce se balansau pe sus asemenea unui echipament pentru execuții multiple. După un minut-două, ajunseră la colțul cu Hangman’s Wharf, și aici Frederick întinse mâna și se opriră.

— Așteaptă, zise el. Se uită în jur și-l trase repede pe Jim de braț. Uite! șopti el. Exact la timp… acum sosesc… se dă jos din trăsură și Adelaide e cu ea…

— Ce facem? șopti Jim.

— Vino! Să o luăm și să fugim!

Frederick o luă înainte, iar Jim îl urmă. Erau numai vreo douăzeci de metri până la intrarea în Pensiunea Holland, iar Frederick alerga ușor. Doamna Holland scotocea încă după chei când Frederick o ajunse din urmă.

— Adelaide! strigă el, iar doamna Holland se întoarse într-o

clipă. Fugi! Du-te cu Jim!

Jim se repezi spre Adelaide și o prinse de mână. Încercă să o tragă, dar aceasta se împotrivea, paralizată.

— Haide! strigă el și o trase mai tare, iar în cele din urmă fata se mișcă. Alergară spre colțul străzii și dispărură, iar atunci Frederick observă de ce doamna Holland nu se mișcase și de ce îi zâmbea; pentru că exact în spatele ei, cu un băț scurt în mână, se afla uriașul, Jonathan Berry. Frederick se uită în jur, dar era prins. Nu exista cale de ieșire.

Colțul pe care îl dăduse Jim nu era calea pe care ar fi ales-o Adelaide; îi conduse într-o fundătură. Dar copila era amețită din cauza panicii și mersese în direcția în care o trăsese el.

Locul se numea Church Court. Era curbat, iar Jim nu văzu fundătura și oricum era aproape întuneric. Când ajunse în capăt, se împiedică de o grămadă de gunoaie, își trecu mâinile peste zidul întunecat din cărămidă și înjură.

— Unde suntem? întrebă el. Ce e dincolo de zidul ăsta?

— O biserică, șopti ea. Vine? Vine?

— Nu, e reținută. Hai să sărim nenorocitul ăsta de zid…

Jim se uită în jur, în întuneric. Zidul nu era înalt – cam un metru și jumătate, dar avea deasupra țepușe; le vedea în lumina slabă a ferestrelor de la biserică, acum că i se obișnuiseră ochii cu întunericul. Auzi un cântec și se întrebă dacă slujba ar fi o ascunzătoare bună.

Dar trebuia să treacă peste zid mai întâi. Într-un colț al lui se afla un butoi; îl aduse spre zid și-l ridică în picioare, apoi fu nevoit să meargă să o scuture pe Adelaide, care era ghemuită la pământ, șoptind.

— Hai, prostuțo, o îndemnă el. Urcă-te aici. Trebuie să sărim zidul…

— Nu pot, zise ea.

— Of, sus, pentru numele lui Dumnezeu. Sus!

O ridică în picioare pe butoi. Tremura ca un iepure speriat și Jim continuă mai blând:

— Dacă reușim să trecem de partea cealaltă, o să ne întoarcem în Burton Street. O să-l vezi din nou pe Trembler. Dar trebuie să încerci, da?

Jim se prinse de marginea de sus a zidului și se ridică. Zidul era gros, așa că avea destul loc unde să stea odată aflat sus, apoi se întoarse și se aplecă spre copilă.

— Strânge-ți fusta și ridic-o să nu se prindă, îi zise el, iar ea făcu, tremurând, ce i se spuse.

Apoi se întinse în sus și-i dădu mâinile lui Jim, iar băiatul o

trase pe zid. Era foarte ușoară.

În secunda următoare, erau în cimitir. Pietre întunecate de mormânt, buruieni, grilaje răsucite erau împrăștiate peste tot împrejur, iar corpul mare al bisericii se ridica în față. Se auzea orga; părea a răspândi căldură și prietenie, iar Jim era extrem de tentat să intre în biserică. Își făcură drum printre morminte și ajunseră în față, unde un felinar îl ajută să vadă cât erau de murdari.

— Lasă-ți fusta jos, zise el. Arăți ridicol.

Ea se supuse. Jim se uită în stânga și-n dreapta; strada era goală.

— Cred că e mai bine să nu ne întoarcem pe același drum, continuă el. Podul ăla e la numai un pas de casa ei. Putem să trecem prin altă parte printre docurile astea nenorocite?

— Lângă Tobacco Dock e un pod, șopti ea. Pe Old Gravel Lane.

— Să mergem, atunci. Arată-mi drumul! Rămâi în umbră, însă.

Adelaide îl conduse pe lângă partea din față a bisericii, apoi în dreapta, pe lângă un atelier părăsit. Maghernițele astea erau mai înguste decât strada principală și mărginite de case cu terasă, nu de debarcadere și depozite. Erau puțini oameni pe străzi; trecură pe lângă un bar, dar chiar și acesta era tăcut, deși în spatele ferestrelor se vedeau strălucind lumini.

Merseră repede mai departe, și speranțele lui Jim crescură. Erau nevoiți să meargă pe jos până-n Burton Street, dar nu conta, o oră și jumătate de mers nu făcea rău. Mersese destul de bine, luând în considerare situația.

Se opriră la colțul cu Old Gravel Lane, care era mai mare și mai bine luminată decât străduța de pe care ieșeau. Începea să plouă. Jim se uită înainte pe drum, cu mâna deasupra ochilor și văzu două-trei depozite la capătul străzii, apoi un pod.

— Ăsta e? întrebă el.

— Da, spuse ea. Acela e Tabacco Dock.

Dădură cu grijă colțul și porniră spre pod. Pe lângă ei trecu o căruță cu o prelată peste încărcătură, dar Jim nu apucă să strige și să ceară să fie luați și ei. Câțiva trecători se uitară ciudat la cei doi – fetița speriată, cu o mantie prea mare pentru ea, și băiatul fără haină sau pălărie în noaptea aceasta umedă –, dar majoritatea își vedeau de drum, cu capetele în pământ.

Aproape că ajunseseră la pod când fură observați.

Pe partea dreaptă a drumului era baraca unui paznic de noapte, iar în fața ei strălucea un foc într-un alămar, șuierând și scuipând picăturile de ploaie care cădeau din când în când,

ocolind pânza atârnată deasupra lui. Doi bărbați stăteau în baracă și, cu coada ochiului, Jim îi văzu ridicându-se când el și Adelaide se apropiară, iar el avu timp numai să se întrebe de ce făceau asta înainte ca unul dintre ei să spună:

— Haide, ea e! Ea e!

Simți cum Adelaide intră la apă lângă el: din nou paralizată. O luă de mână pe când cei doi bărbați ieșeau din baracă și începură să alerge pe drumul pe care veniseră. Nu existau locuri unde să cotească: pereții depozitelor se înălțau abrupte și întunecate pe ambele părți.

— Aleargă, pentru numele lui Dumnezeu! Aleargă, Adelaide! strigă el.

Văzu o deschizătură pe stânga și se aruncă în ea, trăgând-o și pe fată după el; apoi o întoarcere la stânga, apoi la dreapta, până când nu-i mai zăriră pe bărbați.

— Încotro? spuse el, gâfâind. Haide, repede… îi aud.

— Spre Shadwell, gâfâi ea. Oh, Jim, o să mă omoare… O să mor, Jim…

— Taci, nu vorbi prostii! Nu o să te omoare. N-o să te omoare nimeni. Ți-a zis asta numai ca să te sperie, vrăjitoarea aia bătrână. O vrea pe Sally, nu pe tine. Haide, cum ajungem în Shadwell?

Erau pe o străduță numită Pearl Street – nu mai lată decât o alee. Adelaide se uită în stânga și-n dreapta, neputând să se decidă.

— Uite-i, se auzi un strigăt din spatele lor, iar tropăiturile lor răsunară printre ziduri.

Cei doi fugiră din nou. Dar Adelaide obosise, iar Jim nu mai avea suflu; un alt colț, apoi altul, și altul, și pașii aceia grei tot îi urmăreau.

Disperat, Jim porni pe o străduță atât de strâmtă că abia se putea strecura, aruncând-o pe Adelaide în fața lui. Ea se împiedică. El căzu peste ea, își ținu respirația și stătu nemișcat.

Se mișca ceva prin pasajul din fața lor – un sunet ca de șobolan. Adelaide tresări și-și lipi fața de gâtul lui.

— Bună, prietene, se auzi o voce din întuneric.

Jim se uită în sus. Se aprinse un chibrit, și Jim rânji.

— Slavă Domnului, spuse el. Adelaide, e-n regulă! Ăsta-i prietenul meu, Paddy!

Adelaide nu mai avea suflare ca să vorbească și, copleșită de frică, abia se putea mișca. Se uită în sus și văzu fața unui băiat murdar, roșcat, cam de vârsta lui Jim, îmbrăcat aparent în pânză de sac. Nu putu să zică nimic și-și lăsă din nou capul pe piatra rece.

— Asta-i fata pe care-o vrea doamna Holland? întrebă el.

— Ai auzit de asta, nu-i așa? zise Jim. Trebuie să ieșim din Wapping. Dar sunt niște tipi pe poduri.

— Ați venit la cine trebuie, spuse băiatul. Eu știu toate pe-aici. Tot ce e de știut știu.

Paddy era conducătorul unei bande de tâlhari. Îl cunoscuse pe Jim când el și prietenii lui făcuseră greșeala de a da cu pietre în el și apoi s-au confruntat cu ploaia de bolovani drept răspuns și insultele proferate de el; ținta lui Jim era mai bună, iar vocabularul mult mai bogat decât înjurăturile cu care se lăudau ei, iar acesta le câștigă imediat respectul.

— Dar ce faci pe-aici? șopti Jim. Credeam că nu părăsești niciodată malul fluviului.

— Am planuri, prietene. Am pus ochii pe un colier din Old Basin. Norocul tău, hm? Știi să înoți?

— Nu. Știi să înoți, Adelaide?

Fata dădu din cap că nu. Era cu fața la zid încă. Pasajul în care se aflau era acoperit, așa că erau în afara bătăii ploii care cădea pe strada din spatele lor, dar de-a lungul pasajului curgea un șuvoi rece care-i uda rochia lui Adelaide. Paddy cel desculț nu-i dădea importanță.

— Să mergem, spuse el.

— Haide, spuse Jim, trăgând-o pe Adelaide.

Îl urmară pe Paddy de-a lungul pasajului, bâjbâind prin întuneric.

— Unde suntem? șopti Jim.

— La Depozitul de Cărbune Animal, veni replica din față. E o ușă chiar aici.

Se opri. Jim auzi o cheie întorcându-se în broască, apoi ușa se deschise cu un scârțâit.

Camera în care intrară era lungă, întunecată și umedă, iar flacăra unui muc de lumânare lumina numai un colț. Peste zece puști îmbrăcați în zdrențe dormeau pe mormane de saci, în vreme ce o fată care se uita cu sălbăticie la ei, un pic mai mare decât Paddy, ținea lumânarea. În aer era un miros greu, urât.

— Bună seara, Alice! spuse Paddy. Avem doi vizitatori.

Alice se uită în liniște la ei. Adelaide se agăță de Jim, care privea, deloc fâstâcit.

— Trebuie să-i scoatem din Wapping, spuse Paddy. Dermot e pe șalupă?

Alice dădu din cap că nu.

— Atunci trimite-l pe Charlie. Știi ce vreau să spun.

Alice dădu din cap spre un băiețel care plecă imediat.

— Locuiești aici? întrebă Jim.

— Da. Ținem șobolanii cu împrumut și-i vindem Vulpii și Gâștei.

Jim se uită în jur și văzu o grămadă de oase de animale într-un colț, cu ceva mișcându-se pe ele. Era un băiat de cinci sau șase ani, aproape dezbrăcat, care sări din culcuș și veni legănându-se spre Alice cu un șobolan groaznic în mână. Fata îl luă fără un cuvânt și-l îndesă într-o cușcă.

— Poți să stai aci, dacă vrei, spuse Paddy. Frumos, nu-i așa?

— Nu, trebuie să plecăm. Hai, Adelaide!

O trase de mână. Era îngrijorat. Fata era atât de pasivă, de liniștită! Ar fi vrut s-o vadă că se luptă puțin.

— Atunci, haideți pe-aici, spuse Paddy și-i conduse într-o cameră încă și mai mare și mai urât mirositoare. Trebuie să avem grijă aici. Nu se știe că avem cheie. Țin cuptorul toată noaptea, așa că e un paznic pe aici pe undeva.

Trecură printr-o serie de camere și pasaje, oprindu-se din când în când ea să asculte dacă se aud pași, dar nu auziră nimic. În cele din urmă, ajunseră într-o pivniță. Într-un colț al acesteia se afla un jgheab de-a lungul căruia erau îngrămădite coarne, copite și oase; era alunecos din cauza grăsimii și mirosea a sânge uscat.

— Cum o să trecem peste asta? întrebă Jim.

— Ce e? întrebă Paddy. Pare gustos?

Îi dădu lumânarea lui Adelaide și le arătă cum să urce, ținându-se din laterale. Jim luă lumânarea și o împinse pe Adelaide, fără a-i lua în considerare protestele, și în minutul următor se aflau deasupra, în aerul rece și-n ploaie. Erau într-o curte pietruită cu un gard de sârmă, ce se deschidea spre o alee din spatele unui bar.

Paddy merse în vârful picioarelor până la gard și se uită prin el.

— Liber, zise el.

Nu păreau să existe obstacole pentru el. Zidul de sârmă părea solid și fix, dar știa un loc unde ieșise un cârlig din stâlp și unde plasa de sârmă putea fi ridicată. O ținu pentru ceilalți doi, iar aceștia trecură repede.

— Curtea Vulpii și Gâștei, spuse Paddy. Proprietarul ne cumpără șoarecii pe care-i prindem. Trebuie să trecem de Wapping Wall[6] acum și apoi ajungem la râu. E doar un pas până acolo.

Wapping Wall era o stradă, nu un zid, și îți lua numai un moment ca s-o treci; și aproape pe partea opusă se afla intrarea în King James's Stairs. Jim văzu o mulțime de catarge și un petic de apă.

— Putem să punem mâna pe o luntre de acolo, spuse Paddy. Ușor. O să vâsliți spre casă. Duceți-vă jos – o să stau de pază aici.

Jim și Adelaide porniră prin pasajul întunecat dintre clădiri și se treziră pe un debarcader mic și îngust. Sub ei, vasele zăceau în noroi, dinspre bolarzi se înălțau funii, iar treptele de piatră duceau direct spre țărm.

— Încotro, Paddy? întrebă Jim și se întoarse, apoi se opri.

Doamna Holland se afla la intrare. Lângă ea stătea Paddy.

Jim se întinse spre Adelaide și o strânse în brațe. Mintea i-o luase la goană. Nu reuși decât să-i spună lui Paddy:

— De ce?

— Pentru bani, prietene.

— Bun băiat, zise doamna Holland.

— O să mă întorc, spuse Jim. O să mă întorc și o să te caut.

— Așa să faci, spuse Paddy, băgând în buzunar moneda pe care i-o dăduse doamna Holland.

Apoi dispăru.

— Ei bine, zise doamna Holland. Se pare că te-am prins, cățea mică. Nu mai poți să fugi acum, pentru că domnul Berry e în capătul scărilor și o să-ți rupă gâtul. Face asta puilor ca să-și păstreze îndemânarea. Mai aleargă încă vreo cinci minute, cu capul tăiat, bătând din aripi. Am făcut un pariu cu el despre cât o să alergi tu și de-abia așteaptă să-l câștige, așa că nu m-aș duce acolo dacă aș fi în locul tău. Te-am prins, Adelaide. Nu mai ai scăpare.

Jim simțea cum copila făcea mișcări convulsive în timp ce o ținea.

— De ce o vrei? întrebă el și simți că-l ia cu frig, pentru că doamna Holland se uită direct la el pentru prima, dată și Jim înțelese că era capabilă să-i sucească gâtul unui copil ca să vadă dacă aleargă. Era capabilă de orice.

— Vreau să o pedepsesc pentru că a fugit. Vreau multe de la copila asta. Haide, domnule Berry!

Jim se întoarse și-l văzu pe uriaș urcând treptele. Lumina slabă nu-i ajungea fața, așa că părea că nu are, părea să fie răutatea fără formă. Adelaide se lipise de Jim, iar băiatul se uita disperat în jur după o cale de scăpare, dar nu întrezărea niciuna.

— O vrei pe domnișoara Lockhart, nu pe Adelaide, zise el. Vrei Rubinul, nu-i așa? Ei bine, Adelaide nu știe unde e. Las-o să plece!

Singura lumină de pe suprafața apei era licărirea

îndepărtată de la o fereastră; dar pentru o secundă, păru să strălucească o altă lumină din ochii doamnei Holland, în timp ce se uita, pe deasupra lui Jim, la domnul Berry. Jim se întoarse și-l văzu pe uriaș ridicând bățul. O împinse pe Adelaide în spatele lui.

— Încearcă, prietene, spuse el, uitându-se la domnul Berry cu toată îndrăzneala de care dispunea.

Bățul se prăbuși. Jim ridică brațul și prinse forța acestuia cu cotul. Aproape leșină. O auzi pe Adelaide țipând și văzu că bățul se ridică din nou; apoi lăsă capul în jos și se pregăti.

Domnul Berry îl aruncă de parcă ar fi fost o muscă și-i mai dădu o lovitură cu bățul cel îngrozitor – de data aceasta peste umăr. Jim căzu în valuri de durere și nici nu-și dădu seama că a căzut.

Simți gustul sângelui și auzi un țipăt de copil. Știa că trebuie să o ajute, de asta venise. Își întoarse cu greu capul și-și dădu seama că nu poate să se ridice; brațele nu-l ajutau. Se luptă cu durerea și se trezi că plânge spre rușinea și dezgustul lui. Adelaide se agăța de el, de haina lui, de mâna lui, de părul lui – îl ținea strâns, iar el nu putea să-și ridice brațele să o ajute; domnul Berry o ținea de gât cu o mână și o desprindea de Jim cu cealaltă; copila se îneca, i se învârteau ochii în cap, gâfâia; uriașul urla ca un urs, buzele i se înfundau în spațiile lăsate de dinții rupți, ochii roșii îi străluceau tot mai aproape, o desprinsese, o ridică mai sus…

— Las-o jos, spuse Frederick Garland. Las-o jos sau te omor!

Domnul Berry rămase nemișcat. Jim întoarse capul. Frederick șchiopăta, cu o mână pe perete. Fața îi era teribil de marcată de lovituri. Avea un ochi închis, gura umflată, un obraz înnegrit și tăiat și tremura tot. Doamna Holland se uita liniștită.

— Ce? zise domnul Berry.

— Las-o jos și vei afla, spuse Frederick.

— Credeam că te-am rezolvat, spuse domnul Berry.

— Îți pierzi îndemânarea, domnule Berry, spuse doamna Holland. Ai grijă, e un cocoș de luptă, ăsta. E deja a patra oară când ne întâlnim. Îl vreau mort, domnule Berry! Dă-mi fata!

Adelaide era moale ca o păpușă. Domnul Berry îi dădu drumul, iar doamna Holland o prinse imediat.

— O să te omoare, Fred, spuse Jim cu glasul răgușit.

— Nu, n-o s-o facă, zise Frederick.

Apoi domnul Berry alergă spre el, iar Frederick se feri.

„Imposibil, imposibil, se gândi Jim, nu o să trăiască. Dar are curaj.”

Frederick luă o lovitură în cap și căzu, dar se răsuci în afara razei de acțiune a ghetelor domnului Berry. Nu avea bâțul cu el, se gândi Jim, probabil îl lăsase jos ca s-o ia pe Adelaide, apoi Frederick ajunse la perete și se împinse într-o parte mișcându-și picioarele pentru a-l face pe uriaș să cadă.

Acesta căzu ca un copac, iar Frederick fu imediat deasupra lui, burdușindu-l, lovindu-l cu pumnii, trăgând și răsucind, dar era atât de slăbit că loviturile lui erau ca ale unui copil. Domnul Berry ridică un braț ca o grindă de stejar și-l aruncă pe Frederick la o parte. Jim se lupta să se ridice și-și lăsă greutatea pe brațul rănit un moment, numai pentru a se trezi că se prăbușește din nou. Se ghemui, simțind un asemenea val de durere cum nu-și imaginase vreodată. Se lovi cu capul de ceva când căzu. „Bâțul”, se gândi el și leșină.

În următoarea secundă, era din nou treaz și-l văzu pe Frederick în genunchi la un metru depărtare, încercând să pareze o mulțime de lovituri care cădeau asupra umerilor și capului său. Lovea și el, ca răspuns, și rata de fiecare dată, dar era atât de slab acum, încât nu ar fi rănit-o nici măcar pe Adelaide. Jim se răsuci și se întinse cu brațul bun, până găsi bâțul. „O să mor de durere, se gândi el, nu mai pot s-o suport… dar uite-l pe Fred… nu se oprește… nimic nu-l oprește… e ca mine, așa este… e bun…”

— Uite, Fred, zise el și-i împinse bâțul în mână.

Frederick îl simți înainte ca domnul Berry să-și dea seama ce se întâmplă, iar aceasta păru să-i dea putere. Îl prinse cu ambele mâini și-l înfipse în stomacul uriașului. Domnul Berry icni, iar Frederick îl izbi din nou și reuși să se ridice clătinându-se.

Erau cam la un metru de marginea debarcaderului. Frederick știa că aceasta era ultima lui șansă. Niște amintiri de la lecțiile de scrimă îi reveniră în minte și se balansă și se aruncă înainte. De-abia putea să vadă; ambii ochi îi erau plini de sânge; dar simțea bâțul și-i auzea strigătele lui Jim.

— Pe-aici, pe-aici, Fred!

Lovi din nou și se șterse la ochi. Jim se aruncă spre genunchii uriașului, și domnul Berry căzu chiar la marginea debarcaderului. Frederick lovi din nou; domnul Berry se ridică în genunchi, își înălță pumnul spre Jim și-l lovi peste ureche. Jim căzu, dar uriașul nu mai avea echilibru. Frederick își văzu șansa și, cu ultimele puteri, legănă bâțul.

Domnul Berry dispăru.

Jim zăcea nemișcat. Frederick căzu în genunchi, simțind că-i e rău. Jim se târî spre margine și se uită peste ea. Era liniște.

— Unde e? întrebă Frederick printre buzele pline de sânge și dinții rupți.

— Acolo jos, spuse Jim.

Frederick se târî spre margine. La picioarele debarcaderului era o platformă de piatră lată cam de un metru; domnul Berry zăcea întins jumătate pe ea și jumătate în noroi. Avea gâtul rupt.

— Ai făcut-o, spuse Jim. Am reușit. L-am ucis.

— Unde-i Adelaide?

Se uitară în jur. Debarcaderul era gol. Ploaia se oprise, iar bălțile străluceau în lumina slabă. Sub ei, în noroi, bărcile cele mai joase se mișcau de parcă se ridicau din morminte; dar erau numai valurile fluxului. Jim și Frederick rămăseseră singuri. Adelaide dispăruse.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Podul Londrei

Mult mai târziu, Sally se trezi. Limbile ceasului din bucătărie avansaseră la miezul nopții, iar focul ardea încet. Trembler adormise în fotoliu. Totul era cunoscut – în afara propriei persoane; pentru că ea se schimbase, și așa se schimbase și lumea. Nu-i venea să creadă ce se întâmplase… În afara faptului că explica totul.

Trembler se trezi tresărind.

— Dumnezeule, domnișoară! Cât e ceasul?

— E miezul nopții.

— Ați… of, nu, nu am adormit, nu-i așa?

Ea dădu din cap.

— Nu contează.

— Sunteți bine, domnișoară? Îmi pare foarte rău…

— Nu, nu, sunt bine.

— Păreți șocată, de parcă ați fi văzut o fantomă. Să vă fac o ceașcă de ceai. Și am zis că o să stau treaz… Ce figură sunt!

Sally nu asculta. Trembler se ridică și o atinse pe umăr.

— Domnișoară?

— Trebuie să găsesc Rubinul. Trebuie să-l am.

Se ridică și se duse la fereastră, pârând distrasă, lovindu-și palmele ușor. Trembler stătea la distanță, alarmat, și-și răsucea mustața. Apoi vorbi din nou:

— Domnișoară, așteptați să se întoarcă domnul Frederick…

Se auzi un zgomot la ușă. Trembler sări să o descuie și, un moment mai târziu, Rosa intră în bucătărie, rece, udă și supărată.

— De ce naiba ați încuiat ușa? Oh, ce noapte! Și teatrul nu era plin nici pe jumătate și ce spectatori jalnici! Sally ce s-a întâmplat? Ce e? Ce-i mirosul ăsta?

Strâmbă din nasul ei ud și-și șterse apa din ochi în timp ce se uita în jur, și văzu cenușa și chibriturile pe masă.

— Ce-i asta? Nu-i opiu?

Trembler se întoarse înainte ca Sally să poată vorbi.

— E vina mea, domnișoară Rosa, spuse el repede. Am lăsat-o să facă asta.

— Și cu tine ce s-a întâmplat?

Dădu drumul mantiei pe podea și merse să se uite la ochiul și obrazul lui învinețite.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat? Unde-i Fred?

— Adelaide nu mai e, spuse Trembler. Doamna Holland a

venit cu un tip mare și au înhățat-o în stradă. Domnul Fred și tânărul Jim s-au dus să o ia înapoi.

— Când?

— Acum câteva ore.

— O, Doamne! Sally, de ce opiu?

— A trebuit. Acum trebuie să găsesc Rubinul pentru că știu totul. O, Rosa, sunt…

Vocea îi tremura și o îmbrățișa pe Rosa începând să plângă. Rosa o ținu în brațe și o așeză încet.

— Ce e, draga mea? Care-i problema?

O mângâia pe obraji cu mâinile ei reci și ude. În câteva momente, Sally se ridică, ștergându-și lacrimile cu asprime.

— Trebuie să găsesc Rubinul ăla. E singura cale de a termina cu afacerea asta. Trebuie să fie o cale…

— Așteaptă acolo, spuse Rosa.

Alergă sus și se întoarse în mai puțin de un minut. Lăsă ceva pe masă – ceva greu, împachetat într-o batistă, ceva care strălucea împachetat cum era.

— Nu pot să cred, spuse Trembler.

Sally se uită la ea total uimită.

— Jim l-a adus, explică Rosa. El… știi că tot citește poveștile astea… bănuiesc că gândește ca un romancier de senzație. A rezolvat-o acum ceva vreme. Era într-o cârciumă din Swaleness, se pare – nu-mi amintesc detaliile –, dar l-a ascuns de tine pentru că socotea că e blestemat și nu voia să te rănească. Știi ce crede despre tine, Sally? Te venerează. Dar mi l-a adus mie azi pentru că s-a gândit că știu ce să fac cu el. Mi-a spus întreaga poveste exact înainte de a pleca la teatru, așa că nu am avut timp să-ți spun mai devreme. Lui Jim trebuie să-i mulțumești. În fine… Iată-l.

Sally desfăcu batista. În centrul albului mototolit se afla o calotă sângerie – o piatră de dimensiunea vârfului degetului mic al unui bărbat, care conținea tot roșul din lume. Părea să atragă lumina lămpii din apropiere și să o intensifice, să o schimbe și să o dea din nou afară sub forma unei călduri vizibile; iar în interiorul lui era acel peisaj amețitor cu peșteri, râpe, abisuri, care-l fascinase atât de tare pe maiorul Marchbanks. Sally simți cum îi înoată capul și i se lasă genele… Apoi îl strânse în mână. Era tare, mic și rece. Se ridică.

— Trembler, spuse ea, ia o trăsură și du-te la Hangman's Wharf. Spune-i doamnei Holland că am Rubinul și că vreau să ne întâlnim la mijlocul Podului Londrei într-o oră. Asta-i tot.

— Dar…

— Îți dau eu bani, fă-o, Trembler! Ai… ai adormit când eram în Coșmar, te rog, fă asta acum!

Fața-i zvâcni când spuse asta, de parcă se ura pe sine pentru că-i reamintea de eșec. El lăsă capul în jos și se înfășură în haina lui mare.

Rosa sări în picioare.

— Sally, nu se poate! Nu trebuie să faci asta! Unde-ți e mintea?

— Nu pot să-ți explic acum, Rosa. Dar o s-o fac în curând. Și o să vezi că trebuia s-o întâlnesc.

— Dar…

— Te rog, Rosa, ai încredere în mine. E cel mai important lucru… singurul lucru… nu poți să înțelegi… nici eu nu am putut să mă înțeleg înainte…

Arătă spre cenușa opiului și se cutremură.

— Măcar lasă-mă să vin cu tine, spuse Rosa. Nu poți să te duci singură. Îmi spui pe drum.

— Nu, vreau să mă întâlnesc sigură cu ea. Trembler, nici tu nu trebuie să vii, trimite-o numai.

Bărbatul se uită în sus cu vinovăție, apoi încuviință din cap și plecă.

Rosa continuă:

— Te las să te duci singură pe pod, dar până acolo vin cu tine. Cred că ești nebună, Sally.

— Nu știi… începu Sally, dar clătină din cap. Bine. Mulțumesc. Dar promite-mi că mă lași să mă întâlnesc cu ea singură. Promite-mi că nu te amesteci, indiferent ce se întâmplă.

Rosa încuviință din cap.

— Bine, spuse ea. Mor de foame. O să mănânc un sendviș pe drum.

Tăie o felie de pâine și o unse cu un strat gros de unt și gem.

— Sunt gata pentru orice, zise ea. Și udă leoarcă. Ești nebună, zău că nu ești în toate mințile. Haide, e mult de mers.

Sally auzi ceasurile orașului anunțând jumătatea de oră: unu și jumătate. Mergea încet înainte și înapoi, ignorându-i pe trecătorii rari și trăsurile și mai rare. La un moment dat, un polițist se opri și o întrebă dacă era totul în regulă, gândindu-se, evident, că era una dintre nefericitele care aleseseră râul drept soluție pentru toate problemele lor, dar ea zâmbi și-l liniști, iar acesta plecă mai departe.

Trecu un sfert de oră. O trăsură se opri la capătul din nord al podului, dar nu coborî nimeni. Vizitiul își strânse haina în

jurul umerilor și începu să moțăie, așteptând un pasager. Râul se mișca sub ea; privea cum valurile ridicau bărcile legate de ambele mălini. La un moment dat, auzi sirena unui vas al poliției îndreptându-se spre Southwark Bridge. Privi cum vine și dispare sub picioarele ei, apoi traversă și-l văzu ieșind pe partea cealaltă și alunecând ușor pe lângă silueta întunecată a Turnului, pentru ca apoi să cotească la dreapta. Sally se întreba dacă malul acela aglomerat de pe stânga era Wapping și, dacă da, care dintre debarcaderele acelea întunecate dădeau spre Pensiunea Holland.

Timpul trecea; lui Sally i se făcea frig. Ceasurile sunară din nou.

Apoi apăru o siluetă sub lampa din partea de nord a podului – o siluetă îndesată, îmbrăcata în negru.

Sally se îndreptă, și un căscat i se opri în gât. Stătea în mijlocul străzii, pentru a fi văzută, și în câteva momente silueta începu să se miște spre ea. Era doamna Holland; Sally o vedea bine. Chiar și de la distanța aceasta, ochii femeii păreau să strălucească. Intra și ieșea din umbră, șchiopătând un pic, gâfâind, ținându-se de șold, dar fără a se opri vreun moment.

Se apropie de Sally cam la trei metri și se opri. Boneta veche pe care o purta îi acoperea partea de sus a feței, astfel încât numai gura și bărbia i se vedeau clar. Gura i se mișca tot timpul de parcă mesteca ceva mic și rezistent, dar ochii tot îi străluceau în întuneric.

— Ei bine, dragă? zise ea în cele din urmă.

— Tu mi-ai omorât tatăl.

Gura doamnei Holland se deschise un pic, lăsând să se vadă dinții mari. O limbă ascuțită ca de piele se târî peste ei încet, apoi se retrase.

— Ei bine, zise ea. Nu poți să faci astfel de acuzații, domnișoară.

— Știu tot. Știu că maiorul Marchbanks era tatăl meu. Așa e, nu-i așa?

Liniște din partea doamnei Holland.

— Și m-a vândut, nu-i așa? M-a vândut căpitanului Lockhart, bărbatul pe care l-am crezut… bărbatul pe care l-am cunoscut ca fiind tatăl meu. M-a vândut pentru Rubin.

Doamna Holland era perfect nemișcată și nu scotea un cuvânt.

— Pentru că maharajahul i-a dat Rubinul căpitanului Lockhart drept plată ca să-l protejeze în perioada Revoltei. E-adevărat, nu-i așa?

Femeia încuviință încet din cap.

— Pentru că rebelii credeau că el îi ajuta pe britanici. Și ta… căpitanul Lockhart l-a lăsat pe maiorul Marchbanks să-l păzească pe maharajah undeva în întuneric…

— Pivnițele rezidențiale, spuse doamna Holland. Cu femeile – unele dintre ele. Și copiii – unii dintre ei.

— Iar maiorul Marchbanks fumase opiu și-i era frică, și a fugit, iar maharajahul a fost ucis și când s-a întors cu ta… cu căpitanul Lockhart… S-au certat. Maiorul Marchbanks l-a implorat să-i dea Rubinul. Avea datorii și nu putea să le plătească.

— Opiul, jalnic. Opiul l-a ucis.

— *Tu* l-ai ucis.

— Acum vreau Rubinul, domnișoară! Pentru asta am venit. Am dreptul să fie al meu.

— Ți-l dau… după ce-mi spui restul adevărului.

— De unde știu că-l ai?

Drept răspuns, Sally scoase batista din geantă și o așeză pe parapet, sub lampă. Despacheta rubinul astfel încât să stea roșu pe alb în centrul lucrăturii în piatră. Doamna Holland făcu fără voie un pas spre el.

— Dacă mai faci un pas spre el, se duce direct în apă, spuse Sally. Adevărul. Știu acum destule ca să-mi dau seama dacă minți. Vreau tot adevărul.

Doamna Holland se uită la ea din nou.

— Bine, zise ea. Ai dreptate. S-au întors și l-au găsit pe maharajah mort, iar Lockhart l-a făcut pe Marchbanks laș. Apoi a auzit-o pe copilă plângând. Pe tine, adică. Nevasta lui Marchbanks murise – era bolnăvicioasă. Lockhart a zis: „Copilul ăsta o să crească alături de un tată laș? Un laș și un fumător de opiu? Ia Rubinul! Ia-l, blestemat să fii, dar dă-mi copilul.. ”

Femeia se opri. Sally auzi pașii polițistului care se întorcea. Niciuna dintre femei nu se mișcă; rubinul se afla pe parapet, la vedere. Polițistul se opri.

— Sunteți bine, doamnelor?

— Da, mulțumim, zise Sally.

— Ce noapte urâtă! O să mai plouă, cu siguranță.

— Nu m-ar surprinde, spuse doamna Holland.

— Nu aș ieși din casă, dacă aș fi în locul dumneavoastră. Nu aș fi ieșit dacă nu eram nevoit, hm? Înapoi la datorie, păi nu?

Duse mâna la chipiu și plecă.

— Continuă, spuse Sally.

— Marchbanks a luat copila – adică pe tine – din leagăn și a dat-o lui Lockhart. Opiul și datoriile îi umpleau mintea. Și-a

băgat Rubinul în buzunar, și asta a fost tot.

— Nu, nu-i adevărat. Ce a zis soția căpitanului Lockhart?

— Nevastă? Nu a avut niciodată nevastă.

Și asta fusese mama lui Sally. Ștearsă dintr-o mișcare: și asta era poate cea mai grea lovitură, faptul că acea femeie minunată nu existase niciodată.

Sally spuse tremurător:

— Dar am o cicatrice pe braț. Un glonț.

— Nu a fost glonț; a fost cuțit. Același cuțit care l-a străpuns pe maharajah, putrezi-i-ar sufletul! Urmau să te omoare, numai că au fost deranjați.

Sally simți că o ia cu leșin.

— Continuă, zise ea. Ce e cu tine? Cum te-ai amestecat în asta? Nu uita că știu câte ceva, iar dacă nu spui adevărul…

Luă colțul batistei. Era o minciună: habar n-avea cât de implicată era doamna Holland, dar din icnetul femeii când se întinse după rubin, știa că o să afle adevărul.

— Soțul meu, spuse ea răgușit. Horatio. Era soldat în regiment și a auzit de el.

— Cum? întrebă Sally și împinse piatra mai spre margine.

— Era acolo, spuse doamna Holland repede, frecându-și mâinile de nerăbdare. A văzut și a auzit. Iar mai târziu, acasă…

— L-ai șantajat. Pe maiorul Marchbanks, tatăl meu adevărat. I-ai furat tot. Nu-i așa?

— Îi era rușine. Amarnic de rușine. Sigur că nu voia să audă cineva ceea ce făcuse el. Să-și vândă propriul copil pentru o bijuterie? Îngrozitor!

— Dar de ce îl urai pe ta… pe căpitanul Lockhart? Ce-ți făcuse? De ce vrei să mă omori pe mine?

Doamna Holland își luă privirea de la Rubin.

— L-a redus pe Horatio al meu la gradul de soldat, zise ea. Era sergent. Eram mândră de asta. Să fie din nou soldat era o cruzime.

Vocea îi tremură când spuse asta.

— Dar de ce spui că Rubinul e al tău dacă maharajahul i l-a dat căpitanului Lockhart, iar acesta i l-a dat maiorului Marchbanks, ce drept ai asupra lui?

— Am cel mai mare drept. Mi-l promisese mie cu douăzeci de ani înainte, mincinosul nenorocit! Mi l-a promis.

— Cine? Tata?

— Nu! Maharajahul.

— Ce? De ce? Pentru ce?

— Era îndrăgostit de mine.

Sally râse. Ideea aceasta era ridicolă; femeia asta inventa.

Dar doamna Holland strânse pumnul de furie și șuieră:

— E adevărat! Am făcut un târg cu tine, domnișoară, adevărul pentru Rubin, și ăsta-i adevărul, jur! Te uiți acum la mine și te gândești că sunt bătrână și urâtă, dar cu douăzeci de ani înainte de Revoltă, înainte să mă căsătoresc, eram cea mai frumoasă fată din India de Nord. Molly Edwards cea frumoasă, așa îmi spuneau. Tata era doctor veterinar în Agrapur, un sărman civil, dar toți veneau să-mi aducă omagii, ofițerii îmi făceau ochi dulci... Și nu numai ofițerii. Maharajahul însuși s-a îndrăgostit de mine, blestemat să fie! Știi ce voia... Era nebun după mine, îi sucisem capul, un cap plin de cârlionți negri... Crezi că ești frumoasă? Ești o spălăcită patetică pe lângă ce eram eu. Nu ești nimic. Nu ai putea să te compari. Ei bine, maharajahul mi-a promis Rubinul. Așa că am cedat. Apoi a râs și m-a aruncat din palat; și nu l-am mai văzut niciodată până în noaptea aia, în pivniță.

— Tu ai văzut totul, atunci! Nu soțul tău!

— Ce mai contează acum? Da, am văzut tot. Mai mult de-atât: am lăsat doi bărbați să intre ca să-l omoare. Și am râs în timp ce el murea...

Zâmbi când își aminti. Sally nu văzu nimic din frumusețea pe care pretindea că o avusese. Nu mai rămăsese nimic – nimic în afară de bătrânețe și răutate. Și, cu toate acestea, Sally o credea și-i păru rău – până-și aminti de maiorul Marchbanks și și blândețea lui ciudată când se întâlniseră, modul în care se uitase la fata care era fiica lui... Nu, nu-i părea rău.

Luă Rubinul în mână.

— Și ăsta-i tot adevărul?

— Tot ce contează. Haide, e-al meu. Al meu dinaintea ta, dinaintea tatălui tău, dinaintea lui Lockhart. Am fost cumpărată cu piatra asta – la fel ca tine. Amândouă, cumpărate cu un rubin... Dă-mi-l.

— Nu-l vreau, spuse Sally. Nu a adus decât moarte și nefericire. Tata a vrut să-l am eu, și nu tu, dar eu nu-l vreau. Renunț la el. Iar dacă îl vrei – îl ținu sus – du-te și ia-l.

Și-l aruncă peste parapet.

Doamna Holland rămase nemișcată.

Amândouă auziră plescăitul slab pe care-l făcu piatra când lovi apa, apoi doamna Holland o luă razna.

Mai întâi râse, își dădu capul pe spate ca o tânără, și-l tapă, de parcă nu ar fi avut doar o bonetă veche, ci o masă de cârlionți negri.

Apoi spuse:

— Frumusețea mea. Frumoasa mea Molly. O să ai un rubin

pentru brațele tale minunate, pentru ochii tăi albaștri, pentru buzele roșii…

Apoi îi căzură dinții. Nu observă, dar discursul îi deveni incoerent, iar boneta îi căzu de tot pe față. O împinse pe Sally într-o parte și se cățără pe parapet. Se clătină o vreme; Sally, îngrozită, întinse o mână, dar nu apucă decât aerul, în timp ce bătrâna cădea.

Căzu fără să scoată un sunet. Sally își puse mâinile la urechi, simți mai degrabă impactul decât să-l audă.

Doamna Holland murise.

Sally căzu în genunchi și începu să plângă.

Iar la capătul nordic al podului, vizitiul lovi ușor caii și trase de frâie, iar trăsura se puse în mișcare.

Merse pe drum și se opri lângă ea. Plângea încă. Se uită în sus, printre lacrimi. Fața vizitiului era ascunsă, pasagerul – dacă era vreunul – nu se vedea.

Se deschise ușa. Sally văzu o mână arsă de soare cu fire blonde de păr la încheieturi. O voce pe care nu o auzise niciodată îi spuse:

— Urcați în trăsură, domnișoară Lockhart, vă rog! Avem ceva de discutat.

Sally se ridică, fără să scoată un cuvânt. Suspina din când în când, dar în mod automat: era foarte uimită acum.

— Cine sunteți? reuși ea să spună.

— Am multe nume. Recent am vizitat Oxfordul sub numele de Eliot. Ieri am avut o întâlnire cu domnul Selby și mi-am dat numele de Todd. În Orient, sunt uneori cunoscut ca Ah Ling, dar adevăratul meu nume e Hendrik van Eeden. În trăsură, domnișoară Lockhart!

Sally ascultă neajutorată. Bărbatul închise ușa, și trăsura plecă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Docurile Indiei de Est

Sally își ținea geanta strâns în poală. În ea se afla arma încărcată pe care o cumpărase ca să lupte împotriva dușmanului nevăzut. Și iată-l… Simți cum trăsura cotește la stânga după ce trecu podul și pornește pe Lower Thames Street, spre Turn. Stătea și tremura într-un colț, de-abia respirând de frică.

Bărbatul nu spunea nimic și nu se mișca. Sally îi simți ochii ațintiți asupra ei și i se făcu pielea de găină. Trăsura coti la stânga și porni pe o serie de străduțe mult mai puțin luminate.

— Unde mergem? întrebă ea, tremurând.

— Spre Docurile Indiei de Est, zise el. Apoi poți să vii mai departe sau să rămâi acolo.

Vocea lui era moale și spartă. Vorbea fără vreo urmă de accent străin, dar rostea cu grijă fiecare cuvânt, de parcă încerca să-și aducă aminte cum se spune.

— Nu înțeleg, zise ea.

El zâmbi.

Sally îi vedea slab fața în lumina inconstantă ce venea de la lămpile cu gaz pe sub care treceau. Era lată și interesantă; dar ochii, care străluceau straniu, o cercetau încet din cap până-n picioare. Sally se simțea ca și cum ar fi atins-o și se ghemui într-un colț, închizând ochii.

Trăsura coti la dreapta pe Commercial Road. Bărbatul își aprinse o țigară de foi și umplu trăsura de fum; Sally se simțea amețită.

— Te rog, zise ea. Pot să deschid fereastra?

— Îmi cer scuze, spuse el. Ce urât din partea mea!

Deschise fereastra de pe partea sa și aruncă țigara. Sally își strecură repede mâna în geantă, dar bărbatul se întoarse înainte ca ea să găsească arma. Niciunul dintre ei nu spuse nimic. Singurul sunet care se auzea era zdrăngănitul roților pe drum și tropăitul copitelor calului.

Trecură câteva minute. Sally se uita pe fereastră. Treceau pe lângă Golful Canalului Regent din Limehouse, iar Sally văzu catargele vaselor și strălucirea focului paznicului de noapte. Apoi trecură și ajunseră pe East India Dock Road. Undeva, în noapte, nu departe de aici, se afla doamna Chang… Oare ar fi ajutat-o pe Sally dacă ajungea la ea? Dar nu-și amintea drumul.

Mâna i se strecura încetul cu încetul, tot mai adânc în geantă, mai aproape de armă. Și inima îi stătu în loc, pentru că

plouase tare în timpul plimbării pe Podul Londrei, iar geanta era udă. Măcar praful de pușcă să fie uscat…

Mai trecură zece minute în liniște, iar trăsura întoarse pe o stradă îngustă mărginită într-o parte de o fabrică și de cealaltă de un zid înalt. Singura lumină venea de la o lampă cu gaz dintr-un colț. Trăsura opri, și Van Eeden se aplecă pe fereastră și-i dădu bani vizitiului. Fără vreun cuvânt, vizitiul coborî și deshămă calul. Sally simți cum se clatină trăsura când vizitiul se dădu jos și auzi zângănitul harnașamentului, simți cum trăsura se apleacă-n față și auzi tropăitul slab al calului în timp ce vizitiul îl conducea după colț. Apoi se făcu din nou liniște.

Sally găsise pistolul. Era îndreptat cum nu trebuia; făcându-se că-și schimbă poziția, Sally întoarse invers geanta și îl luă de mâner. Totul era atât de ud…

— Mai avem mai puțin de o jumătate de oră, spuse Van Eeden. Dincolo de peretele ăla e o navă care va pleca în curând. Poți să vii cu mine vie sau să rămâi aici, moartă.

— De ce mă vrei?

— Ei, zise el. Nu trebuie să-ți explic. Nu ești un copil.

Lui Sally i se făcu frig.

— De ce mi-ai omorât tatăl? întrebă ea.

— Pentru că s-a amestecat în afacerile societății mele.

— Cele Șapte Binecuvântări?

— Exact.

— Dar cum de aparții unei societăți secrete chinezești? Nu ești olandez?

— Parțial. Așa a vrut soarta, să semăn mai mult cu tata decât cu mama; dar nu contează înaintașii mei. Mama era fiica lui Ling Chi, care-și câștiga existența într-un mod tradițional, lăudabil – pe înțelesul tău, piraterie. Ce ar fi mai natural decât să urmez exemplul bunicului meu ilustru? Am avut beneficiile unei educații în Europa, așa că am obținut un post de agent la o firmă cunoscută care se ocupă cu comerțul naval și am făcut apoi un aranjament benefic pentru ambele părți.

— Ambele părți?

— Firma Lockhart și Selby și Societatea Cele Șapte Binecuvântări. Opiul a asigurat legătura. Tatăl tău a refuzat să facă astfel de afaceri, un punct de vedere îngust, care a condus la moartea lui. Eram mulțumit cu aranjamentul pe care-l făcusem și m-am enervat când a amenințat să-l distrugă.

— Care era aranjamentul? întrebă Sally, trăgând de timp.

Avea degetul pe cocoșul armei. Oare putea să usuce praful cu căldura mâinii ei? Iar butoiașul rezista oare, chiar dacă reușea să tragă?

— Cel mai bun opiu, continuă Van Eeden, e adus din India, cultivat sub supravegherea guvernului britanic și are un sigiliu oficial, știi, un fel de tipar, pentru a face mici prăjituri din chestia asta, cu aprobarea Maiestății Sale. Foarte civilizat. Presupune o vindere rapidă și un preț ridicat. Din nefericire, tatăl tău nu a vrut să facă afaceri, așa că Lockhart și Selby nu puteau beneficia. Sub numele Ah Ling, am făcut o practică din a intercepta vasele care aduc opiu din India. E o treabă de o singură dimineață să fac echipajul să accepte; într-o singură după-amiază transfer încărcătura la mine pe navă și într-o singură seară le scufund nava și plec mai departe.

— Apoi Lockhart și Selby iau marfa furată și o vând, bănuiesc? zise Sally. Foarte isteț!

— Ar fi prea evident. S-ar fi observat imediat. Nu, aici e frumusețea planului. Printr-o întâmplare norocoasă, societatea mea a intrat în posesia uneia dintre acele sigilii guvernamentale prețioase. Astfel, cu ajutorul sigiliului și al unei fabrici din Penang alături de niște opiu de calitate proastă de pe dealuri, în loc de o încărcătură am trei sau patru, toate ștampilate, certificate și apoi transportate de respectabila firmă Lockhart și Selby.

— Marfă contrafăcută… Și ce se întâmplă cu cei care fumează opiul?

— Mor. Cei care fumează opiul nostru alterat mor mai repede, ceea ce pentru ei e o binecuvântare. Nu a fost deloc înțelept din partea tatălui tău să intervină; mi-a făcut multe probleme. Eram în Penang, sub numele de Hendrik van Eeden, și a trebuit să devin Ah Ling, să vin la Singapore înainte ca tatăl tău să plece… Foarte greu. Dar zeii au fost buni. Aproape că s-a terminat. Scoase un ceas din buzunarul de la vestă. Admirabil, zise el. Ei bine, domnișoară Lockhart, ai hotărât? Vii sau rămâi?

Sally se uită în jos și văzu cu groază lama unui pumnal ascuțit la el în poală. Strălucea în lumina slabă ce venea de la șantierul naval de dincolo de zid. Vocea lui era moale și groasă, de parcă ar fi vorbit prin pânză, iar Sally începu să tremure. „Nu, nu, nu, calmează-te”, își zicea ea. Dar asta nu era o țintă prinsă în perete – era viu, și urma să-l omoare…

Trase cocoșul cu degetul mare. Făcu un clic slab.

Van Eeden se aplecă și o mângâie pe mână scurt. Ea își trase mâna înapoi, dar el fu mai rapid: îi puse o mână la gură și cu cealaltă îi ținea cuțitul la piept. Mâna de la gură avea un miros dulce. Sally simți că i se face rău și-și împinse geanta între el și ea, aproape de pieptul lui. Îi auzea respirația. Era amețită de

frică.

— Ei bine? spuse el moale.

Apoi ea trase.

Explozia păru să zdruncine trăsura. Impactul îl aruncă pe Van Eeden pe locul lui; cuțitul îi căzu din mână și se ținu de piept, deschise gura o dată, de două ori, încercând să spună ceva, apoi alunecă pe podea și rămase nemișcat.

Sally deschise ușa și fugi. Alergă departe de ceea ce făcuse; țipa, tremura, era înnebunită de frică. Nu vedea încotro se îndrepta. Auzea pași care veneau după ea, alergau, o urmăreau.

O striga cineva. Ea țipa:

— Nu, nu!

Și alerga mai departe. Își dădu seama că ținea strâns arma și o aruncă îngrozită, aceasta alunecă pe lespezile ude și dispăru în întuneric.

O mână o prinse de braț.

— Sally! Oprește-te! Sally, nu! Ascultă! Uită-te, sunt eu…

Sally căzu și simți că nu mai poate să respire. Se răsuci și se uită în sus, o văzu pe Rosa.

— Rosa, oh, Rosa, ce-am făcut…

Se agăța de ea și plângea, iar Rosa o ținea strâns și o legăna ca pe un copil, îngenunchind în noroi.

— Sally… Sally… am auzit o împușcătură și… ești rănită? Ce-a făcut?

— L-am o… o… omorât. L-am omorât. Eu am tras.

Apoi începu să plângă și mai tare. Rosa o strânse în brațe și o mângâie pe păr.

— Ești sigură? spuse ea, uitându-se peste umărul lui Sally.

— L-am împușcat, spuse Sally cu fața în ceafa Rosei. Pentru că voia să… voia să mă omoare și… Avea un cuțit. A omorât atâția oameni. Mi-a omorât… oh, Rosa, nu pot să-i zic căpitanul Lockhart! L-am iubit… a fost tatăl meu, în ciuda… tatăl meu…

O zguduiau asemenea valuri de durere acum, încât Rosa simți că-i vine și ei să plângă. Nu putea să spună nimic.

Dar în cele din urmă, Rosa o trase în sus pe Sally.

— Ascultă-mă Sally, zise ea, trebuie să găsim un polițist. Trebuie – nu da din cap, trebuie neapărat. S-a ajuns prea departe. Și cu doamna Holland, și cu tot… Nu trebuie să-ți faci griji. S-a terminat. Dar acum că s-a terminat trebuie să mergem la poliție. Știu ce s-a întâmplat… Pot să depun mărturie. Nu o să ai probleme.

— Nu am știut că erai acolo, spuse Sally slab, ridicându-se și uitându-se la noroiul de pe mantie și fustă.

— Cum aș fi putut să te las pur și simplu să pleci, așa? M-am urcat în altă trăsură și te-am urmat. Slavă Domnului că am găsit una! Iar când am auzit împușcătura…

Dădu din cap; apoi auziră un fluier de poliție.

Sally se uită la ea.

— Asta-i de la trăsură, zise ea. Probabil că l-au găsit. Haide…

CAPITOLUL DOUĂZECI

Turnul cu Ceas

Întâmplări ciudate în
Docurile Indiei de Est

MISTERUL TRĂSURII GOALE

O ÎMPUȘCĂTURĂ ÎN NOAPTE

Foarte devreme dimineața, marțea trecută, a avut loc o întâmplare misterioasă și inexplicabilă lângă docurile Indiei de Est.

Ofițerul de poliție Jonas Torrance, un ofițer experimentat și de încredere, patrula în zona docurilor, când, la aproximativ 2.20, a auzit o împușcătură. A alergat spre zona respectivă și în cinci minute a găsit o trăsură, aparent abandonată, pe East India Dock Wall Road. Nu era niciun vizitiu sau cal, dar când ofițerul s-a uitat în trăsură, a găsit urme de luptă disperată.

Pe podea și pe banchetă era o cantitate substanțială de sânge. Torrance a estimat-o la nu mai puțin de o jumătate de litru. E evident că nimeni nu putea trăi după ce a pierdut atât de mult sânge într-un timp atât de scurt; și cu toate acestea, victima acestui atac brutal nu a putut fi găsită nicăieri.

O examinare mai atentă a trăsurii a scos la iveală un cuțit, dintre cele utilizate de marinari, sub un scaun. Lama era foarte ascuțită, dar curată.

Ofițerul a cerut ajutor și s-au făcut cercetări pe străzile din apropiere, dar nu s-a mai descoperit nimic, în prezent, cazul rămâne un mister.

— Am încercat să-i spunem, zise Sally. Nu-i așa, Rosa?

— I-am povestit de patru ori, dar nu a vrut să asculte. Niciun cuvânt nu i-a intrat în cap. În cele din urmă, ne-a ordonat să plecăm și a zis că-l împiedicăm să-și facă datoria.

— A refuzat să creadă, pur și simplu.

— E un ofițer experimentat și de încredere, spuse Frederick. Scrie clar aici. Cred că avea dreptate să nu vă asculte și nu știu de ce vă plângeți. Dumneavoastră știți, domnule Bedwell?

Stăteau în jurul mesei în Burton Street. Trecuseră trei zile. Reverendul Bedwell venise din Oxford să afle ce se întâmplase și acceptase invitația la cină. Rosa era acolo pentru că piesa în care juca ea fusese anulată: cel care plătea pentru ea își pierduse răbdarea înainte de a-și recupera banii, și Rosa rămăsese fără slujbă. Sally știa că venitul din Burton Street va suferi mult, dar nu spuse nimic.

Domnul Bedwell se gândi înainte de a răspunde:

— După părerea mea, ai făcut un lucru bun că te-ai dus la el. A fost foarte corect. Și ai încercat să-i spui, de câte ori, de patru ori, nu?

Rosa consimți.

— A crezut că suntem nebune și că-l facem să-și piardă timpul.

— Atunci cred că ați făcut tot ce trebuia să faceți, iar răspunsul lui nu înseamnă altceva decât dovada că justiția e oarbă. Sfârșitul e corect; a fost împușcat în legitimă apărare, la urma urmei, e un drept pe care-l avem cu toții. Și nu se știe unde e bărbatul ăsta acum?

— Nici urmă de el, zise Frederick. Probabil că s-a întors la navă. E fie mort, fie deja în drum spre Orient.

Domnul Bedwell clătină din cap.

— Ei bine, domnișoară Lockhart, cred că ai făcut tot ce trebuia, și conștiința ta este curată.

Frederick spuse liniștit:

— Dar eu? Am intenționat să-l omor pe netrebnicul ăla al doamnei Holland. De fapt, i-am și spus că o voi face. Asta e crimă?

— Făcute pentru apărarea altuia, acțiunile-ți sunt justificate, iar în ceea ce privește intențiile tale, asta nu pot spune. S-ar putea să fii nevoit să trăiești cu ideea că ți-ai propus să omori un om. Dar și eu m-am luptat cu omul ăla și nu te-aș judeca prea aspru.

Fața lui Frederick era foarte învinețită. Nasul îi fusese rupt și pierduse trei dinți; iar mâinile îl dureau atât de mult, încât îi era greu să țină ceva cu ele. Când îl văzuse, Sally plânsese. Plângea foarte ușor acum.

— Ce mai face tânărul? continuă domnul Bedwell.

— Jim? Un braț rupt și o colecție frumoasă de ochi învinețiți și alte vânătăi. Dar ar fi nevoie să-l ataci cu un întreg regiment de cavalerie și o mortieră sau două ca să-i provoci daune serioase. Ceea ce mă îngrijorează mai mult e faptul că nu mai are slujbă.

— S-a închis firma, spuse Sally. Se află în totală confuzie. E

un articol despre ea pe o altă pagină a ziarului de azi.

— Și fetița?

— Nimic, zise Rosa. Niciun cuvânt, niciun semn. Am căutat-o peste tot, am mers la toate orfelinatele, dar a dispărut.

Nu spuse cu glas tare ceea ce le era tuturor teamă că se întâmplase.

— Bietul meu frate ținea mult la ea, spuse preotul. Ea l-a ținut în viață în locul ăla oribil… Măi, măi, trebuie să sperăm. Iar cât despre dumneata, domnișoară Lockhart – ei bine, ar trebui să te numesc domnișoara Lockhart sau domnișoara Marchbanks?

— Am fost Lockhart timp de șaisprezece ani. Iar când aud cuvântul „tata” mă gândesc la domnul Lockhart. Nu știu care e statutul meu legal… sunt Sally Lockhart. Lucrez pentru un fotograf, asta-i tot ce contează acum.

Dar nu era așa. Mai trecu o săptămână, și Adelaide tot nu apăru, în ciuda faptului că Trembler bătea străzile și întreba la școli și aziluri, iar Rosa tot nu-și găsise un alt loc de muncă, ba chiar mai rău, piesa pentru care repetase se suspendase și ea. Acum nu mai aveau nimic în afară de ceea ce obțineau din vânzări, iar această situație era cea mai rea dintre toate – pentru că, de vreme ce începuseră să se stabilească și să vândă poze, aveau nevoie disperată să construiască pe această fundație înainte ca publicul să-și piardă interesul; și nu aveau bani să plătească pentru pozele noi pe care voiau să le facă.

Sally încerca de la un furnizor la altul, dar nimeni nu voia să le dea hârtie sau substanțe pe credit. Discuta, pleda, prezenta situația cât putea de convingător și nu obținea mai nimic. O firmă le dădu ceva hârtie de imprimat, dar nu era de-ajuns; fusese singurul succes pe care-l avuseseră. Iar în ceea ce privește tipografia care urma să le imprime stereografiile, aceasta refuzase să plătească în avans, iar banii pe care-i așteptau pe viitor erau prea departe ca să le fie de vreun folos în prezent. La un moment dat, Sally fu nevoită să-l oprească pe Frederick să vândă camera foto.

— Să nu-ți vinzi echipamentul, îi zise ea. Să nu faci asta niciodată. Cum Dumnezeu o mai luăm înapoi? Ce-o să facem când o să ne extindem dacă va trebui să dăm primii bani ca să cumpărăm iar echipamentul pe care nu trebuia de fapt să-l vindem?

Frederick își dădu seama că avea dreptate, iar camera rămase în studio. Din când în când, mai făcea câte un portret; dar afacerea murea.

Iar Sally știa că avea banii pentru a o salva. Dar știa că, dacă încerca să-i folosească, domnul Temple o găsea și o oprea, și atunci pierdea tot.

În cele din urmă, într-o dimineață rece de noiembrie sosi o scrisoare din Oxford.

Dragă domnișoară Lockhart,

O să te rog să mă ierți pentru că am uitat. Pot s-o pun numai pe seama șocului pierderii fratelui meu și a evenimentelor tragice pe care le-am trăit cu toții. Știu că am intenționat să-ți menționez când ne-am întâlnit, dar am uitat și abia după ce m-am întors la Oxford mi-am amintit.

Îți amintești că tatăl dumitale, căpitanul Lockhart, i-a dat un mesaj fratelui meu pentru dumneata. În ziua morții, fratele meu a scris ceva pe o hârtie, intenționând să ți-o trimită; era partea ultimă a mesajului, pe care o omisese înainte în confuzia asta. Era foarte scurt – nu mai mult de câteva cuvinte. „Spune-i să se uite sub ceas.”

Nu era nicio explicație, dar m-a asigurat că știi la ce ceas se referea. Asta era tot ce își amintea Matthew, dar a insistat să scriu și să-ți spun. Am făcut prima parte, dar până acum am uitat să o fac și pe a doua. Sper să aibă înțeles pentru dumneata. Încă o dată, îmi cer scuze că nu mi-am amintit mai devreme.

Cu respect,
Al dumitale,
Nicholas Bedwell

Sally simți că-i bate inima tare. Știa la ce ceas se referea. Casa lor din Norwood avea, deasupra staulului, un turn cu ceas de lemn – o construcție mică, vesel pictată, cu un ceas care bătea la un sfert de oră și trebuia întors o dată pe săptămână. Era ceva de neconceput într-o vilă suburbană, dar lui Sally îi plăcea să se urce în podul de deasupra lui și să privească mecanismul care bătea încet. Și sub ceas se afla o scândură desprinsă în peretele de lemn al podului, pe care Sally o ridicase odată și-și dăduse seama că era locul perfect pentru a ascunde comori.

„Uită-te sub ceas…”

Putea să nu fie nimic, dar era tot ce-i rămăsese. Fără a le spune celorlalți ceva, Sally cumpără un bilet de tren și porni spre Norwood.

Casa se schimbase în cele patru luni de când nu o mai văzuse. Ferestrele și ușa fuseseră pictate, era o nouă poartă de fier, iar răzorul de flori din centrul aleii circulare fusese înlocuit cu ceea ce părea a urma să fie o fântână. Nu mai era casa ei, și se bucura; trecutul trebuia să rămână trecut.

Locatarii erau o doamnă și un domn Green și familia lor numeroasă. Domnul Green era la lucru când sosi Sally, undeva în oraș, iar doamna Green îi făcea o vizită unei vecine, dar o guvernantă prietenoasă o lăsă pe Sally să intre și nu obiectă la dorința lui Sally de a vizita staulele.

— Sigur că nu se vor supăra, zise ea. Sunt foarte drăguți. Charles! Oprește-te imediat! (unui copil care dărâma standul cu umbrele). Vă rog, mergeți, domnișoară Lockhart, mă scuzați, dar trebuie… of, Charles, serios acum! Vă descurcați? Sigur că da.

Staulele nu se schimbaseră, iar mirosul cunoscut și sunetul scos de ceas îi provocară o durere scurtă, dar nu pentru asta venise. Nu-i luă decât un minut să dea peste cutie în ascunzătoare, un cufăr mic din lemn de trandafir, cu încuietori de alamă, care se aflase ani de zile pe biroul tatălui ei. Îl recunoscu imediat și-l scoase.

Se așeză pe podeaua prăfuită ca să-l deschidă. Nu avea cheie, doar un cârlig.

Cutia era plină cu bancnote.

Îi luă câteva momente să-și dea seama ce avea în mâini. Le atinse cu uimire; nici măcar nu putea ghici cât era acolo. Apoi văzu o scrisoare.

22 iunie, 1872

Draga mea, Sally,

Dacă citești asta, s-a întâmplat ce se putea mai rău și am murit. Biata mea fată, vei avea multe de îndurat, dar ai putere și nu renunța.

Banii aceștia, draga mea, sunt pentru tine. Este exact suma pe care am investit-o în Lockhart și Selby cu ani în urmă, când Selby era un om de treabă. Firma se va prăbuși în curând. M-am asigurat de asta. Dar am recuperat banii aceștia, și sunt ai tăi.

Nu mi s-ar părea justificat să iau mai mult. Sunt îndreptățit să o fac conform legii și, cu siguranță, o mare parte din activitatea firmei a fost întotdeauna dincolo de orice suspiciune, dar afacerile sale au fost

atât de strâns împletite cu răul de atâta timp, încât nu vreau.

E vina mea că nu am descoperit mai devreme. Dar Selby s-a ocupat de afacerile din Orient, iar eu, ca un prost, am avut încredere în el. E datoria mea să îndrept lucrurile. Din fericire, avem un agent bun în Singapore. O să mă întâlnesc cu el și o să discutăm împreună despre răul care s-a țesut în jurul afacerii.

Iar răul acesta, Sally, este opiul. E un scrupul ciudat pentru cineva care face afaceri în Orient, cu siguranță – toate afacerile pe care le avem cu China acum sunt bazate pe opiu. Dar mie îmi pare abominabil.

Și asta din cauza a ceea ce i-a făcut lui George Marchbanks, odată cel mai bun prieten al meu. Și, dacă citești asta, draga mea, știi cine era și ce târg s-a făcut. Chiar și Rubinul e mânjit; pentru că averea care s-a plătit pentru el provine din câmpurile de maci din Agrapur. Câmpurile astea sunt azi mai prospere ca oricând; răul se păstrează. Iar în ceea ce-l privește pe Marchbanks, nu l-am mai văzut din ziua aceea, dar știu că e încă în viață și știu că-ți va spune adevărul dacă te trimit la el. Și o să fac asta numai dacă nu mai am speranțe.

Ia banii, scumpa mea Sally, și iartă-mă. Iartă-mă că nu ți-am spus direct; și iartă-mă că am inventat-o pe mama ta. Era o fată ca ea și am iubit-o, dar s-a căsătorit cu altul; și a murit de mult.

Îți dau banii în numerar pentru că știu că nu ai reuși să-i obții de la un avocat. Temple e un om de treabă și va avea grijă de restul banilor, dar va considera că nu ești capabilă s-o faci tu însăți și va folosi toate metodele pe care i le permite legea britanică pentru a nu ți-i da – pentru cele mai bune motive.

Dar banii aceștia îi poți utiliza cum vrei. Caută o afacere mică, una care are nevoie de capital pentru a se extinde. O să reușești. O să alegi bine. Eu am ales mai puțin fericit; prietenii, partenerul, toți m-au dezamăgit.

Dar o dată în viață am ales foarte bine. Te-am ales pe tine, draga mea, în favoarea unei averi. Alegerea asta a fost cea mai mare mândrie și bucurie a mea. Adio, Sally! O să înțelegi ce înseamnă când mă semnez cu cea mai profundă dragoste,

Tatăl tău,

Sally lăsă să-i cadă scrisoarea din mână și-și înclină capul. Toate se sfârșiseră cu asta: cu o cutie plină cu bani și o scrisoare. Plângea. Îl iubise foarte mult. Iar el o asigurase; avea un viitor și o slujbă pentru Jim… Puteau să angajeze un detectiv să o caute pe Adelaide. Puteau…

— Tati, șopti ea.

Oh, o să fie dificultăți, sute. Dar o să le facă față. Garland și Lockhart!

Luă scrisoarea și cutia și plecă la tren.

FRAGMENTE DIN

DICȚIONARUL LONDREI

AL LUI DICKENS

1879

Un manual neconvențional

În anii 1870, fiul lui Charles Dickens,
pe care îl chema tot Charles, a realizat un ghid
fascinant al Londrei Victoriene, pe care Philip Pullman
l-a considerat de o valoare inestimabilă când
a scris *Rubinul din Fum.*

HENRY HEATH, Producător de Pălării
OXFORD STREET, NR. 393, LONDRA, W.

Înființat în timpul domniei
Regelui George al IV-lea.

Domeniul MODEI
„Aile de Corbeau" – Cel mai bun pluș produs
până acum; își menține strălucirea lucioasă.

CALITATE EXTRA, Pălării de Mătase
(Preț în numerar) 17/-
Alte calități (Inegalabil de rezistent) 13/6 & 10/6
CELE MAI BUNE PĂLĂRII DE FETRU 7/69/6 & 10/6

De ce să porți o pălărie care nu ți se potrivește?
LA HENRY HEAT

Sistemul performant de măsurare a capului asigură luxul unei pălării potrivite, adaptată formei capului celui care o poartă.

Principiul este aplicabil și pălăriilor selectate din stoc.

Rezidenții din țară pot să intre în posesia unei pălării potrivite scriind grupului de măsurare a capului, care ia forma și dimensiunea capului. Taxele poștale incluse. Pălăriile sunt

livrate oriunde în cutii de lemn. Nu se plătesc taxe extra.

HENRY HEATH – își produce propria marfă, poate garanta:

1. Calitatea acesteia 2. Excelența finisării 3. Stilul. Fabrica lui are șaptezeci de angajați. Bunurile sale nu pot fi cumpărate de la magazinele cooperatiste. A refuzat întotdeauna să facă în vreun fel afaceri cu acestea. Marfa sa are prețuri comparabile cu cele ale mărfurilor din magazine. Clienții săi pot fi siguri că vor primi atenție profesionistă.

Peria îngustă de pălărie, 2/sau cu țepi la un capăt. O perie care îndepărtează praful și petele de pe borul pălăriei. Prin poștă, un timbru în plus.

HENRY HEATH
PRODUCĂTOR DE PĂLĂRII
Oxford Street nr. 393, Londra, W.

Viața de boem – Un timp îndelungat teoria preferată de către scriitorii londonezi asupra acestui subiect a fost aceea că pentru a fi un bun boem trebuie să fii beat, dezordonat, murdar și ușuratic. De-a lungul timpului, tipul de boem al scriitorilor londonezi s-a schimbat. Curățenia, ordinea și respectarea practicilor societății combinate cu o totală desconsiderare a legilor și obligațiilor morale au devenit atribute ale boemului adevărat în romanele recente. Acești doi monștri care au fost descriși în general ca aparținând profesiilor literare, artistice și dramatice sunt departe de adevăr. Boemul nu se înscrie în niciun district, profesie sau clasă. Adevăratul boem s-a eliberat de convenționalități și ipocrizie și are propriile preocupări, fără a căuta sau dori, pe de-o parte, să interacționeze cu semenii săi, care pot să aibă alte păreri, și fără a permite, pe de altă parte, vreun amestec în acțiunile lui. De fapt, se poate spune că toleranța și caritatea sunt caracteristici principale ale boemului.

Docuri – Sistemul de docuri din Londra – cel mai mare din lume – a fost aproape în întregime dezvoltat în secolul prezent. Golfulețul cunoscut sub denumirea de Docul Greenland și care formează una dintre dependințele sistemului comercial de docuri și-a început existența în 1660, când malurile sale pe care erau plantați copaci adăposteau depozite mici și clădiri nepretențioase; pesemne că era cel puțin mai plăcut, dacă nu și mai profitabil decât fărâmițarea și amestecul din sistemul zilelor noastre. În acest moment, docurile Londrei acoperă un spațiu de aproximativ 600 de acri și se extind într-o serie aproape neîntreruptă de la Turn până la Galleon, dincolo de Woolwich.

Docurile Indiei de Est și de Vest – Înainte de revocarea monopolului acordat companiilor, aceste docuri erau numai pentru primirea navelor care făceau comerț cu Indiile de Est și de Vest. De la acea dată nu s-a mai aplicat nicio restricție asupra afacerilor din acest port. Compania care se ocupă de port ia orice afacere. Așa cum era de așteptat, locația exclusivă a comerțului cu India de Vest în docurile Indiei de Vest pentru o perioadă de douăzeci și unul de ani a dus la o asemenea legare a comerțului de acest loc, încât majoritatea importurilor din acea parte a lumii sunt încă direcționate într-acolo. Acesta este cazul, în particular al articolelor de zahăr și rom – în mod special rom. O mare parte din comerțul cu India de Est și China este direcționat spre aceste docuri, ca și o mare parte din comerțul cu Australia. Comerțul cu lemn de stejar din portul Londrei este centrat în mod exclusiv aici și același lucru se poate spune în ceea ce privește importul de tec. Afacerile cu lână, pentru care au fost ridicate multe depozite în docul Indiei de Sud-Vest, reprezintă un alt aspect. Compania are domenii vaste, inclusiv depozitele mari din Fenchurch Street, Crutched Friars, Jewry Street și Billiter Street. În Fenchurch Street și Jewry Street se desfășoară comerțul cu țigări și cel cu indigo; depozitele din Crutched Friars sunt pentru ceai, iar cele din Blitter Street pentru pene, mirodenii, fildeș și porțelanuri, care adesea includ articole frumoase.

Hainele – Dacă nu vă doriți decât să nu se uite lumea la dumneavoastră, puteți merge oriunde în Londra îmbrăcat cu un costum obișnuit. Însă, dacă doriți să mergeți în parc în perioada de paradă, la grădina zoologică, duminica după-amiaza, la grădina botanică sau în alte locuri mondene, sunt esențiale mânușile, pălăria cilindrică, haina de dimineață și altele. Dacă aveți afaceri de rezolvat, veți fi avantajat dacă vă îmbrăcați convențional. Hainele de seară nu mai sunt necesare la teatru, deși predomină încă în locurile mai selecte. Nu vă îmbrăcați cu o mantie stacojie însă dacă se poate. Este considerată de inițiați ca indiciu că acela care o poartă a venit cu „un ordin”. Doamnele pot lua loc în loje, și nu numai. La operele italiene, rochia de seară este indispensabilă oriunde în afară de galerie. Această regulă este în detaliu impusă și nu are niciun rost să vă imaginați că ați putea scăpa. Dacă totuși nu aveți nicio rochie care să se potrivească și nu aveți nimic împotrivă să purtați hainele altora, există magazine în King Street, Covent Garden, Chandos Street și altele de unde puteți închiria pentru o seară. Prețurile obișnuite sunt pe zi: haină 5 șilingi; vestă 2 șilingi; pantaloni 3 șilingi; palton 5 șilingi.

Costumele negre sunt închiriate pentru înmormântări la prețuri similare, iar umbrelele la 2 șilingi și 6 pence pe zi. Desigur, trebuie lăsată o garanție atunci când sunt închiriate.

Curentul electric – Curentul electric, introdus pentru prima dată în Londra de domnul Hollingshead la Teatrul Gaiety, a devenit în ultimele luni subiectul unui mare număr de experimente publice și private. Dintre primele, cel mai important a fost acela al îndiguirii Tamisei, când întreaga lărgime a drumului și absența totală a luminii din ferestrele magazinelor și barurilor a permis sistemelor rivale ale gazului și electricității să-și încerce puterea unul împotriva celuilalt în mod corect. Poate că ar trebui să se încerce experimentul și în alte condiții și să se observe efectul curentului electric alături de ferestrele obișnuite ale magazinelor; dar, până în prezent, acest lucru nu a fost făcut, între timp, companiile care se ocupă cu gazele au fost stimulate de apariția acestui rival formidabil, arătându-se ce se poate face cu gazul când cheltuielile nu reprezintă una dintre considerațiile principale. Prima demonstrație asupra puterilor de iluminare ale cunoscutului extract de cărbune a fost făcută pe podul de la Waterloo și a creat senzație printre deținătorii de acțiuni panicați, care au început să se gândească la faptul că, dacă s-ar deschide buzunarele consiliilor, ar putea exista speranțe de a beneficia de niște dividende. Problema este acum deci numai una de cost. Se poate imagina că nu e ceva imposibil de rezolvat. Dar Londra nu și-a găsit încă pe Haussmann-ul ei.

[Baronul Haussmann a fost însărcinat de Napoleon al III-lea în 1853 să înceapă un program de reforme de planificare în Paris și a fost responsabil pentru bulevardele deosebit de largi și de grădinile pe care le vedem astăzi.]

Pensiunile – Extinderea imensă a căilor ferate metropolitane a deschis un orizont mult mai larg celor aflați în căutarea de pensiuni chiar și atunci când scopul lor este vizitarea și timpul presează. Pentru cei care caută cazare și cărora le place să stea afară noaptea târziu când nu mai circulă trenurile, un loc central este, desigur, important încă; iar aceștia ar trebui să se limiteze – dacă sunt dispuși din punct de vedere economic – la străzile dintre râu și Strand unde găsesc pensiuni accesibile la în jur de 30s până la 50s pe săptămână sau la cele de pe ambele părți ale străzii New Oxford, unde vor găsi camere cu câțiva șilingi mai ieftine. În Bloomsburry, din nou, un pic mai departe în nord, dar tot aproape de centru, se află o întreagă regiune a cărei principală ocupație este închirierea de locuințe și unde poți găsi tot felul de prețuri, de

la o guinee la două și jumătate. Cei care doresc să stea în centru și care nu sunt interesați de prețul pe care-l plătesc ar trebui să caute pe străzile dintre Pall Mall și Piccadilly, inclusiv prima, unde vor găsi de obicei camere mici, adesea sărăcăcios mobilate, dar mâncare bună, tratație de primă clasă și o atmosferă de societate. Prețurile sunt influențate în mod special de anotimp. Celibatari cu dare de mână locuiesc la cluburile lor, dar renta săptămânală este între trei și opt guinee, serviciile extra fiind desigur în funcție de preț. În toate cazurile, exceptând poate numai districtul Pall Mall, aceste prețuri includ focul din bucătărie, curățarea ghetelor, gazul din hol și de pe scară, tratația și serviciile extra.

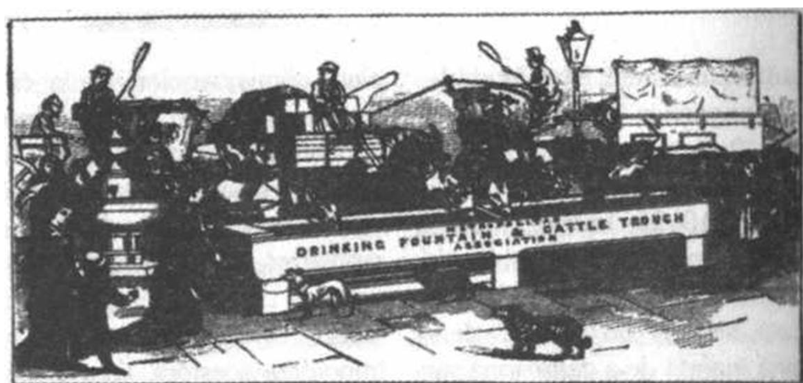
Podul Londrei – construit între 1824–1827 după planurile lui John Rennie, arhitect al podurilor Southwark și Waterloo, parțial de el, parțial după moartea sa de fiul său domnul J. Rennie. Din diferite cauze, costul a fost enorm și par să existe multe neînțelegeri din această cauză; unele autorități îl plasează undeva la o valoare de sub un milion și jumătate, în timp ce altele îl estimează la două milioane și jumătate. E făcut din granit, cu cinci arce; arcul din centru fiind de cam de 45 de metri, următoarele două de cam 42 de metri, iar cele două arce de pe maluri cam de 39 de metri. Pentru a facilita traficul de-a lungul drumului, se află polițiști, și toate vehiculele care călătoresc cu viteză mică sunt obligate să stea aproape de curbă. Sunt însă adesea blocaje frecvente, iar podul ar trebui evitat pe cât posibil între 9.00 și 10.00 și 16.00 și 18.00. Văzut dinspre fluviu, este cel mai frumos pod din Londra.

Omnibuzul – Serviciile omnibuzului din Londra sunt în mare parte în mâinile Companiei Generale de Omnibuze din Londra ale cărei mașini traversează arterele principale în toate direcțiile la intervale regulate din zori și până la miezul nopții. În afara companiei, mai sunt pe rutele principale unul sau doi proprietari mari și un număr considerabil de proprietari mai mici, care-și conduc mașinile mai mult sau mai puțin la discreție.

Localurile în care se fumează opiu – Cel mai cunoscut dintre aceste localuri este cel al unui anume Johnstone, care locuiește într-o casă dărăpănată ceva mai departe de șoseaua Rateliff și pentru o anumită sumă de bani le permite vizitatorilor să fumeze o pipă; a fost utilizat de multe persoane de vază alături de marinari chinezi săraci, care-și căutau plăcerea nativă în podul lui Johnstone. Acesta e locul la care se face referire în *Misterul lui Edwin Drood.* Un adăpost similar de o calitate superioară sau, mai corect spus, cu o tentă mai puțin

amețitoare este acela al lui Johny Chang, de la Cafeneaua Londrei, și St. Katherine, chiar pe șoseaua principală.

Servitorii – variază mai mult decât majoritatea obiectelor de uz. Cea mai bună modalitate de a obține unul este aceea de selecta din reclamele din ziar. O a doua variantă este aceea de a da anunț, deși aceasta te va expune la atacuri din partea unei clase considerabile care te vor căuta pur și simplu pentru a te stoarce de bani. Salariile medii din Londra sunt următoarele: Majordomul – 40 lire până la 100 lire; Lacheul 20–40 lire; Aprodul 8–15 lire; Bucătarul 18–50 lire; Servitoarea 10–25 lire; Camerista 12–25 lire; Servitorii obișnuiți care fac orice treabă 6–15 lire. Este necesar un preaviz de o lună înainte de a demisiona sau a fi concediați; dar, în cel de-al doilea caz, salariul pe o lună e suficient. Pentru abateri serioase, un servitor poate fi concediat fără preaviz. Când sunt lăsați în oraș se plătesc sume suplimentare pentru masă la o rată de 10 șilingi pe săptămână. Dacă e nevoie să se facă economie, gândiți-vă la faptul că plata comisioanelor, de la comercianți până la servitori, este un obicei aproape universal în Londra și o sursă de risipă voită. Proviziile din bucătărie reprezintă o altă instituție costisitoare creată special pentru a facilita consumarea articolelor, înlocuirea acestora, aducându-i puțin profit. Scurgerea, care este un câștig suplimentar pentru care aproape toți bucătarii vor lupta măcar puțin, nu înseamnă numai ceva mai mult decât sugerează numele, dar duce și la stricarea cărnii dumneavoastră prin înjunghieri clandestine în urma cărora sângele se scurge mai ușor.

DRINKING FOUNTAIN & CATTLE TROUGH
ASSOCIATION

Fântâna metropolitană
și
Asociația de jgheaburi pentru animale
SUSȚINUTĂ ÎN TOTALITATE DE CONTRIBUȚII VOLUNTARE
Oficii: Victoria House, Victoria Street, Westminster, S.W.
Președinte – Domnia Sa Ducele de Westminster, K.G., &c., &c.
Trezorier – Domnul Samuel Guerny, F.R.G.S., F.L.S., &c.

Aceasta este singura societate care asigură APĂ GRATIS pentru oameni și animale pe străzile Londrei. O mulțime de persoane și animale își astâmpără setea în fiecare zi la cele 391 de fântâni și 399 de jgheaburi (25 martie, 1879) ridicate în metropolă. Mai mult de 1800 de cai în afară de boi, oi și câini beau de la un singur jgheab în fiecare zi, iar la fântâni s-a estimat că beau aproape 300000 de oameni zilnic vara; despre mai mult de 8000 dintre ei se știe că beau de la o fântână într-o zi, mulți dintre ei lucrători, care altfel ar fi nevoiți să recurgă la un bar ca să-și potolească setea.

Consiliul solicită sincer contribuții pentru susținerea acestei scheme de ameliorare a suferinței animalelor și de promovare a cumpătării în rândul populației muncitoare. Contribuțiile pot fi donate domnilor RANSOM, BOUVERIE & CO, BARCLAY, BEVAN & *CO. ;* sau Directorului General, JOHN LEE, F.R.G.S.

Acestor persoane care sunt dornice să devină Donatori pentru această societate le este sugerat cu respect acest formular:

„Donez și las prin testament suma care va fi plătită din proprietatea mea așa cum prevede legea în acest scop Trezorierului unei societăți, numită și cunoscută cu numele de FÂNTÂNA METROPOLITANĂ ȘI ASOCIAȚIA DE JGHEABURI PENTRU ANIMALE, pentru a fi deocamdată la dispoziția Comitetului Societății mai sus-menționate”.

UMBRA DIN NORD
Philip Pullman

La șase ani de la dezlegarea misterului morții tatălui ei *(Rubinul din fum),* Sally Lockhart și-a înființat propria afacere de consultanță. Dar Fred Garland, prietenul ei fotograf, are darul de a o coopta mereu în munca lui de detectiv, căci Sally se pricepe și la finanțe, dar și la arme. Când unul dintre clienții lui Sally pierde o sumă considerabilă de bani investită într-o firmă de transport naval, iar Fred se implică într-o misterioasă sesiune de spiritism, Sally se întreabă dacă nu cumva cele două cazuri nu sunt legate. Pe neștiute, fiecare pas pe care-l face o trage tot mai adânc în pericolul mortal și în îmbrățișarea înghețată a umbrei din nord…

Numele ei era Sally Lockhart și în următoarele cincisprezece minute avea să ucidă un om.

Sally Lockhart, o fată de 16 ani din Anglia victoriană, trebuie să afle cine i-a ucis tatăl și de ce. Dar oriunde se duce nu dă decât peste secrete și oameni care își urmăresc doar propriile interese.

Și de ce la rostirea cuvintelor șapte binecuvântări un bărbat moare ca secerat? Cine se află în posesia rubinului furat?

Și ce legătură este între acesta și comerțul cu opium? La toate aceste întrebări, Sally trebuie să găsească un răspuns.

PHILIP PULLMAN a studiat limba și literatura engleză la Oxford și a locuit în tinerețe în Australia, unde a citit cu plăcere cărți de benzi desenau cu SUPERMAN și BATMAN. A început să spună povești încă din copilărie și și-a transformat pasiunea în meserie, creând numeroase romane pentru copii și tineri. Astăzi locuiește la Oxford, în Anglia, cu soția și copiii și scrie în continuare.

Mama lui Sally murise în timpul Răscoalei Indiene, cu cincisprezece, ani în urmă – împușcată în inimă de un soldat indian în același timp în care un glonț din pistolul ei îl omora. Sally avea câteva luni – era unicul lor copil. Mama ei fusese o tânără romantică furtunoasă, care călărea ca un cazac, trăgea cu pistolul ca un campion. Și fuma (spre uimirea regimentului fascinat) țigări mici de foi dintr-o cutiuță de fildeș. Era stângace, și de asta ținea pistolul în mâna stângă și pe Sally cu dreapta, și de asta glonțul o lovise în inimă și nu nimerise copilul; dar îi zgâriase brațul mic săi lăsase o cicatrice. Sally nu și-o amintea pe mama ei, dar o iubea. Și de atunci fusese crescută de tatăl ei – lucru ciudat în ochii unora; dar, la urma urmei, modul în care căpitanul Matthew Lockhart renunțase la cariera militară pentru a deveni agent de voiaj era destul de ciudat în sine. Domnul Lockhart îi dădea el însuși lecții fiicei sale seara și o lăsa să facă ce voia în timpul zilei. Drept rezultat, nu avea deloc cunoștințe de literatură engleză, franceză, istorie, artă și muzică, dar avea o bază solidă în ceea ce privește principiile tacticii militare și contabilității, cunoștințe bune în domeniul afacerilor la bursă și al limbilor hinduse. Mai mult decât atât, călărea bine (deși poneiului ei nu-i plăcea stilul cazac); iar când împlinise paisprezece ani, tatăl ei îi adusese un pistol belgian pe care îl purta cu ea peste tot și o învățase să tragă cu el. Acum era aproape la fel de bună ca mama sa la trasul cu arma. Era singuratică, dar perfect fericită; singura supărare a copilăriei ei era Coșmarul.

---

[1] Cheiul Călăului (n.tr.)

[2] Podul Londrei (n.tr.)

[3] *Tremble* – a tremura (n.tr.)

[4] Horatius Codes a apărat conform legendei de unul singur Roma, ținând piept dușmanilor etrusci în dreptul unicului pod de acces în cetate. (n.red.)

[5] Kedgeree fel de mâncare indiană din orez, păstăioase, ceapă și ouă; mâncare europeană din pește, orez, ouă (n.tr.)

[6] Wall – zid (n.tr.)